

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1992-1993

HANDELINGEN

12-13-14-15-16-17-18-19-20-21

VERGADERINGEN VAN DECEMBER 1992

ALGEMENE UITGAVENBEGROTING 1993

BELEIDSBRIEF LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD, LANDINRICHTING EN DRINKWATER-
VOORZIENING

HULDE

MEERJARENPLAN BRTN

MIDDELENBEGROTING 1993

PROGRAMMADECREET 1993

SINT-MICHIELSAKKOORD

VOORDRACHT, VOORZITTER, ONDERVOORZITTERS EN ONDERVOORZITTER-
SECRETARIS CENTRALE RAAD VAN DE ARGO

WATERVOORZIENING IN VLAANDEREN

Inhoud

Nr. 12 Maandag 14 december 1992 Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 341

Begroting

Indiening en verwijzing, blz. 341

Begrotingsstuk

Indiening en verwijzing, blz. 341

Voorstellen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 341

Voorstel van resolutie

Indiening en verwijzing, blz. 341

Verslagen

Indiening, blz. 342

Tekst aangenomen door de commissies

Indiening, blz. 343

Meerjarenplan

Indiening en verwijzing, blz. 343

Besluiten van de Vlaamse Executieve

Indiening en verwijzing, blz. 343

Ministeriële besluiten

Indiening en verwijzing, blz. 344

Kennisgeving van het Rekenhof

Indiening en verwijzing, blz. 344

Adviezen van de Vlaamse Mediaraad

Indiening en verwijzing, blz. 344

Adviezen van de MINA-raad

Indiening en verwijzing, blz. 344

Beslissing van de Geschillenraad

Indiening en verwijzing, blz. 344

Arresten van het Arbitragehof

Indiening, blz. 344

Kennisgevingen van het Arbitragehof

Indiening, blz. 345

Schriftelijke vragen

Indiening, blz. 345

Samenstelling van commissies

Wijzigingen onder de vaste en plaatsvervangende leden, blz. 345

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 14-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 15-A (BZ 1992) – Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

– 16-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

– 167 (BZ 1992) – Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

– 254 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

– 236 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

– 235 (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking, blz. 345

Sprekers : de heer M. Didden, verslaggever, de heren W. Seeuws, A. Denys, E. Van Rompuy, S. Platteau, F. Dewinter, L. Hancké, J. Geysels, minister-president L. Van den Brande, minister W. Demeester-De Meyer

Regeling van de werkzaamheden, blz. 371

Nr. 13 Maandag 14 december 1992 Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 373

Mededeling van de voorzitter, blz. 373

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 14-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 15-A (BZ 1992) – Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

– 16-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

– 167 (BZ 1992) – Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

– 254 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

– 236 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

– 235 (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting), blz. 375

Sprekers : de heren J. Geysels, A. Denys, E. Van Rompuy, H. Schiltz, F. Dewinter, J. Van Hauthem, S. Platteau, W. De Vlieghe, minister-president L. Van den Brande, minister W. Demeester-De Meyer

Buitenlandse en Europese aangelegenheden, blz. 394

Sprekers : de heer H. Suykerbuyk, verslaggever, de heren H. Coveliers, J. Van Hauthem, R. Wierinckx, J. Geysels, S. De Clerck, L. Van Nieuwenhuysen, D. Van der Maelen, H. Coveliers, L. Dhoore, H. Candries, J. Van Hauthem, minister J. Sauwens, minister-president L. Van den Brande

Regeling van de werkzaamheden, blz. 410

Bijlage

Vragen om uitleg, blz. 414

Nr. 14 Dinsdag 15 december 1992 Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 419

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 14-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 15-A (BZ 1992) – Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

– 16-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

– 17-A (BZ 1992) – NR. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

– 167 (BZ 1992) – Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

– 254 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting
— 236 (1992-1993) — Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993
— 235 (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting)

Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid, blz. 419

Sprekers : de heer J. De Meyer, verslaggever, de heer W. Taelman, mevrouw A. Leysen, de heren G. Annemans, A. Schellens, J. Tavernier, L. Appeltans, E. Van Rompuy, A. Denys, G. Vanleenhove, J. Eeman, minister-president L. Van den Brande, minister L. Van den Bossche, minister L. Detiège

Regeling van de werkzaamheden, blz. 443

Nr. 15 Dinsdag 15 december 1992
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 445

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993
— 13-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

— 14-A (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 3
— 17-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

13-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

— 15-A (BZ 1992) — Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

— 16-A (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

— 17-A (BZ 1992) — NR. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

— 167 (BZ 1992) — Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

— 254 (1992-1993) — Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

— 236 (1992-1993) — Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993
— 235 (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting)

Cultuur, blz. 445

Sprekers : de heer J. De Bremaeker, verslaggever, de heren P. Dewael, A. Denys, M. Van Peel, P. Van Grembergen, F. De Man, L. Peeters, J. Geysels, W. Seeuws, L. Hancké, H. Lauwers, L. Dierickx, L. Pierco, L. Martens, L. Monset, P. Hostekint, H. Coveliers, mevrouw T. Merckx-Van Goey, mevrouw A.-M. Neyts-Uytbroeck, minister H. Weckx

Media, blz. 476

Sprekers : de heer F. Sarens, verslaggever, de heren A. Denys, D. Van Mechelen, E. Van Rompuy, W. Seeuws, H. Coveliers

Motie van orde

Verdaging van een agendapunt, blz. 479

Sprekers : de heren A. Denys, E. Van Rompuy, P. Dewael, G. Annemans, W. Seeuws, D. Van Mechelen, M. Bartholomeussen, minister H. Weckx

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

— 13-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

— 14-A (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 3

— 17-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

13-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

— 15-A (BZ 1992) — Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

— 16-A (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 3

— (Administratieve begroting)

— 17-A (BZ 1992) — NR. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

— 167 (BZ 1992) — Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

— 254 (1992-1993) — Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

— 236 (1992-1993) — Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993
— 235 (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting)

Media (Voortzetting), blz. 483

Sprekers : de heer D. Van Mechelen, mevrouw M. Dillen, de heren E. Van Rompuy, F. Van den Eynde, J. Van Hauthem, W. Seeuws, H. Coveliers, minister H. Weckx

Regeling van de werkzaamheden, blz. 501

Nr. 16 Woensdag 16 december 1992
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 503

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

— 13-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

— 14-A (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 3

— 17-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

13-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

— 15-A (BZ 1992) — Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

— 16-A (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

— 17-A (BZ 1992) — Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

— 167 (BZ 1992) — Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

— 254 (1992-1993) — Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

— 236 (1992-1993) — Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993
— 235 (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting)

Binnenlandse Aangelegenheden en Ambtenarenzaken, blz. 503

Sprekers : de heer P. Tant, verslaggever, de heer R. Vanlerberghe, verslaggever, de heren L. Pierco, E. Vankeirsbilck, J. Van Hauthem, P. Van Grembergen, J. Tavernier, R. Van Hooland, E. Van Vaerenbergh, G. Cardoen, E. Beysen, A. Denys, E. Van Rompuy, L. Hancké, mevrouw M. Dillen, de heren M. Van der Poorten, M. Van Peel, minister L. Van den Bossche, minister T. Kelchtermans

Regeling van de werkzaamheden, blz. 532

Bijlage

Vragen om uitleg, blz. 533

Nr. 17 Woensdag 16 december 1992
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 545

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 14-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 15-A (BZ 1992) – Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

– 16-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

– 17-A (BZ 1992) – NR. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

– 167 (BZ 1992) – Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

– 254 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

– 236 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

– 235 (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting)

Openbare Werken en Vervoer, blz. 545

Sprekers : de heer F. Ghesquière, verslaggever, de heren V. Vautmans, T. Van Parys, J. Spinnewyn, J. De Mol, M. Maertens, R. Van Hooland, E. Beysen, H. Schiltz, J. De Seranno, M. Bartholomeeusen, J. Ansoms, minister T. Kelchtermans, minister J. Sauvens

Huisvesting, Ruimtelijke Ordening en Landinrichting, blz. 572

Sprekers : de heer J. De Mol, verslaggever, de heer J. Timmermans, verslaggever, de heren F. Van den Eynde, M. Van der Poorten, V. Vautmans, J. De Seranno, P. Breyne, S. Platteau, J. Vande Lanotte, mevrouw M. Vogels, de heren J. Caudron, J. Van Eetvelt, mevrouw M. Aelvoet, de heren J. Van Hauthem, J. Eeman, minister T. Kelchtermans, minister N. De Batselier, minister-president L. Van den Brande

Regeling van de werkzaamheden, blz. 607

Nr. 18 Donderdag 17 december 1992
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 609

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 14-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 15-A (BZ 1992) – Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

– 16-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

– 17-A (BZ 1992) – NR. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

– 167 (BZ 1992) – Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

– 254 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

– 236 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

– 235 (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting)

Economie, Energie en Werkgelegenheid, blz. 609

Sprekers : de heer E. Schuermans, verslaggever, de heer H. Candries, verslaggever, de heren P. Deprez, A. Denys, mevrouw M. Aelvoet, de heren M. Olivier, F. Dielens, E. Van Rompuy, F. Wymeersch, P. Van Grembergen, minister L. Detiège, minister-president L. Van den Brande

Regeling van de werkzaamheden, blz. 631

Nr. 19 Donderdag 17 december 1992
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 633

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 14-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 15-A (BZ 1992) – Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

– 16-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

– 167 (BZ 1992) – Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

– 254 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

– 236 (1992-1993) – Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

– 235 (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting)

Economie, Energie en Werkgelegenheid (Voortzetting), blz. 633

Sprekers : de heren J. Tavernier, E. Schuermans, H. Olaerts, P. Van Grembergen, E. Van Rompuy, A. Denys, P. Tant, minister L. Detiège, minister-president L. Van den Brande

Welzijn en Gezondheid, blz. 648

Sprekers : Mevrouw L. Maximus, verslaggever, de heer A. Arts, verslaggever, de heren A. Denys, G. Anthéunis, mevrouw T. Merckx-Van Goey, de heren K. Van Overmeire, G. Annemans, F. Van den Eynde, J. Van der Sande, M. Maertens, F. De Man, B. Vandendriessche, E. Van Vaerenbergh, L. Goutry, G. Swennen, J. Valkeniers, minister W. Demeester-De Meyer, minister L. Detiège

Regeling van de werkzaamheden, blz. 677

Nr. 20 Vrijdag 18 december 1992
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 679

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

– 14-A (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 3

– 17-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

– 13-A (BZ 1992) – Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

- 15-A (BZ 1992) - Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

- 16-A (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

17-A (BZ 1992) - NR. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

- 167 (BZ 1992) - Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

- 254 (1992-1993) - Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

- 236 (1992-1993) - Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

- 235 (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting)

Leefmilieu en Natuurbehoud, blz. 679

Sprekers : de heer R. Landuyt, verslaggever, de heren M. Verwilghen, J. Geysels, E. Van Rompuy, J. Van Looy, W. Verreycken, L. Barbé, J. Timmermans, A. Denys, M. Capoen, F. Vergote, mevrouw V. 'Dua, de heer P. Van Grembergen, minister N. De Batselier

Regeling van de werkzaamheden, blz. 707

Nr. 21 **Vrijdag 18 december 1992**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 709

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

13-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

- 14-A (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 3

17-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

13-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

- 15-A (BZ 1992) - Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

- 16-A (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

17-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1992-1996

- 167 (BZ 1992) - Nrs. 1 en 2

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

- 254 (1992-1993) - Nrs. 1 en 2

Beleidsbrief Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

- 236 (1992-1993) - Nrs. 1 en 2

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

- 235 (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting)

Brussel, blz. 709

Sprekers : mevrouw S. Creyf, verslaggever, de heren J. Van Hautthem, V. Anciaux, F. Dielens, S. Platteau, F. De Man, W. De Vlieghe, H. Schiltz, minister H. Weckx

Regeling van de werkzaamheden, blz. 722

Voorstel van motie van overeenstemming van de heer E. Van Rompuy c.s. betreffende het besluit van de Vlaamse Executieve houdende herverdeling van basiscaloties binnen de programma's 81,82 en 83 van de administratieve begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1992

- 28(1992-1993) - Nrs. 1 en 2

Bespreking, blz. 722

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

- 13-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

- 14-A (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 3

17-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Artikelsgewijze bespreking, blz. 723

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

13-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

- 15-A (BZ 1992) - Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

- 16-A (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

17-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Artikelsgewijze bespreking, blz. 724

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

- 235 (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 21

Artikelsgewijze bespreking, Blz. 752

**Autonome Raad voor het Gemeenschaps-
onderwijs**

Voordracht van de door de Vlaamse regering te benoemen voorzitter, ondervoorzitters en ondervoorzitter-secretaris van de centrale raad van de Autonome Raad voor het Gemeenschaps-
onderwijs, blz. 768

Sprekers : de heren G. Annemans, J. Tavernier

Motie van orde

Voorstel tot verdaging van een agenda-punt, blz. 769

Sprekers : de heren A. Denys, F. Van den Eynde, minister H. Weckx

Ontwerp van decreet houdende de middenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

13-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

- 14-A (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 3

17-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Hoofdelijke stemmingen, blz. 770

Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

13-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

- 15-A (BZ 1992) - Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

- 16-A (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

17-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

Aangehouden stemmingen, blz. 771

Hoofdelijke stemming, blz. 782

Voorstel van motie van overeenstemming
Hoofdelijke stemming, blz. 784

Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

- 235 (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 21

Aangehouden stemmingen, blz. 785

Hoofdelijke stemming, blz. 789

Meerjarenplan van de BRTN betreffende de periode 1993-1997

- 254 (1992-1993) - Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 790

Voorstel van motie van overeenstemming van de heer E. Van Rompuy c.s. betreffende het besluit van de Vlaamse Executieve houdende herverdeling van basiscaloties binnen de programma's 81,82 en 83 van de administratieve begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1992

- 28(1992-1993) - Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 791

Voorstel van motie van overeenstemming van de heer M. Olivier c.s. betreffende de aangepaste administratieve begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1992 met de inhoud en de doelstellingen van het ontwerp van decreet houdende aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1992

- 20 (1992-1993) - Nr. 2

Voorstel tot spoedbehandeling, blz. 793

Ontwerp van decreet houdende aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1992

- 19 (1992-1993) - Nr. 1

Algemene bespreking, blz. 793

Artikelsgewijze bespreking, blz. 793
Hoofdelijke stemming, blz. 793

Voorstel van motie van overeenstemming van de heer M. Olivier c.s. betreffende de aangepaste administratieve begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1992 met de inhoud en de doelstellingen van het ontwerp van decreet houdende aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1992

– 20 (1992-1993) – Nr. 2
Hoofdelijke stemming, blz. 795

Motie van aanbeveling van mevrouw V. Dua tot besluit van de op 17 november 1992 door mevrouw V. Dua gehouden interpellatie tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, en de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden over de watervoorziening in Vlaanderen

– 243 (1992-1993) – Nr. 1

Motie van aanbeveling van de heer M. Verwilghen tot besluit van de op 17 november 1992 door de heer M. Verwilghen gehouden interpellatie tot de heer N. De Batselier, minister vicepresident van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, en de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van

Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de waterdistributie in Vlaanderen

– 244 (1992-1993) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 796

Sprekers : mevrouw V. Dua, de heren W. Verreycken, M. Verwilghen

Motie van aanbeveling van de heer F. Van den Eynde tot besluit van de op 17 november 1992 door de heer F. Van den Eynde gehouden interpellatie tot de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over de objectiviteit van de BRTN-nieuwsdienst

– 245 (1992-1993) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 798

Sprekers : de heren F. Van den Eynde, H. Coveliers

Motie van aanbeveling van de heer J. Van Hauthem tot besluit van de op 18 november 1992 door de heer J. Van Hauthem gehouden interpellatie tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het Sint-Michielsakkoord

– 248 (1992-1993) – Nr. 1

Motie van aanbeveling van de heer A. Denys tot besluit van de op 18 november 1992 door de heer A. Denys gehouden interpellatie tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie,

KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de houding van de Vlaamse regering tegenover de gevolgen van het Sint-Michielsakkoord

– 249 (1992-1993) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 800

Sprekers : de heren J. Van Hauthem, A. Denys, V. Anciaux

Voorstel van resolutie van de heer W. Verreycken c.s. betreffende de Europese zetelverdeling

– 257 (1992-1993) – Nr. 1

Voorstel tot spoedbehandeling, blz. 803

Sprekers : de heren W. Verreycken, mevrouw A.-M. Neyts-Uyttebroeck

Hulde aan de heer Luc Dhoore, blz. 804

Regeling van de werkzaamheden, blz. 805

Bijlagen

Bijlage I : Ontwerp van decreet houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993 (Tabel), blz. 809

Bijlage II : Ontwerp van de decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993 (Tabel), blz. 819

VOORZITTER : de heer L. Vanvelthoven

- *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

- *De vergadering wordt geopend om 9.32 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

H. Van Dienderen, F. Vermeiren : gezondheidsredenen ;

M. Eyskens : buitenslands ;

P. Berben, J. Leclercq : ambtsverplichtingen.

ONTWERP VAN DECREET houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

- 13-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Errata) (Toelichtingen)

- 14-A (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 3

- 17-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

ONTWERP VAN DECREET houdende de algemene uitgavenbegro-

ting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993

- 13-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Errata)

(Toelichtingen)

- 15A (BZ 1992) - Nrs. 1 (+ Bijlagen) tot 10

- 16-A (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 3 (Administratieve begroting)

- 17-A (BZ 1992) - Nr. 1 (+ Erratum) (Verslag Rekenhof)

MEERJARENPLAN VAN DE BRTN betreffende de periode 1992-1996

- 167 (BZ 1992) - Nrs. 1 en 2

MEERJARENPLAN VAN DE BRTN betreffende de periode 1993-1997

- 254 (1992-1993)- Nrs. 1 en 2

BELEIDSBRIEF Leefmilieu, natuurbehoud, landinrichting en drinkwatervoorziening, ingediend door de heer N. De Batselier, minister vicepresident van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting

- 236 (1992-1993) - Nrs. 1 en 2

ONTWERP VAN DECREET houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993

- 235 (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 21

Algemene bespreking (Voortzetting)

BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN EN AMBTENARENZAKEN

De voorzitter : Wij behandelen nu de materies waarvoor ministers Kelchtermans en Van den Bossche be-

voegd zijn, met name Binnenlandse Aangelegenheden en Ambtenarenzaken.

De heer Tant, verslaggever, heeft het woord.

De heer P. Tant, verslaggever (*op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijn verslag betreft alleen de bevoegdheid van minister Kelchtermans. Ik weet niet of collega Vanlerberghe het andere gedeelte zal bespreken.

De minister is weliswaar nog niet aanwezig, maar ik veronderstel dat hij het schriftelijk verslag heeft gelezen.

Eerst enkele woorden over de inleiding van de minister die betrekking had op : ten eerste, de financiering van de lokale en regionale besturen ; ten tweede, het toezicht op deze besturen ; ten derde, het personeelsbeleid op lokaal en regionaal vlak. Ten slotte zal ik bondig de bijzondere hulp aan de stad Antwerpen toelichten.

Wat de financiering van de provinciale en de lokale besturen betreft, deze gebeurt uiteraard voornamelijk via het Gemeentefonds, het Provinciefonds en het Investeringsfonds.

Het Gemeentefonds vertoont een stijging vergeleken met 1992 met 4,3 percent en beloopt thans 37,1 miljard frank. Dankzij de gunstige ontwikkeling van het Gemeentefonds zijn de begrotingen van zowat alle Vlaamse steden en gemeenten in evenwicht, aldus de minister, hoewel sommige

Tant

begrotingen opnieuw onder vrij grote druk staan, niet in het minst in de grote steden.

Het Vlaams Provinciefonds stijgt vergeleken met 1992 met 2,7 procent tot 2,952 miljard frank.

Voor het Investeringsfonds werd voor 1993 een dotatie ingeschreven ten belope van 4.058,8 miljard frank. De stijging vergeleken met 1992 is beperkt tot slechts 1,2 procent. De oorzaak is dat een aantal nog hangende dossiers via het klassieke subsidiëringssysteem worden afgewerkt. De minister verzekerde ons echter dat dit de laatste keer is en dat het Investeringsfonds voortaan het enige kanaal zal zijn voor de subsidiëring van de werken waarvoor het bestemd is.

Een belangrijke wijziging betreft het feit dat het Investeringsfonds in tegenstelling tot de jongste jaren geheel wordt gebudgetteerd. Er is dus geen schuldopbouw meer.

De minister voegde er – volgens mij terecht – aan toe dat het Investeringsfonds door zowat iedereen positief wordt geëvalueerd, ten eerste, omwille van de objectiviteit en de neutraliteit waarmee de subsidies worden verdeeld. Ten tweede is er de grotere autonomie voor de gemeenten die hieruit voortspruit, door het feit dat ze zelf de timing van de werking in de hand hebben en dus niet meer afhankelijk zijn van de beslissing van de hogere autoriteiten, dus van de subsidiebeslissing die vroeger noodzakelijk was.

Ten derde, door de zekerheid qua subsidiëring bestaat er een grotere mogelijkheid tot meerjarenplanning.

Een tweede punt betreft de versoepeling en de vereenvoudiging van het administratief toezicht op de gemeenten. De minister heeft op dat vlak een voorontwerp van decreet voorgesteld dat voorziet in een stringente beperking van de besluiten die nog aan bestuurlijke voogdij zijn onderworpen. Alle gemeenten, ongeacht hun inwonersaantal, zijn voortaan aan dezelfde regeling onderworpen. De voogdij moet worden uitgeoefend binnen strikte termijnen en

het verstrijken ervan heeft de uitvoerbaarheid van de betrokken beslissingen tot gevolg. Bovendien worden toetsstenen – die bij de voogdij worden gehanteerd – als het begrip algemeen belang gepreciseerd en in hun draagwijdte beperkt. Ten derde, wat het personeelsbeleid betreft wordt volgens de minister voorzien in een vernieuwend beleid dat ook op dat punt de autonomie van de gemeenten zou ten goede komen. Inzake personeelsrenumeratie werd in de sectoriële onderhandeling voor de periode 1992-1993 overeengekomen dat de intersectoriële overeenkomst betreffende het algemeen overheids-personeel ook van toepassing kan worden gemaakt op het personeel van de lokale en regionale besturen. Het behoort aan die laatste besturen evenwel om binnen het maximum van 5 procent autonoom een loonsverhoging te bepalen evenals de kalender daarvan. Het in het vooruitzicht gestelde algemeen personeelsstatuut zal aan de lokale en regionale besturen de mogelijkheid laten om de statutaire bepaling zelf aan te vullen.

Ten slotte, via het Vlaams financieringsfonds – de voorzetting van het vroegere fonds Nothomb – zal aan de stad Antwerpen een vermindering van de jaarlijkse annuïteiten van zijn geconsolideerde schuld worden toegestaan. Het gaat hier om een tegemoetkoming ten belope van 500 miljoen frank die zou worden herhaald in 1994 en 1995. Voorzitter, collega's, tot daar een korte synthese van de inleiding van de minister in de commissie.

In de algemene bespreking werd in de eerste plaats door heel veel collega's een aantal eerder technische vragen geformuleerd. Het is duidelijk dat ik in dit mondelinge verslag voor dergelijke vragen en antwoorden graag verwijs naar het schriftelijke verslag.

Een lid wenste wel te vernemen of de bijdrage van het Vlaamse Gewest in de pensioenlasten van sommige grote steden geen bevoordeling inhoudt van hun gewezen ambtenaren tegenover de gepensioneerden uit andere gemeenten die aangesloten zijn bij de RSZ PPO. De minister ontken- de dit echter formeel.

Dezelfde collega onderstreepte dat en ik citeer : Hoewel sommigen beweren dat de commissie van Binnenlandse Aangelegenheden wordt gedomineerd door burgemeesters van ten lande, worden de grote steden nochtans heel goed bediend door zowel het gemeentefonds als wat de VFIK-gelden betreft. Einde citaat. 42,9 procent van de middelen van het gemeentefonds gaat nu reeds naar Antwerpen en Gent. Per inwoner ontvangen beide steden zeven keer meer dan de kleine gemeenten. Van de VFIK-gelden gaat 50 procent naar Antwerpen en Gent.

Een ander lid onderstreepte dat ook de regionale steden hun problemen hebben maar op heel wat minder hulp kunnen rekenen hoewel – blijkens hun financiële resultaten – zij blijkbaar wellicht beter worden bestuurd, Precies om die reden blijven deze regionale steden echter al te vaak in de kou staan.

Door verschillende collega's werd gewezen op de problemen van de parallelle democratie die meer en meer wordt opgedrongen aan de lokale besturen. Dit, samen met de vertechnisering van het beleid en de voortdurende wijziging van het wettelijke en decretale kader, dreigt heel wat goed menende gemeentebestuurders te ontmoedigen. De vraag werd gesteld of niet dringend moet worden nagedacht over een betere verloning van de beleidsmandaten gekoppeld aan een beduidende beperking van het aantal mandaten. De democratie heeft immers een prijs en zij verdient het de besten aan te trekken.

In de commissie werd ook aandacht gevraagd voor het probleem van de eventuele defusie van de stad Antwerpen en voor sommige ongewenste effecten van het Sint-Michiels-akkoord op de taalvrede in de taalgrensgemeenten die nochtans met de mutaties in de provincie Brabant zelf niets te maken hebben.

Met aandrang werd door sommige collega's gepleit voor de uitbreiding van de toepassing van de wet Brunfaut tot de sociale verkavelingen die de gemeenten tot stand brengen, terwijl tevens aandacht werd gevraagd

Tant

voor het probleem van het onderhoud en de herstelling van kerkgebouwen, wat voor sommige gemeenten onhoudbaar dreigt te worden.

Tenslotte werd door sommige collega's gevraagd na te denken over de eventuele regionalisering van de niet-politionele hulpdiensten. Bij de indicatieve stemming werden 8 stemmen voor en 1 tegenstem genoteerd. De begroting werd in de commissie dus met een vrij ruime meerderheid goedgekeurd.

Na deze synthese van het verslag wens ik nog zeer kort enkele persoonlijke bedenkingen te formuleren.

Voor de eerste bedenking ben ik de tolk van zeer veel leden van gemeentebesturen, niet alleen van de leden van colleges maar ook van gemeenteraden. Het wettelijke en decretale kader waarin wij onze gemeenten moeten besturen, werd voortdurend via nieuwe normen en reglementen aangepast. Dit confronteert een groot deel van onze bestuurders, en niet in het minst degenen die noodzakelijkerwijze deeltijds deze verantwoordelijkheid opnemen, met een aantal uitdagingen die zij eigenlijk niet meer aankunnen. Ik vrees dat wij, ook in onze kleine besturen, op weg zijn naar een zich voortzettende technocratie waar de echte macht niet meer bij de politiek verantwoordelijken berust maar bij de mensen die, gezien het feit dat zij er zich professioneel kunnen voor vrijmaken, in staat zijn om de waterval van nieuwe normen te volgen.

Ten tweede, is er de hand over hand toenemende parallelle democratie waarbij gaandeweg meer mensen, die zelfs niet bereid zijn om het democratische spel van verkiezingen te spelen, via continu nieuw opgerichte advies- en andere lichamen in feite een doorslaggevende stem laten horen bij het werkelijk gevoerde beleid. Ik denk dat wij daarover grondig moeten nadenken, willen wij straks mensen bereid vinden om met overtuiging eerst aan verkiezingen deel te nemen en een representativiteit, dus

een spreekrecht, te verwerven. Dit is de geëigende weg in een democratie. Het is nuttig dat een bestuur door zoveel mogelijk van zijn burgers wordt gedragen. Ik wens er toch op te wijzen dat de in de loop van de jongste jaren ingevoerde adviesinstanties een zodanig groot gedeelte van de tijd van de gemeenteraadsleden opeisen – dat is mijn concrete ervaring te velde – dat zij nauwelijks nog de tijd en de gelegenheid vinden om met de essentie, de grote lijnen van het beleid, bezig te zijn. Ook daarover moet naar mijn gevoel ernstig worden nagedacht, wil men de representativiteit niet gaandeweg ondergraven van degenen die wel de moed hebben om de normale democratische weg te volgen om inderdaad voluit medezeggenschap te verwerven in het bestuur van de gemeente.

De voorzitter : Mijnheer Tant, onze werkzaamheden zullen vandaag meer dan 11 uur vragen. U was niet als spreker ingeschreven. Uw verslag was uitstekend maar ik moet u onderbreken.

De heer P. Tant : Nog één zin ?

De voorzitter : U mag nog een zin zeggen.

De heer P. Tant : Mijnheer de minister, ik vraag alleen dat voor het nieuwe kader waarin onze gemeenten moeten werken, en daar waar het enigszins kan, een rustpunt zou worden inachtgenomen. Het is mijn grondige overtuiging dat u vandaag geen betere dienst, ook qualitate qua, aan onze gemeentebesturen kunt bewijzen.

Mijnheer de voorzitter, tot slot wens ik mij nog te verontschuldigen voor de overschrijding van mijn spreektijd, maar ik moet toch een zekere traditie in ere houden. **(Applaus bij de meerderheid)**

De voorzitter : De heer Vanlerberghe, verslaggever, heeft het woord.

De heer R. Vanlerberghe, verslaggever **(op de tribune)** : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, uit de begroting Ambtenarenzaken kan men duidelijk afleiden dat het beleid van de Vlaam-

se administratie streeft naar een kwaliteitsgerichte en efficiënte dienstverlening.

Het is belangrijk dat hierbij wordt uitgegaan van een meerjarenplanning en dat men op geregelde tijdstippen kan evalueren en bijsturen.

Er wordt bijvoorbeeld gewerkt aan een nieuw ambtenarenstatuut, dat zou gericht zijn op de verhoging van de motivatie, van de responsabilisering en van de flexibiliteit van het ambtenarenkorps. In de begroting werd één bestaansmiddelenprogramma ingeschreven met een beperkt aantal basisallocaties die elk een functioneel geheel vormen.

In het komende begrotingsjaar zal deze beheersvorm zowel op inhoudelijk, begrotingstechnisch, als op informatief vlak worden ontwikkeld en verfijnd.

De personeelskredieten op de basisallocatie in het bestaansmiddelenprogramma vormen een centralisatie van wedden en toelagen, met uitzondering van deze voor het loodswezen.

De opvulling van het kader van statutaire ambtenaren werd door de Vlaamse regering in haar beslissing van 2 augustus 1992 over een tijdsperiode van vier jaar gespreid, met een jaarlijkse begrotingslast van 80 miljoen frank in het jaar van aanwerving, en van 160 miljoen frank vergeleken met het jaar 1992. Het gaat hierbij om 80 miljoen frank ingevolge de overschakeling op kruissnelheid van de weddelast voor de ambtenaren die in 1992 werden aangeworven, en om 80 miljoen frank voor de ambtenaren die in 1993 zullen worden aangeworven. Ook het mandaat- of opdrachthouderschap is inmiddels grotendeels gerealiseerd.

Voor 28 betrekkingen als gespecialiseerd personeelslid werd de wervingsprocedure afgerond.

Deze operatie zal over de zes departementen worden gespreid en zal resulteren in diverse informatiestuurplannen en organisatieontwikkelingsplannen. Het project wordt over twee jaar gespreid. De implementatie van het project is gepland voor 1995.

Vanlerberghe

Tenslotte zou ik het nog even willen hebben over het statuut.

In het nieuwe statuut zal de nadruk worden gelegd op de evaluatie, de functionele loopbanen en de doorzichtige hiërarchie.

Om dit model te laten functioneren, is een doorgedreven actie noodzakelijk, die zich toespitst op de analyse van de doelstellingen, functiebeschrijvingen en functioneringsgesprekken.

Om deze doelstellingen betaalbaar te houden, zal het ongetwijfeld noodzakelijk zijn te rationaliseren, en eventueel bepaalde taken af te stoten.

Voor de werking van de administratie is uiteraard ook een algemene logistieke steun vereist, zowel op het gebied van duurzaam materiaal als op het gebied van algemene ontvangsmiddelen.

Deze stijging is echter volledig te wijten aan de verdere verfijning van het bestaansmiddelenprogramma.

Voor de bepaling van het krediet werd realistisch te werk gegaan : er werd onder meer rekening gehouden met het feit dat in Brussel de stijging van de huurprijzen groter is dan in de andere steden. Het creëren van een globale visie over informatica, waarin de verscheidenheid van inzichten harmonieus wordt geïntegreerd, vormt dan ook één van de belangrijkste uitdagingen. Informatisering kan en mag immers niet los worden gezien van personeel, organisatie en vorming. In het departement Onderwijs is een eerste toepassing operationeel die volgens deze zienswijze werd ontwikkeld, met name de baremabepaling.

De oplossingen moeten onafhankelijkheid van de leveranciers nastreven. Een omvangrijk programma wordt uitgevoerd ten voordele van het informaticapersoneel. Er wordt ook zeer veel energie gestoken in informaticaopleidingen voor alle ambtenaren.

Op het vlak van de netwerkachitec-

tuur wordt voortgewerkt aan de uitbouw van een open en gestandaardiseerd netwerk op drie niveaus, namelijk een lokaal netwerk binnen de kantoorcomplexen, een campusnetwerk tussen kantoorgebouwen binnen een beperkte omgevingsradius en een interzonaal netwerk tussen de verschillende geografisch verspreide Vlaamse administraties.

Een reeks pilootprojecten zijn gepland. Enerzijds gaat het om projecten die werken met reeds aangekochte digitale orthofoto's, anderzijds om samenwerking met projecten die hiervan geen gebruik maken.

In afwachting van de installatie van nieuwe mainframe-architectuur, gemeenschappelijk te gebruiken door de hele Vlaamse administratie, wordt de huur van de mainframe van de departementen Onderwijs, Leefmilieu en Infrastructuur, inclusief de noodzakelijke software, verlengd.

Bij de vorming zullen taalvaardigheid en contact met de burger centraal staan. De actualiteit van een aantal problemen heeft geleid tot de opbouw van een geïntegreerd opleidingsprogramma. Dit gebeurt bij voorbeeld voor de administratie van Aminoal.

Bij de algemene bespreking in de commissie werden op vragen en opmerkingen van de leden verhelderende antwoorden verstrekt door de minister. Zo waren er onder andere vragen over de arbeidsgeneeskundige dienst, het niveau 2+, de gesubsidieerde contractuelen en de personeelsformatie, burgerlijke ingenieurs uit het Wegenfonds, de emancipatie-ambtenaar, de vrees voor demotivatie bij veranderingsprocessen, evaluatie, mutatie en mobiliteit, gerichte werving, deconcentratie en decentralisatie, correct en helder taalgebruik, evolutie van de weddemassa, verlonen op basis van prestaties, matrixorganisatie, ervaring met zes departementen, personeelsbeleid, het Vast Wervingssecretariaat, financiering van de pensioenen, de informatie-ambtenaar, openheid van bestuursdocumenten, evolutie van het statuut, centralisatie van de diensten in Leuven met bereikbaarheid vanuit

Vlaams-Brabant en informaticacapaciteit.

Bij de eindstemming werden de aan de commissie toegewezen delen van de decreetbepalingen en van de begrotingstabel van de algemene uitgavenbegroting bij indicatieve stemming eenparig aangenomen.

Ook verklaarde de commissie eenparig en bij indicatieve stemming dat de administratieve begroting in overeenstemming is met de inhoud en de doelstellingen van de haar toegewezen delen van de algemene uitgavenbegroting.

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, tot zover het verslag van de commissie **Ambtenarenzaken**. (**Applaus**)

De voorzitter : De heer Pierco heeft het woord.

De heer L. Pierco (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, heren ministers, dames en heren collega's, in de eerste plaats wil ik de heren Tant en Vanlerberghe bedanken voor de correcte weergave van de discussie die in de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en **Ambtenarenzaken** plaatsvond. Onlangs bleek uit een studie, uitgevoerd door het Vlaams Economisch Verbond in samenwerking met een aantal Kamers voor Handel en Nijverheid, dat de gemeentelijke belastingen in Vlaanderen de laatste jaren een sterke tendens vertonen om opnieuw te gaan stijgen. De zwaarste druk ligt hierbij op de middelgrote en regionale steden. Dit geldt zowel voor de belastingen op personen als op ondernemingen. Collega Tant, dat kan verklaren waarom in middelgrote en regionale steden de financiële toestand toch nog gezond is. Dit heeft ontegensprekelijk te maken met de verhoogde nationale, gewestelijke en lokale belastingen en zeker met de cumul van deze drie. De stijging van de lokale lasten is onder andere het resultaat van de verplichting om een evenwichtige gemeentelijke begroting in te dienen. Principieel is hier niets op tegen, integendeel zelfs, ware het niet dat de grootste inspanning door de gemeenten moet worden geleverd. Hierbij

Pierco

moet men ook rekening houden met het feit dat er meer en meer taken op de schouders van de gemeenten worden gelegd. Ik verwijs hierbij even naar de uitvoering van Vlareme I en II en de inspanningen op het gebied van milieubeleid, die niet helemaal worden gecompenseerd door de jaarlijkse stijging van het gemeentefonds en de bijkomende subsidies. Het decreet van 7 november 1990 voorziet in een decretaal stijgingsritme dat voor 1993 4,3 percent bedraagt, tegenover 4,9 percent in 1992. Dit decreet is op zich een goede zaak omdat het de gemeenten een grotere financiële zekerheid geeft en hen toelaat een langere termijnplanning op te stellen.

Mijnheer de minister, in uw beleidsnota bij de begroting voor Binnenlandse Aangelegenheden voor 1993 stelt u zelf : Het is verheugend vast te stellen dat, mede dank zij deze decretale maatregelen, alle begrotingen van de Vlaamse steden en gemeenten in evenwicht zijn, hoewel niet kan worden ontkend dat de druk op de begrotingen in een aantal gevallen opnieuw zeer groot wordt. De evolutie van de personeelsuitgaven is zeker niet vreemd aan deze ontwikkeling. Einde citaat. Dit is een zeer pertinente bemerking en ik kom daar later op terug ! Toch moet uit de feiten worden vastgesteld dat de evolutie van het gemeentefonds thans gelijkmatig verloopt met de natuurlijke ontwikkeling van de gemeentelijke uitgaven zelf. Einde citaat. Ikzelf ben eerder geneigd dit om te keren en te zeggen dat de uitgaven van de gemeenten de evolutie van het gemeentefonds volgen, omdat zij zich daarop moeten afstellen.

Het Investeringsfonds is het tweede belangrijke gemeentelijke financiële instrument van de Vlaamse Gemeenschap. Hier gelden zowat dezelfde bemerkingen als voor het Gemeentefonds. De stijging bedraagt hier voor 1993 slechts 1,4 percent ingevolge de overgangsfase die gelukkig haar laatste jaar ingaat. Al is iedereen het ermee eens dat het Investeringsfonds een goed instrument is, toch kan ook iedereen zien dat het niet alle proble-

men oplost. Deze problemen werden tot in den treure vanop deze tribune en in allerhande commissies herhaald. Iedereen is ervan overtuigd dat er een probleem bestaat wat de grote werken en de gecombineerde werken betreft. Hiervoor moest niet worden gewacht op de bevindingen van de werkgroep ad hoc die de werking van het Investeringsfonds moet evalueren. Deze werkgroep kan ongetwijfeld nuttig werk leveren en haar verslag kan een bijdrage vormen aan een eventuele bijsturing van het systeem. Bovendien zal het verslag aantonen voor welk soort investeringen de gemeenten hun trekkingsrechten gebruiken. Verder zal het aantonen of de zachte sector, die naast de culturele, sportieve en sociale gemeentelijke instellingen ook de jeugdzorg omvat, bij het Investeringsfonds uit de boot valt. Ook de administratieve werking van het fonds dient te worden geëvalueerd om te zien of ze niet kan worden vereenvoudigd. Ik denk hierbij aan het systeem dat nu wordt toegepast en waarbij men principieel vooraf de toelating moet vragen om van de trekkingsrechten gebruik te maken en waarbij de toekenning per vorderingsstaat gebeurt. Men zou dit kunnen globaliseren per werk en jaarlijks een afrekening maken. Dit zou de toestand in hoge mate vereenvoudigen.

Ik dring ten slotte aan op een strikt tijdsbestek voor het indienen van de besluiten van de werkgroep. Ingevolge de stijgende personeelsuitgaven wordt de druk op de gemeentefinanciën zoals gezegd steeds groter. Dit is inderdaad een feit. Zo is er bijvoorbeeld het veiligheidsbeleid. De minister van Binnenlandse Zaken dringt er bij bepaalde gemeenten, terecht op aan te voorzien in een politievermanentie de klok rond. Er zijn bovendien bij komende milieu-opdrachten, er zijn de problemen rond de opvang en begeleiding van migranten. Dit laatste gebeurt weliswaar door het OCMW maar de tekorten daarvan moeten door de gemeente worden gedragen. Denk maar aan het voorschieten van onderhoudsgeld, de leningen, het aanwerven van, weliswaar tijdelijk, per-

soneel voor het behandelen van honderden dossiers enzovoort. Zelfs de door het VFIK toegekende kredieten kunnen deze kosten niet volledig dekken. Bijkomend is er nog de omzendbrief van 11 augustus laatstleden. Daarin wordt meegedeeld dat de intersectoriële overeenkomst voor sociale programmatie voor de periode 1991-1994 en afgesloten voor het geheel van de overheidssector, eveneens op het personeel van de lokale en regionale besturen kan worden toegepast. Ik weet wel dat het hier slechts om een aanbeveling gaat en dat de gemeenten zelf de nodige kredieten in hun begroting moeten opnemen. Toch zou ik wel eens willen weten in hoeveel gemeenten men ondanks zware druk van de vakbonden deze aanbeveling naast zich heeft neergelegd en de al of niet in de tijd gespreide loonsverhoging van vijf percent niet heeft toegekend. Hoe dit laatste te rijmen valt met een goed financieel beheer van de gemeente, is mij niet direct duidelijk.

Volgens minister-president Van den Brande dient een goed financieel beheer te worden beloofd. Ik verwijs naar een artikel in Het Volk van 31 juli laatstleden. Daarin verklaart de voorzitter van de regering dat hij het probleem van de grote steden wil aanpakken en geld wil vrijmaken voor de gemeenten die wel goed hebben beheerd. Op welke manier zal dit gebeuren ? Waar vindt men de nodige middelen ? Over het probleem van de grootsteden zal collega Beysen het nog hebben.

Tot slot dring ik er nog op aan dat het ontwerp van decreet over het administratief toezicht op de lokale besturen snel bij de Raad wordt ingediend. Elke gemeentemandataris weet dat dit toezicht thans verlammend werkt, door de te lange en dan nog verlengbare termijnen, waarbij dan nog dikwijls het door de gemeenten verrichte werk grotendeels wordt overgedaan. Het heeft geen zin om bijvoorbeeld de subsidiëring van de investeringen via het Investeringsfonds te versoepelen en te versnellen, als de rest van het administratieve toezicht niet dezelfde richting uitgaat. Uw goede bedoelingen ter zake

Pierco

staan vervat in uw beleidsnota, mijnheer de minister. Wij hopen dat u ze snel zal kunnen uitvoeren.

Ik verheug mij erover dat u in uw begroting een krediet van vijf miljoen frank hebt opgenomen voor de vorming van lokale ambtenaren. Zowel de gewestelijke als de federale wetgeving worden steeds technischer en ingewikkelder. Dan zwijgen wij nog over de vloed van richtlijnen van de EG die de eerstvolgende jaren op ons af zal komen. Vorming, bijscholing en zelfs omscholing, dit met het oog op een mobiliteitsregeling, zijn onontbeerlijk. De VLD pleit niet alleen voor een doeltreffende selectiviteit van de vorming, maar tevens voor een intense samenwerking met de administraties van de verschillende besturen, met de universiteiten en andere gespecialiseerde instellingen.

De voorzitter : De heer Vankeirsbilck heeft het woord.

De heer E. Vankeirsbilck (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, allereerst feliciteer ik, net zoals de heer Pierco, de verslaggevers, de heren Tant en Van Lerberghe, voor hun uitstekend en volledig rapport van de bespreking in de commissie.

Mijn uiteenzetting zal vrij kort zijn en handelen over de financiering van de lokale besturen.

Wij waarderen het ten zeerste dat de decretaal vastgelegde parameters voor de dotaties aan het Gemeentefonds Provinciefonds 1993 correct werden nageleefd en dat de stabiliteit van de financiering van de lokale besturen door het Vlaamse Gewest werd gevestigd.

Nochtans rijzen er toch een aantal problemen wat het Investeringsfonds betreft niettegenstaande de afgesproken parameters werden nagekomen. Zo zijn er enkele kostelijke werken die door de gemeenten moeten worden uitgevoerd. Zonder daarom een voorafname van het Investeringsfonds in te bouwen, dienen toch zo vlug mogelijk supplementaire kredieten op de begroting te worden vrijge-

maakt om bijzondere infrastructuurwerken voor de gemeenten mogelijk te maken, zoals de bouw van brandweerkazernes — tenminste indien de bevoegdheid ter zake na de goedkeuring van het Sint-Michielsakkoord niet opnieuw aan de federale overheid toekomt —, de uitvoering van gemeentelijke werken in combinatie met het gewest en de grote rioleringswerken.

Voor deze werken is voor 1993 reeds een bijzonder krediet van 500 miljoen frank ingeschreven. In dit verband heb ik twee vragen. Voor welke specifieke dossiers wordt het krediet bestemd? Volgens welke criteria zullen deze gelden worden toegewezen aan de gemeenten die vragende partij zijn?

Een volgende beschouwing betreft de financiering van de lokale besturen, inzonderheid de stad Antwerpen. In deze begroting wordt in een bijkomende dotatie voor 1993 ten gunste van de stad Antwerpen voorzien. Aangezien de CVP ernstig bezorgd is om de grootstedelijke problemen, zal zij uiteraard deze post goedkeuren. Onze collega, de heer Van Peel, zal een aparte uiteenzetting over Antwerpen naar voren brengen en de problemen nader toelichten. Niettemin heb ik de volgende algemene bedenkingen.

Ten eerste, de stad Antwerpen wordt wat de financiering door het Vlaamse Gewest betreft, helemaal niet benadeeld door parlementsliden die zitting hebben in de Vlaamse Raad en burgemeester zijn van een middelgrote of kleine stad of gemeente. De door onze collega's goedgekeurde decreten op het Gemeentefonds, het Investeringsfonds, het Vlaams Fonds voor de Integratie van Kansarmen (VFIK) en het Fonds voor Financieel Herstel van de Gemeenten staven die stelling. De cijfers tonen duidelijk aan dat de stad Antwerpen een substantieel aandeel uit deze fondsen verwerft. De luchtballon als zouden de parlementsliden Antwerpen benadelen, moet dus worden doorgeprikt.

Integendeel, de Vlaamse Raadsleden houden van Antwerpen en wensen

dat de stad haar problemen zou verhelpen. Desalniettemin heb ik een paar vragen. Zullen er in de toekomst ook maatregelen worden genomen voor andere Vlaamse steden en gemeenten die zich in een moeilijke financiële situatie kunnen bevinden, te meer omdat in een aantal steden met centrumfuncties — de heer Pierco heeft erop gewezen — de belastingdruk wordt opgevoerd om de financiële crisis het hoofd te bieden?

Wij houden van Antwerpen, maar Antwerpen moet ook van de andere gemeenten houden. Welke inspanningen worden dus op een correcte en rechtvaardige manier aan de stad Antwerpen gevraagd om zelf haar eigen financiën te helpen saneren?

Ziedaar enkele korte beschouwingen bij het programma Binnenlandse Aangelegenheden van de begroting 1993 van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest. De CVP zal de begroting uiteraard goedkeuren. **(Applaus bij de meerderheid)**

De voorzitter : De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer J. Van Hauthem (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, heren ministers, geachte collega's, tijdens de vorige begrotingsbespreking heb ik het uitvoerig gehad over de voogdijfunctie van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden met betrekking tot de gemeenten met een speciaal taalstatuut. U hebt toen, mijnheer de minister, mijn uitlatingen niet in dank aanvaard. U hebt toen gezegd : De heer Van Hauthem stelt een aantal vragen en trekt conclusies die nauwelijks voor discussie vatbaar zijn. Ik hoop, mijnheer de minister, dat u vandaag niet hetzelfde zal zeggen en dat u mij vandaag wel op een aantal vragen zal antwoorden, want ik zal het opnieuw hebben over uw voogdijfunctie met betrekking tot bedoelde gemeenten. U kan het jammer vinden, maar het is en blijft nu eenmaal een stokpaardje.

Mijnheer de minister, u hebt in uw beleidsnota van vorig jaar gepleit voor de regionalisering van de basiswetgeving, met name de nieuwe gemeentewet, de provinciewet en de

Van Hauthem

wet op de intercommunale verenigingen. Blijkbaar is u, in het kader van de Dialoog van gemeenschap tot gemeenschap, en van onderhandelingen die geleid hebben tot het Sint-Michielsakkoord, er inderdaad op ingegaan, want het Sint-Michielsakkoord bevat een passus, getiteld Organieke wetgeving inzake de plaatselijke besturen. Die organieke wetgeving zou dus inzake plaatselijke besturen naar de gewesten overgeheveld worden. Maar, mijnheer de minister, u hebt in feite een reuzekans gemist. Ik lees in het Sint-Michielsakkoord: "Daartoe wordt een werkgroep opgericht met het oog op de regionalisering van de organieke wetgeving inzake de provincies en de gemeenten". En dan, typisch Belgisch: "Met uitzondering van hetgeen geregeld is in de wet van 9 augustus 1988 tot wijziging van de gemeentewet, de gemeentekieswet, de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, de provinciewet, het kieswetboek, de wet tot regeling van de provincieraadsverkie-

zingen en met het behoud van de eenheid van het politie- en brandweerbeleid en het gemeentelijk karakter van politie- en brandweerdiensten".

Mijnheer de minister, u hebt de kans gemist omdat u, naar aanleiding van de Dialoog erop had kunnen aandringen dat gerealiseerd zou worden, niet wat ik zeg, maar wat in uw eigen beleidsverklaring staat. Ik lees in die beleidsnota op bladzijde 79: De Vlaamse overheid moet haar volle bevoegdheid kunnen uitoefenen over het gehele grondgebied. Iets verder lees ik: De Vlaamse regering wenst eveneens de regionalisering van het administratief toezicht op de Brusselse randgemeenten en Voeren, ten einde een eenvormige regeling te bekomen voor het gehele grondgebied. Dat is weer eens niet gebeurd. Het is weer een typisch Belgische regeling, een staaltje van Belgische federale logica, die bijgevolg dan ook in strijd is met om het even welke serieuze federale logica. Noem mij één federale staat ter wereld waar de deelstaat niet de volle bevoegdheid over alle gemeenten van haar grond-

gebied kan uitoefenen. Noem mij één federale staat waar voor alle gemeenten van de deelstaat bijvoorbeeld het taalgebruik inzake openbare besturen niet volledig tot de bevoegdheid van de deelstaten behoort. Precies daar, waar het zo belangrijk was dat u die volledige voogdij over alle gemeenten in het Vlaams Gewest, dus ook Voeren en de randgemeenten rond Brussel zou verkrijgen, blijven die uitzonderingsmaatregelen met alle zware Vlaamse toegevingen vanden uit de vorige staatshervorming gewoon bestaan. Met andere woorden, het onweerlegbaar vermoeden van taalkennis-faciliteiten blijft bestaan. De taalkennis vereist voor de mandatarissen de rechtstreekse verkiezing van de schepenen en dergelijke meer.

Heeft men daarover gesproken tijdens de Dialoog? Waarom heeft de Vlaamse regering conform uw eigen beleidsnota er geen breekpunt van gemaakt? Waarom is dat gebeurd, of zo niet, waarom niet? U hebt een kans gemist want voor de provinciewet blijft het college van provinciegouverneurs bestaan. Dat college ontnemt u opnieuw een stuk van uw bevoegdheid, die u over andere gemeenten en provincies wel hebt. Waarom hebt u de kans niet te baat genomen om die onzalige passages van de vorige staatshervorming naar de prullemand te verwijzen?

Mijnheer de minister, het zijn precies deze compromissen die het federalisme op z'n Belgisch totaal ongeloofwaardig en onmogelijk maken. Wat kan het de Walen immers schelen of u al dan niet de volledige bevoegdheid uitoefent over Bommershoven en Kuttekoven. Eens het echter gaat over Vlaams-Brabantse randgemeenten en over Voeren dan kan het plots niet meer! Wij weten wel dat één van de kenmerken van het Belgische federalisme erin bestaat dat Wallonië zijn verworven voorrechten nooit opgeeft. Bijgevolg blijft de minister jammer genoeg — en dat is een verwijt ten aanzien van de meerderheidspartijen — een romp-minister van Binnenlandse Zaken.

Dat is echter niet alles wat het Sint-Michielsakkoord betreft. De be-

Raadslid P. Tant (CVP), naast CVP-collega M. Van der Poorten (rechts), beet als verslaggever de spits af bij de bespreking van de begroting van Binnenlandse Aangelegenheden en Ambtenarenzaken

Van Hauthem

voegdheid van de minister blijft uitgehold wat een aantal gemeenten betreft, maar er zit nog een ander adertje onder het gras, met name de nieuwe rol die de verenigde kamers van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht — uiteraard paritair samengesteld — zal toebedeeld krijgen. Inderdaad, het Sint-Michielsakkoord bepaalt dat voortaan in alle faciliteitengemeenten de Vaste Commissie voor Taaltoezicht zich in de plaats zal kunnen stellen van de lokale overheid die eventueel de taalwetgeving overtreedt. Dat betekent dat de bevoegdheid van de minister zowel de facto als de jure nog verder wordt uitgehold. In de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden gaf hij dat trouwens toe. Het gevolg hiervan is dat wij, indien het Sint-Michielsakkoord wordt goedgekeurd — hopelijk gebeurt dat niet — voor een situatie komen te staan waarbij de verenigde kamers van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht meer bevoegdheden krijgen dan de minister ooit had. Inderdaad, de minister had nooit de bevoegdheid zich in de plaats te stellen van een onwillig lokaal bestuur. Bovendien is het zo dat het feit dat de Vaste Commissie voor Taaltoezicht zich in de plaats kan stellen van lokale besturen, namelijk de faciliteitengemeenten, wel degelijk een verandering inhoudt van het statuut van deze gemeenten.

Mijnheer de minister, dat gaf u zelf toe en in dat verband citeer ik wat op bladzijde 46 van het verslag van de commissie van Binnenlandse Aangelegenheden die de begroting behandelde, is vermeld : De analyse van een lid in verband met de in het Sint-Michielsakkoord afgesproken toezichtsregeling is principieel juist. U voegde er wel aan toe dat wij dat pragmatisch moeten bekijken en afwachten wat er in de praktijk gebeurt. Mijnheer de minister, wat dit in de praktijk met zich meebrengt, kan mij geen barst schelen ! Het feit dat er echter opnieuw werd geprutst aan het statuut van de faciliteitengemeenten is op zich reeds een schande.

Mijnheer de minister, ik blijf dus van

mening dat uw bevoegdheden ten aanzien van de zes faciliteitengemeenten en Voeren veel te beperkt zijn. Het blijft bij het vernietigen van onwettig genomen gemeenteraadsbesluiten. U handelt weliswaar consequent, dat heb ik u vorig jaar ook reeds gezegd, maar tuchtmaatregelen kan u helemaal niet nemen. In dat verband zal ik u trouwens een vraag stellen met betrekking tot het referendum van Voeren. Toen de gemeenteraad bekend maakte dat men een onwettig referendum wou houden over het taalstatuut van die gemeente, vroeg u meteen aan de provinciegouverneur van Limburg dat besluit te vernietigen. Dat was een consequente houding. En ook toen de Voerense gemeenteraad die beslissing voor de tweede keer nam, handelde u even consequent door opnieuw de vernietiging ervan te vragen aan de Limburgse provinciegouverneur. Het referendum is echter doorgegaan. In uw argumentatie haalde u aan dat u particuliere personen niet kan verhinderen vragenformulieren rond te delen. Dat is inderdaad juist. Laten wij mekaar echter geen Lisbeth noemen : het ging hier helemaal niet om een particulier initiatief — en dat blijkt trouwens uit talrijke getuigenissen — vermits de zagezegde particuliere initiatiefnemers, waaronder de burgemeester van Voeren, hun officiële titel gebruikten om de bevolking op te roepen voor het referendum. Tevens werden kieslijsten gebruikt, terwijl de nieuwe kieswetgeving stipuleert dat kieslijsten niet meer mogen ter beschikking worden gesteld van particulieren. Indien de burgemeester van Voeren, de heer Droeven en anderen, toch gebruik maken van die kieslijsten, dan blijkt dat zij niet meer handelen als particulieren, aangezien zij er in dat geval geen gebruik konden van maken. Waarschijnlijk zal de minister antwoorden dat optreden tegen de burgemeester een materie is die behoort tot de bevoegdheid van de nationale minister van Binnenlandse Zaken. Dat is inderdaad juist.

Artikel 82 bepaalt dat het de Koning — in concreto de minister van Binnenlandse Zaken — is die een burgemeester kan schorsen of eventueel afzetten.

Mijnheer de minister, ik heb de Belgische minister van Binnenlandse Zaken over deze zaak ondervraagd. Ik heb mij eerst tot hem en pas daarna tot u gewend omdat de Kamer van Volksvertegenwoordigers eerder in plenaire vergadering bijeenkwam dan de Vlaamse Raad.

Wat het nemen van tuchtmaatregelen betreft, kan ik mij niet van de indruk ontdoen dat hier een verwerpelijk pingpongspelletje aan de gang is tussen u, als Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, enerzijds en de Belgische minister van Binnenlandse Zaken anderzijds. Ik verklaar mij nader : als antwoord op verschillende schriftelijke vragen, bijvoorbeeld met betrekking tot de toestand in Linkebeek, gesteld door collega Van Nieuwenhuysen, hebt u altijd gezegd dat het nemen van tuchtmaatregelen tot de bevoegdheid van de Belgische minister van Binnenlandse Zaken behoort. Ik heb deze minister vorige week een mondelinge vraag gesteld, namelijk of hij al dan niet van plan was artikel 82 van de gemeentewet toe te passen met betrekking tot de burgemeester van Voeren in verband met het onwettig gehouden referendum.

Minister Tobback heeft mij geantwoord dat dit inderdaad tot zijn bevoegdheid behoort, maar hij heeft er het volgende aan toegevoegd. Ik citeer uit het Beknopt Verslag : Mogelijke inbreuken op instructies van de Vlaamse voogdijoverheid dienen niet door mij te worden vastgesteld, wel door de Vlaamse bevoegde voogdijminister. Indien een burgemeester aansprakelijk zou zijn, zou ik artikel 82 kunnen toepassen. Ik ontving echter geen vraag in die zin vanwege de Vlaamse overheid. Einde citaat.

Minister T. Kelchtermans : Ik heb vorige week aan de minister van Binnenlandse Zaken een rapport toegestuurd met betrekking tot de vaststellingen die werden gedaan bij het bewuste referendum en waar de gemeentelijke overheid in gebreke is gesteld.

De heer J. Van Hauthem : Dat wou ik net vragen, mijnheer de minister. Het gaat hier dan blijkbaar toch om

Van Hauthem

een verschil in interpretatie van wie nu eigenlijk het initiatief moet nemen.

Ik wou u vragen of u het eens bent met de zienswijze van minister Tobback ter zake, of u iemand naar Voeren hebt gestuurd die de nodige vaststellingen heeft gedaan, of u de Belgische minister van Binnenlandse Zaken een rapport hebt toegezonden en of u hem gevraagd hebt om tuchtmaatregelen te nemen ?

Minister T. Kelchtermans : De arrondissementscommissaris heeft uitvoerig gerapporteerd over wat naar zijn oordeel overtredingen waren, aangezien de beslissing was vernietigd.

De heer J. Van Hauthem : Hebt u de Belgische minister ook gevraagd tuchtmaatregelen te nemen ?

Minister T. Kelchtermans : De federale minister is daarover gerapporteerd.

De heer J. Van Hauthem : Maar u hebt hem niet gevraagd tuchtmaatregelen te nemen ? Volgens zijn interpretatie moet u hem vragen om op te treden. Is dat zo of is dat niet zo ? Indien het niet zo is, is er een verschil in interpretatie, en dan staan we natuurlijk nergens. Indien het wel zo is, herhaal ik mijn vraag : hebt u hem gevraagd om op te treden ? Als u het hem niet vraagt, heeft het ook geen zin om een rapport op te sturen waar toch geen gevolg aan gegeven kan worden.

Minister T. Kelchtermans : Ieder rapport eindigt met een conclusie.

De heer J. Van Hauthem : En mag ik vragen wanneer dat rapport ongeveer bij de minister zou toegekomen zijn ?

Minister T. Kelchtermans : Ik heb de datum niet, maar ik zal u daarover straks een precies antwoord geven.

De heer J. Van Hauthem : Graag, want dan zou ik eventueel kunnen teruggaan naar minister Tobback en hem vragen wat hij met dat rapport gedaan heeft.

De voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer P. Van Grembergen : Mijnheer Van Hauthem, ik ben uiteraard niet ongevoelig voor het feit dat er ook in Vlaanderen een rechtsstaat moet zijn. Wat dat betreft zijn wij geen tegenstrevers.

Wij moeten echter ook de politieke inschatting maken, namelijk dat dit onwettig en vanuit het privé-initiatief georganiseerde referendum, hoe dan ook, een politieke nederlaag is geworden voor de Franstaligen.

De heer J. Van Hauthem : Dat klopt, maar dat doet in mijn ogen niets ter zake.

De heer P. Van Grembergen : Akkoord, ik herhaal, ik ben niet ongevoelig voor wat u zegt, maar ik maak ook de andere inschatting, en het feit dat de Franstaligen een politieke nederlaag hebben geleden, zegt mij ook veel. Ik praat zeker niet goed wat er gebeurd is. Ik maak alleen de balans volledig.

De heer F. Van den Eynde : Mijnheer Van Grembergen, die politieke nederlaag heeft niets te maken met de Vlaamse regering. Die is te wijten aan een stommiteit van de tegenstanders. U moet van dat voorval geen pluim voor uw hoed maken.

De heer P. Van Grembergen : Ik maak daar geen pluim voor mijn hoed van ; ik maak alleen de balans volledig.

Minister T. Kelchtermans : De politieke nederlaag heeft wel degelijk te maken met het optreden van de Vlaamse regering. Van in het begin is de Vlaamse regering zeer consequent opgetreden, zodat de Voeren begrepen hebben dat het referendum uiteindelijk een maat voor niets zou worden.

De heer J. Van Hauthem : Mijnheer de minister, indien u minister Tobback niet vraagt tuchtmaatregelen te nemen, is het referendum in mijn ogen hoe dan ook een maat voor niets geweest.

Ik zou nog kort een paar vragen wil-

len stellen met betrekking tot Linkebeek. Uw arrondissementscommissaris volgt de gemeenteraadszittingen zeer trouw, ik zie hem elke keer. U hebt op een schriftelijke vraag geantwoord dat uw voorganger en u sinds 1988 al meer dan 34 gemeenteraadsbesluiten hebben vernietigd. Zou het ook hier niet aangewezen zijn minister Tobback te vragen tuchtmaatregelen te nemen, want volgens mij is er in Linkebeek helemaal geen sprake meer van goed bestuur ?

Tot slot nog een paar vragen over het niet-inmengingsprincipe. Wij hebben — en we zijn niet de enigen — in de Vlaamse Raad herhaaldelijk aangeklaagd dat de Franse Gemeenschap zich blijft mengen in onze binnenlandse aangelegenheden. Ik denk meer bepaald aan het Franstalig cultureel centrum in Voeren en aan het feit dat de Franse Gemeenschapscommissie op haar begroting 2,8 miljoen frank heeft ingeschreven voor de steun aan Franstalige verenigingen in Vlaams-Brabant. De minister-president heeft destijds gezegd dat de Vlaamse regering krachtig heeft geprotesteerd via het Overlegcomité. Wij zijn nu een hele tijd verder, maar ik stel vast dat het cultureel centrum er nog altijd staat en dat er in de begroting nog steeds een bedrag staat ingeschreven voor de Franstalige verenigingen in Vlaams-Brabant. Wat is overigens het resultaat van het protest van de regering bij de Franstaligen ? Hier krachtige woorden spreken is één zaak, zorgen dat er gevolg aan gegeven wordt een andere.

Mijnheer de minister, u zal misschien zeggen dat spreken over een gemeente met een duizendtal inwoners niet past in een begrotingsbespreking. Ik meen van wel, omdat toch iemand het moet doen. (**Applaus bij het Vlaams Blok**)

De voorzitter : De heer Vanlerberghe heeft het woord.

De heer R. Vanlerberghe (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, de jongste jaren werden verschillende decretale maatregelen genomen om het evenwicht van de gemeentefinanciën te bewaren of te herstellen. De

Vanlerberghe

situatie was inderdaad in tal van gemeenten weinig rooskleurig, soms zelfs rampzalig.

Het decretaal vastgelegde mechanisme om meer zekerheid te krijgen over de evolutie van de dotatie van het Gemeentefonds werd op gemeentelijk vlak veelal positief onthaald.

Na drie jaren van daling vanaf 1987 en het status-quo in 1990 werd de dotatie vanaf 1991 eindelijk weer verhoogd. Hoe belangrijk deze verhoging en het nieuwe mechanisme ook zijn, toch mag niet uit het oog worden verloren dat de dotatie voor 1993 slechts 4,4 percent hoger ligt dan voor 1986.

In vele gemeenten is het financiële evenwicht precair, zodat waakzaamheid geboden blijft. Er is weinig nodig om tot een nieuwe ontsporing te komen. Wij stellen dan ook met genoeg vast dat de minister het probleem ter harte neemt.

De nieuwe regeling voor het Investeringsfonds die onder impuls van de voorganger van de minister tot stand kwam, heeft de gemeenten heel wat financiële zekerheid gegeven en een einde gemaakt aan onnodige **touwtrekkerij**. Iedere gemeente weet nu wat ze financieel kan verwachten bij de subsidiëring van werken. Ze kan dus planmatig te werk gaan en bovendien gebeurt alles binnen een veel kortere termijn, zodat de extra kosten van prefinanciering kunnen worden vermeden.

Wij hopen dan ook dat de evaluatie van de nieuwe regeling van het Investeringsfonds hiermee rekening zal houden. De principes die aan de basis van de regeling liggen, mogen niet worden uitgehold en wij zijn blij dat de minister dezelfde mening is toegedaan.

Een belangrijk probleem moet worden opgelost, met name dat van de grote werken. Vooral de aanleg van riolerings blijft een probleem.

Wanneer de gemeenten hiervoor hun trekkingsrechten gebruiken, blijft er meestal geen ruimte meer over voor

andere investeringen. Dat plaats veel gemeenten voor een dilemma. Een specifieke oplossing dringt zich op.

Globaal evalueren wij het nieuwe systeem en de onbeperkte **overdraagbaarheid** van de trekkingsrechten als zeer positief, maar het antwoord van de minister in de commissie stelt ons niet helemaal gerust. In het verslag lezen wij namelijk : Als de **evaluatie**-werkgroep van het Investeringsfonds besluit dat bijkomende middelen nodig zijn voor gemeentelijke riolerings, dan zullen de daartoe nodige middelen volgens de minister in principe geen voorafname op het Investeringsfonds mogen inhouden. Over eventueel andere vragen zal de Vlaamse regering zich dienen te beraden. Einde citaat. De **commissieleden** kijken met belangstelling uit naar de informatie over de dossiers van de overgangsfase.

Een nieuwe regeling van het administratief toezicht zal binnenkort worden besproken.

Het ontwerp van de minister heeft heel wat positieve kanten. Het zal een nutteloze papierstroom naar het provinciaal bestuur voorkomen. Alleen de besluiten met belangrijke juridische en financiële gevolgen zullen nog moeten worden doorgezonden. De toezichthoudende overheid dient zich voortaan bij haar optreden aan beperkte en eenvormige termijnen te houden, Het opportuniteitstoezicht wordt beperkt tot een controle op het naleven van de algemene beginselen van een behoorlijk en goed bestuur en tot een toetsing van de **bestuursdaden** aan belangen die hoger zijn dan de belangen van de lokale overheid. Het ontwerp beperkt het aantal materies dat onderworpen is aan het goedkeuringstoezicht.

Dat kan alleen maar de rechtszekerheid op gemeentelijk vlak vergroten en daar zijn wij allen bij gebaat.

Een welbegrepen autonomie veronderstelt echter ook een objectieve en snelle afhandeling van klachten die bij de toezichthoudende overheid worden ingediend. En daar gaat soms wel eens het een en het ander mis. Veel gemeenteraadsleden ontvangen

nooit een antwoord op hun ingediende klacht. Wij hopen dat de minister ook hier initiatieven gaat nemen.

Wat de **defusie** van Antwerpen betreft, vragen wij ons af welke initiatieven de minister gaat nemen en of hij ook een inzicht in de kosten heeft van zijn initiatieven ter zake.

Wij constateren tenslotte dat een krediet van vijf miljoen frank werd ingeschreven om de vorming van lokale ambtenaren te ondersteunen. Dat is een zeer goede maatregel. Volgens gegevens van het Gemeentekrediet, gebaseerd op de begroting van 1990, besteden de Vlaamse gemeenten 36 tot 53 percent van hun uitgaven aan personeel.

Met andere woorden de gemeenten investeren vooral in personeel. Het is bijgevolg van het grootste belang dat deze investering maximaal zou worden aangewend ten bate van de gemeenten. De kwaliteit van het personeel bepaalt in belangrijke mate de gemeentelijke dienstverlening.

Om kwaliteit te bereiken en te behouden, is vorming ontegensprekelijk noodzakelijk. De taken die de gemeenten op zich nemen of moeten nemen zijn de jongste jaren aanzienlijk toegenomen en ingewikkelder geworden. Het is dan ook wenselijk dat de gemeenten, in het kader van een goede dienstverlening aan de burger, op een systematische wijze hun investering in personeel zouden valoriseren door zeer gerichte scholing of bijscholing.

Vijf miljoen frank is geen groot bedrag, maar na de verplichtingen die de jongste jaren door het gewest aan de gemeenten werden opgelegd, is het een belangrijke stap vooruit dat nu geld wordt vrijgemaakt voor de vorming van het gemeentelijk personeel.

Het antwoord van de minister in de commissie was : Het krediet van vijf miljoen frank is een onrechtstreekse tussenkomst, waarbij de provinciale instituten een rol kunnen spelen. Het krediet is bedoeld als een stimulans voor de gemeenten om hun personeelsleden en mandatarissen vor-

Vanlerberghe

mingscursussen te laten volgen en dit met een financiële tussenkomst van het gewest in de organisatie. Einde citaat. Er is evenwel nog onduidelijkheid over de eventueel aangewende criteria. Graag hierover meer duidelijkheid.

Deze deelbegroting Binnenlandse Aangelegenheden stelt betere resultaten in het vooruitzicht. De SP-fractie zal deze dan ook overtuigd goedkeuren in de gehele begroting 1993. *(Applaus)*

De voorzitter : De heer Tavernier heeft het woord.

De heer J. Tavemier (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, bij de bespreking van deze begroting van Binnenlandse Aangelegenheden zou ik een aantal kanttekeningen willen maken bij een aantal opmerkingen van leden in de commissie en bij een aantal intentieverklaringen die door de minister zijn afgelegd.

Het is duidelijk dat bij heel wat leden van de commissie de zorg in de eerste plaats uitgaat naar de gemeentelijke autonomie en dat er een spanningsveld bestaat tussen de drang naar gemeentelijke autonomie of volledige zelfstandigheid en de verantwoorde bezorgdheid van de minister om de gemeenten niet zo maar losweg alles te laten doen. Er moet toch een zekere controle zijn, want lessen uit het verleden leren dat er op het gemeentelijke vlak nu en dan wel eens iets misloopt.

Vandaar de intentie van de minister om de toezichtsregeling op de gemeenten te vereenvoudigen en te beperken tot zaken met een serieuze financiële weerslag. Het is een goede intentie om de aandacht vooral toe te spitsen op zaken die ook op langere termijn van belang zijn. Op dat vlak schort soms een en ander. Ik ga ermee akkoord dat het begrip gemeentelijke autonomie inhoudelijk moet worden ingevuld, maar heb problemen met de manier van invullen die sommige commissieleden voorstaan.

In mijn gemeente en wellicht ook in

andere gemeenten gebeuren dingen die vragen doen rijzen. Een te sterke vereenvoudiging of reductie van de toezichtsregeling is dan ook niet aangewezen. De gemeenten zeggen bijvoorbeeld dat ze de financiële meerjarenplannen niet aankunnen, maar eigenlijk bedoelen ze voor een deel dat ze er niet mee opgezet zijn. Nochtans is dat een onontbeerlijk instrument om aan financiële en gemeentelijke beleidsplanning te doen. Wanneer dat instrument volledig zou worden benut en au sérieux genomen, dan zou de stijging van de gemeentebelastingen met 30 percent gedurende de laatste jaren, waarvan een VEV-studie melding maakt, misschien vermeden kunnen zijn. De studie legt wel niet uit dat er net een dalperiode voorbij is, want nogal wat gemeenten hebben voor de gemeenteraadsverkiezingen van 1988 hun belastingen verminderd. Het staat immers goed om bij de gemeenteraadsverkiezingen een belastingverlaging aan het publiek te kunnen voorstellen. Eens de gemeenteraadsverkiezingen afgelopen, stijgen die belastingen nagenoeg automatisch. Waarschijnlijk zal er volgend jaar opnieuw een daling van de gemeentebelastingen kunnen worden waargenomen.

Met een goede financiële meerjarenplanning kunnen dergelijke schommelingen ondervangen worden. Op het financiële meerjarenplan is een ernstig toezicht en een beoordeling van de hogere overheid wenselijk. Hierbij denk ik ook aan de leasingcontracten, waardoor de gemeenten zich toch voor zeer lange termijnen binden.

We worden uiteraard ook geconfronteerd met de financiële toestand van de grote steden. Deze toestand wordt bepaald door lasten uit het verleden en een aantal structurele oorzaken bij de gemeenten zelf, maar ook door problemen die het stedelijke niveau overstijgen, zoals bijvoorbeeld het probleem van de stadsvlucht.

Mijnheer de minister, ik hoop dat u dat aspect uit hoofde van uw bevoegdheid voor de ruimtelijke ordening nog meer ter harte zal nemen dan tot op heden het geval was en dat u zal proberen in te grijpen via

het Structuurplan Vlaanderen. Een beheersing van de stadsvlucht zal immers ook onmiddellijk een weerslag hebben op de financiën van de grote steden.

Bij nader toekijken stel ik vast dat de gemeenten via bepaalde mechanismen aan de toezichtsregeling ontsnappen of een aantal onderdelen nagenoeg onttrekken aan de controle door de hogere overheid. Daarbij denk ik aan het typische voorbeeld van de kerkfabrieken. Er moeten al enorme flaters gebeuren in de rekeningen van de kerkfabrieken vooraleer de gemeentelijke of de hogere overheid enige kritiek durven uitbrengen.

Zij vormen vrijwel onaantastbare bastions binnen de gemeenten, alhoewel zij de gemeentefinanciën de hoogte injagen. In mijn provincie, in Oost-Vlaanderen, durft vrijwel niemand reageren op de mistoestanden die er in dat verband heersen. Dit heeft als resultaat dat er van de kerkfabrieken veel wordt geaccepteerd, wat eigenlijk onaanvaardbaar is.

Sommige sprekers haalden het probleem aan van de parallelle democratie. Het verbaast mij dat veel mensen moeilijkheden schijnen te hebben met de inspraakorganen. Er moet dringend een opleidingsprogramma worden opgesteld voor gemeentelijke politici om te leren werken met inspraakorganen. Ik begrijp eigenlijk niet dat er problemen kunnen rijzen wanneer men de instrumenten op een correcte manier hanteert. Een voorwaarde is echter dat men het als burgemeester of schepen niet als een absolute noodzaak beschouwt om bij elke vergadering van de verschillende raden aanwezig te zijn wegens een gebrek aan vertrouwen in de gemeenteraadsleden. Vele burgemeesters en schepenen willen overal de leiding nemen, een vergadering waar het beleid werd besproken en waar zij niet aanwezig kunnen zijn, zien zij als een aanslag op hun macht en op hun beslissingsrecht.

Terzelfdertijd stel ik vast dat degenen die klagen over de parallelle circuits, waar zij naar hun mening te weinig macht hebben, een deel van hun

Tavernier

macht en hun bevoegdheid vrij vlot afstaan aan andere parallelle circuits, vooral in het kader van gemeentelijke samenwerkingsverbanden. Men aarzelt niet om intercommunales op te richten of om op diverse niveaus vergaderingen te beleggen met andere gemeenten, waarbij ook vaak sociale partners worden betrokken. In de praktijk bestaan er daarop nagevoeg geen controlemechanismen. Zo kan de oppositie slechts moeizaam nagaan bij welke organen de gemeente is betrokken en aan welke vergaderingen de burgemeester, de schepenen en sommige gemeentebesturen deelnemen. De oppositie komt niet te weten wat er allemaal werd besproken en kan vrijwel geen invloed uitoefenen op de genomen beslissingen, alhoewel deze beslissingen de gemeente soms verregaand — ofschoon niet uitdrukkelijk contractueel — kunnen verbinden.

In het kader van onze visie van Vlaanderen in de toekomst en in het kader van Vlaanderen 2002, waarover in de Vlaamse regering trouwens bepaalde opvattingen schijnen te bestaan betreffende de lokale beslissingsniveaus, zowel gemeenten als provincies, vraag ik u of u mij kan bevestigen of men inderdaad opteert voor het afschaffen van het provinciale niveau ?

Men moet zich afvragen hoe wij ervoor kunnen zorgen dat de inspraak van de meerderheid, maar ook die van de gewone burger eveneens kan functioneren op het niveau van de parallelle organen tussen gemeentelijke samenwerkingsverbanden. Het betreft niet alleen intercommunales maar eveneens v.z.w.'s of andere overlegorganen die desgevallend geen juridische rechtspersoonlijkheid hebben.

Wij moeten hoe dan ook trachten om sommige toestanden recht te trekken. Zo is het frappant dat bijna alle gemeenten van de provincie Oost-Vlaanderen zijn aangesloten bij een intercommunale vereniging voor crematoriumbeheer.

Ingeval bijna alle gemeenten daarbij

zijn aangesloten, waarom kan de provincie dat dan niet doen ? Er wordt op provinciaal vlak een instelling opgericht waarvoor de provincie zelf geen opdracht krijgt en waarbij wordt verondersteld dat alle gemeenten er zullen bij aansluiten. Dat wordt aan de gemeenten ook gevraagd en op enkele uitzonderingen na, zijn zij er allen bij aangesloten. Is het dan werkelijk nodig daarvoor een intercommunale op te richten, terwijl men steeds klaagt over te veel werk ?

De heer R. Van Hooland : Indien het om een provinciale v.z.w. gaat, kan het een opdracht van de provincie zijn. Het privatiseren van dergelijke zaken biedt trouwens meer voordelen.

De heer J. Tavernier : Wanneer men opteert voor een overheidsopdracht kan deze evengoed op provinciaal niveau worden toegewezen.

Een ander voorbeeld, waarbij over de privatisering niet kan worden getwist, is de oprichting van een provinciale v.z.w. in verband met de rampenplannen. Uiteindelijk gaat het toch om een v.z.w. waarbij alle gemeenten van de provincie Oost-Vlaanderen zijn aangesloten, met het doel een juridisch kader te creëren, zodanig dat er buiten de administratie een diensthoofd voor de provinciale rampenplanning, met een eigen statuut, kan worden aangesteld. Ik vraag mij dan toch af of een dergelijke constructie niet absurd is. Immers, men zal alle gemeenten van een provincie in een intercommunale onderbrengen om een bepaalde dienst uit te bouwen, terwijl alles in verband met rampenplannen tot de taak van de gouverneur behoort. Waarom wordt het dan in feite niet op provinciaal vlak uitgebouwd ? Blijkbaar geeft men de voorkeur aan parallelle circuits. Wij dienen ons ter zake ernstig af te vragen of in dat geval de democratische controle kan worden gewaarborgd.

Tot slot stel ik vast dat sommige gemeenten tamelijk veel opdrachten op milieugebied krijgen en zoals uit de rekeningen van de gemeenten blijkt, hebben zij op dit vlak grote inspanningen geleverd. Bij de uitbouw van

containerparken gingen bepaalde gemeenten echter meer doordacht te werk dan andere. Ik meen dat het akkoord inzake de eco-taksen, waardoor de industrie zich zal moeten onderwerpen aan de wetgeving en zorgen voor de ophaling, evenals voor de financiering van het selecteren van het afval, uiteindelijk voor de gemeentelijke financiën voordeliger zal zijn. Immers, vroeger werd getracht om via allerlei milieutaksen en -belastingen, die meestal geen verband hielden met echte milieueffingen, de gemeentelijke financiën aan te zuiveren.

Wat thans voorligt in het kader van het Sint-Michielsakkoord met betrekking tot de eco-taksen zal voor de gemeenten een zeer goede zaak zijn.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer E. Van Vaerenbergh (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, toen wij de begroting 1992 in juni van dit jaar bespraken, heb ik over de nota Vlaanderen in Beweging gezegd dat dit een nota is die niet alleen mooi oogt maar die ook wetenswaardigheden bevat en waarin het taalgebruik herkenbaar is voor iemand die heeft meegeleefd met de Volksunie en het Vlaams-nationalisme.

Ik leg ook vandaag de nadruk op wat de minister toen heeft gezegd, onder meer met betrekking tot de regionalisering van de wetgeving op de intercommunales, de OCMW's en de gemeenten. Het verheugt me dat wij de bakens zullen verzetten zodat intercommunales, OCMW's en gemeenten de bevoegdheid van Vlaanderen zullen worden.

Mijnheer de minister, het ministerie van Binnenlandse Aangelegenheden houdt zich bezig met de werking van de staat Vlaanderen en met de ondergeschikte besturen. Deze laatste zijn de provincies, de gemeenten, de OCMW's en de verbanden die gemeenten sluiten, namelijk de intercommunales.

De uitdaging voor de toekomst vormt de afstand tussen de burger, waar-

Van Vaerenbergh

over men het de jongste tijd zoveel heeft, en de besturen die gezag dragen en in onze samenleving geregeld moeten optreden. Het gevaar bestaat dat er op zeker ogenblik slecht gezag of helemaal geen gezag meer wordt uitgeoefend.

Ik ben dus gelukkig met de nieuwe bakens die worden uitgezet. Het kader dat wij creëren, is goed, maar voor de invulling dragen wij allen verantwoordelijkheid.

De vorige sprekers wezen op een aantal bedenkingen, zoals bijvoorbeeld in verband met de adviesraden. Sommigen zijn van oordeel dat er een parallel circuit wordt opgebouwd. Anderen menen dan weer dat men moet leren werken met die adviesraden en dat er met dat doel misschien cursussen moeten worden ingericht voor gemeentebestuurders.

Volgens mij moeten zowel de gemeentebestuurders als de adviesraden leren samenwerken. In een goed bestuur moet er samenwerking zijn tussen de verschillende echelons. Degenen die zich alle zes jaar aan de gemeenteraadsverkiezingen onderwerpen, moeten in eerste orde de verantwoordelijkheid dragen ten opzichte van de bevolking. In de bestuursperiode moeten ze de bevolking kunnen consulteren.

Een teer punt dat de volgende maand beslist aan de orde zal komen en dat reeds herhaaldelijk aan bod is gekomen, vormt de problematiek van de grote steden.

We kunnen er niet onderuit. Het debat over Antwerpen zal de volgende maanden het toneel beheersen. Er zal worden gediscussieerd over fusies, defusies enzovoort.

Mijnheer de minister, al herhaaldelijk is aangedrongen op een debat over deze materie. Ik weet ook wel dat er interpellaties zijn gehouden over de toestand in Antwerpen. Vorige zondag hebt u in de uitzending De Zevende Dag nog gezegd dat u een studie zal laten uitvoeren over Antwerpen en dat het debat binnen vier maanden zal worden gehouden.

Aan het debat over de grote steden koppel ik onmiddellijk de problematiek van alle gemeenten, van de 308 gemeenten in Vlaanderen.

Er moet niet alleen worden gediscussieerd over de grote steden ; er moet ook worden gedebatteerd over kleine gemeenten en hun taken.

Wij moeten er ons dus voor hoeden in de toekomst een maatschappij te krijgen van gemeenten die werken met twee snelheden. Er bestaan in dit land geen twee soorten gemeenten. Al onze gemeenten worden bevolkt door mensen die allemaal op dezelfde manier belastingen betalen. Dat belastinggeld wordt op een bepaalde manier teruggezonden naar die burgers onder meer langs het Gemeentefonds, het Investeringsfonds, het VFIK, het Vlaams Financieringsfonds. Mijnheer de minister, wij vragen daar enige rechtvaardigheid. Als wij op een bepaald ogenblik het einde van de tunnel zien, wat de problematiek van de grote steden en hun schuldenlast van het verleden betreft, dan moet er een meer rechtvaardige verdeling van die gelden naar alle burgers, alle inwoners in Vlaanderen gaan. De discrepantie is te groot tussen een spankracht van 1 voor een burger uit Galmaarden met een spankracht van 7 voor een burger uit Antwerpen.

De heer G. Cardoen : Bedankt mijnheer Van Vaerenbergh, u heeft gelijk.

De heer E. Van Vaerenbergh : Mijnheer Cardoen, ik wist dat u zou reageren als ik Galmaarden zou vermelden.

Mijnheer de minister, een aantal andere problemen vergen toch ook onze aandacht : democratie, inspraak, de burger, enzovoort. Wij zijn allemaal voorstander van de openbaarheid van bestuur en de Vlaamse Raad heeft op dat punt een decreet uitgevaardigd. Wij stellen ons echter een aantal concrete vragen. Ik zou graag twee voorbeelden aanhalen.

Een heleboel mensen hebben problemen met die openbaarheid van bestuur, ook de provincies. Eerste pro-

bleem, een raadslid uit de oppositie legt een klacht neer in verband met een bepaald probleem. Hij krijgt een antwoord van ontvangst en nadien hoort hij daar niets meer van. Als gevolg van die klacht schrijft de provincie een brief naar het college van burgemeester en schepenen van die gemeente. In het kader van de openbaarheid van bestuur zou men toch mogen verwachten dat men als gemeentebestuur kennis krijgt van de aard van de klacht. Nee, het provinciebestuur schrijft een brief en vraagt antwoord op bepaalde vragen. Zoets is voor mij onaantvaardbaar. Hoe kan men op gemeentelijk vlak een goed antwoord geven wanneer men niet over de volledigheid van de klacht is ingelicht ? Hoe kan men op provinciaal niveau een juiste beslissing treffen wanneer men op lokaal vlak niet op de hoogte was van de klacht en men enkel moet antwoorden op een aantal vragen ? Op dat vlak moet er dus ook openbaarheid van bestuur gelden in beide richtingen.

Tweede probleem dat ik zou willen aanhalen betreft de adviesraden, onder meer de milieuraden. Zijn wij op dit ogenblik nog gemachtigd om bijvoorbeeld aan de milieuraad lijsten te geven van aanvragen, klasse 2 of 3, die zijn ingediend bij de gemeente ? De federale minister van Binnenlandse Zaken heeft een koninklijk besluit uitgevaardigd waarin wordt bepaald dat er aan niemand meer stukken mogen worden meegedeeld. Mogen wij deze informatie dan nog meedelen aan ons eigen adviesorgaan ?

De heer L. Pierco : Ja, toch wel, maar met toestemming van het college. Er is een afwijking voorzien waarbij in bepaalde gevallen het college inderdaad deze informatie kan meedelen.

De heer E. Van Vaerenbergh : Wat zijn geëigende instellingen ? Het is een probleem om dat duidelijk uit te maken. Wij zouden daarover graag klaarheid hebben want wij wensen openbaarheid van bestuur. Wij willen dat echter toepassen in het kader van wettelijke regelingen en zonder inbreuk te plegen op een aantal voorschriften die ter zake gelden. **Mijn-**

Van Vaerenbergh

heer de minister, deze opmerkingen wenste ik naar voren te brengen. Het eerste grote probleem en de uitdaging waarvoor we staan, is wat er met de fusies en met de grote steden moet gebeuren. Daarop zou ik graag een duidelijk antwoord krijgen.

Het tweede probleem is hoe we onze burgers bij het bestuur kunnen betrekken. Hoe kunnen we dat op een verantwoorde en klare wijze doen zodanig dat zij zich bij het bestuur betrokken voelen ?

Het derde probleem houdt verband met het gezag. Hoe zal dat gezag worden uitgevoerd en zal het in de toekomst een goed gezag zijn ?

De Volksunie-fractie zal deze begroting goedkeuren. Wij schenken u ons vertrouwen, maar wij vragen aandacht voor de burgers in dit Vlaanderen dat wij op een degelijke manier wensen uit te bouwen zodat iedereen aan zijn trekken kan komen.

De voorzitter : De heer Beysen heeft het woord.

De heer E. Beysen (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, toen tijdens de voorbije zomermaanden heel wat te doen was in verband met een schuldherschikking of -kwijtschelding voor de stad Antwerpen heb ik het initiatief genomen om het bureau van de Vlaamse Raad te vragen een commissie ad hoc op te richten voor de bespreking van de problemen van de grote steden.

De idee is gegroeid vanuit de wetenschap dat de grote steden momenteel minder goed presteren dan de andere steden en gemeenten in Vlaanderen. Zij presteren minder goed inzake werkgelegenheid, inzake werkloosheid en inzake inkomen. Als men vaststelt dat op die drie belangrijke beleidsaspecten er mindere prestaties worden geleverd, dan denk ik dat beleidsveranderingen nodig zijn. Zij moeten ten eerste niet alleen vanuit het plaatselijke vlak kunnen gebeuren, maar ook vanuit het gewestelijke niveau worden gestimuleerd. Ik denk onder meer aan grote **infrastructuur-**

werken, aan de spoorwegproblematiek — maar dat debat moet hier niet worden gevoerd, maar is toch zeer actueel —, aan de problematiek van de bedrijfsterrinen en vooral aan de inspanningen die in verband met de stadsvernieuwing moeten gebeuren. Wil men de desurbanisatie van de bevolking van die steden enerzijds en het wegtrekken van bedrijven anderzijds afremmen, dan moet men vanuit het beleid proberen om de troeven van die kerngebieden te optimaliseren en te realiseren. Het spreekt voor zich dat er in die grote steden heel wat troeven aanwezig zijn. Men doet soms alsof de grote steden momenteel een woestijn van **kansarmoede** zouden zijn. Dat is natuurlijk niet het geval. Die grote steden hebben belangrijke troeven zoals de havens, industriegebieden en -terreinen, de distributiefunctie en de woongebieden indien ze geherwaardeerd en gerenoveerd zouden kunnen worden.

Ik dacht dus dat, rekening houdend met heel die problematiek, het goed zou zijn mochten er vanuit de Vlaamse Raad enkele initiatieven worden ontwikkeld. Het bureau heeft mij naar dit debat verwezen en gezegd dat ik de zaak moest aanhangig maken ter gelegenheid van de bespreking van de begroting in de Vlaamse Raad.

Ik richt mij dus tot de voorzitter van de commissie met het dringend verzoek om, ongeacht de **defusieproblemen**, waarop ik dadelijk zal terugkomen, te vragen om de bespreking van deze problematiek dringend te laten beginnen.

Wij moeten niet wachten op het ministeriële rapport over de **defusie** van Antwerpen. Deze problematiek moet immers in een zeer ruime context worden geplaatst. Het gaat inderdaad niet alleen over Antwerpen, maar over de grootstedelijke problematiek in haar globaliteit. Het zou nuttig zijn indien u onmiddellijk na het kerst- en nieuwjaarsreces het initiatief wil nemen deze problematiek in uw commissie te bespreken. Dat zou een goed initiatief zijn van de Vlaamse Raad.

De heer G. Cardoen : We zullen daarover nadenken.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de voorzitter, ik vind dit een ernstige aangelegenheid. Wij hebben deze vraag gesteld in het bureau van de Vlaamse Raad. Er waren twee mogelijkheden : het voorstel van collega Beysen bestond erin om deze problematiek te behandelen in een commissie ad hoc. Een tweede voorstel was deze aangelegenheid te **kaderen** in het beleid van de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden.

Een aantal leden vonden dit echter een manier om weinig aandacht te moeten besteden aan deze problematiek, aangezien veel burgemeesters en schepenen van kleine gemeenten lid zijn van de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden. Zij zouden trachten dat debat uit te stellen. Iedere fractie zegt dat we zo vlug mogelijk een debat moeten voeren over de problematiek van de grote steden. Het wordt nu hoog tijd dat de Vlaamse Raad de knoop doorhakt : ofwel richten wij een commissie ad hoc op die doelbewust deze problematiek behandelt, ofwel beslist de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden om onmiddellijk dit debat aan te vangen.

Het op de lange baan schuiven van dit debat vind ik echter niet ernstig.

De voorzitter : De heer Tavernier heeft het woord.

De heer J. Tavernier : Mijnheer de voorzitter, de Agalev-fractie steunt ten volle de vraag van de heer Beysen om een grondig debat in de commissie.

De voorzitter : De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer E. Van Rompuy : Mijnheer Denys, ik weet niet of u de uiteenzetting van collega Vankeirsbilck hebt gehoord. Hij heeft duidelijk gezegd dat ook onze fractie aandacht heeft voor de grootstedelijke problematiek. De heer Cardoen, voorzitter van de commissie, en de heer Vankeirsbilck zijn ongeveer twintig jaar burgemeester. Het zijn wijze mensen die nadenken vooraleer iets te zeg-

Van Grembergen

gen. Het advies van onze fractie aan hen luidt dat wij in de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden aandacht moeten besteden aan deze problematiek, bijvoorbeeld onder de vorm van hearings. De voorzitter van de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden zal zeker veel aandacht hebben voor dit advies.

De voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer P. Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, ook mijn fractie is voorstander van een debat over deze problematiek, maar dan binnen de normale commissie. Men mag niet de indruk geven dat deze commissie alleen samengesteld is uit kleine particularisten die slechts aandacht hebben voor hun eigen dorp en kerktoeren, en daarbij het algemeen belang van de Vlaamse Gemeenschap en van de grootsteden uit het oog zouden verliezen. Om deze reden pleit ik ervoor dat deze aangelegenheid met hoogdringendheid in de normale commissie wordt beproven. Een speciale commissie samengesteld uit bijvoorbeeld alleen maar hoofdstedelingen is zeker niet nodig. Het gaat hier om een algemeen probleem dat repercussies heeft voor heel Vlaanderen.

De voorzitter : De heer Hancké heeft het woord.

De heer L. Hancké : Mijnheer de voorzitter, ook de SP is er voorstander van het debat over de grootsteden niet los te koppelen van de algemene gemeentelijke problematiek. Daarom wil ik dat het debat eerst wordt gevoerd in de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden. We zijn er ook voorstander van dat men zou overwegen om één van onze maandelijkse debatten in de Vlaamse Raad openbaar te wijten aan deze problematiek. We doen dus een dubbel voorstel.

De voorzitter : de heer Dewinter heeft het woord.

De heer F. Dewinter : Voorzitter, ik wil erop wijzen dat het Vlaams Blok zich aansluit bij het voorstel van de

VLD om een speciale commissie hieromtrent op te richten. We zijn immers van mening dat dit onderwerp wel eens zou kunnen verdrinken in de vele andere activiteiten van de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden. In een commissie ad hoc wordt dat risico niet gelopen. Ik kan me evenwel aansluiten bij de argumenten van de Volksunie die terecht zegt dat dit probleem niet mag worden losgekoppeld van de problematiek van de andere gemeenten. Het mag inderdaad geen debat worden alleen over grote steden.

De voorzitter : De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer E. Van Rompuy : Mijnheer de voorzitter, ik zou de Raad willen waarschuwen voor het gevaar dat aan de oprichting van een ad hoc commissie is verbonden. In vele partijen bestaat een cumulverbod tussen een mandaat op federaal vlak en een mandaat als schepen of burgemeester in een stad met meer dan 30.000 inwoners. Daardoor zijn bijna geen schepenen van grote steden nog langer lid van de Vlaamse Raad. Wel zijn vele leden van de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden schepenen of burgemeester in een kleine of middelgrote gemeente. Dit wil niet zeggen dat zij geen aandacht zouden hebben voor deze problematiek. Het grote gevaar in de komende jaren is precies het vervallen in super-regionalisme. De problematiek moet juist binnen de gewone commissie worden behandeld om in consensus een oplossing te kunnen nastreven.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de voorzitter, ik heb hier niet voor een commissie ad hoc gepleit waarvan alleen collega's van de grote steden deel zouden uitmaken. Collega Beyen heeft het voorstel gedaan van een commissie ad hoc om de problematiek zo snel mogelijk aan bod te laten komen. Mijn vrees is dat het als onderdeel van de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden niet vlug wordt behandeld. Ik ben ook voorstander van een bespreking in de normale commissie, maar dan wel

met hoogdringendheid. Die zekerheid hebben we nu niet.

De heer Cardoen spreekt sibilijnse taal en zegt aan het probleem aandacht te zullen besteden. Met die uitspraken neem ik persoonlijk geen genoegen meer.

De voorzitter : De heer Van Hooland heeft het woord.

De heer R. Van Hooland : Mijnheer de voorzitter, ik heb twee opmerkingen.

Ten eerste, het behoort tot de bevoegdheden van de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, zich met een dergelijk probleem bezig te houden. Wil die commissie een werkgroep oprichten om dit complexe probleem snel uit te diepen, dan kan dat zonder discussie gebeuren. Niemand is daartegen gekant.

Ten tweede, een aantal mandatarissen van kleine gemeenten zetelen in de commissie. Ik meen echter dat het hier niet gaat om de invalshoek van waaruit we het probleem bekijken. De eigenlijke vraag is : wat betekenen de objectieve cijfers over deze problematiek. Die cijfers bestaan, en ik stel vast dat ze vandaag nog altijd niet aan bod zijn gekomen. Een voorbeeld : de centrumfunctie van Antwerpen benadert een kostprijs van 6 miljard frank. Antwerpen ontvangt uit het Gemeentefonds nagenoeg 9 miljard frank extra, boven het Vlaams gemiddelde.

Ik stel dus voor dit onderwerp in een werkgroep te behandelen.

De voorzitter : De heer Cardoen heeft het woord.

De heer G. Cardoen : Mijnheer de voorzitter, de sibilijnse taal laat ik voor rekening van de heer Denys. Ik kan de heer Denys geruststellen dat deze problematiek geen onderdeel zal zijn van de gewone dagorde van onze commissie. Het wordt een hoofdprioriteit in onze werkzaamheden van de komende weken. Zoals collega Van Hooland heeft gezegd, is deze problematiek immers eigen aan het gemeentelijke beleid en wordt dit eerst in de commissie voor

Cardoen

Binnenlandse Aangelegenheden besproken.

De voorzitter : De heer Beysen heeft het woord.

De heer E. Beysen : Mijnheer de voorzitter, ik geloof dat het interessant was dat we ieders mening hier hebben gehoord. Het belangrijkste is voor mij dat de problematiek op een ernstige manier wordt besproken. Het komt er dan niet op aan of dat gebeurt in een commissie ad hoc of in de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden. Ik dring echter wel nogmaals aan op een spoedbehandeling. Dit is immers een problematiek die geen verder uitstel meer duldt. We moeten nu eens en voorgoed de moed opbrengen om het probleem aan te pakken. Er bestaat uitstekend wetenschappelijk werk over dit onderwerp dat een goede basis zal vormen voor onze besprekingen.

Mijnheer de voorzitter, collega's, minister Kelchtermans heeft enkele weken geleden de idee van de defusie gelanceerd. Zijn partijvoorzitter ging hem daarin vooraf. Met deze idee geeft de minister nagenoeg toe dat een stad van 500.000 inwoners niet kan worden bestuurd. Er zijn nochtans in het buitenland genoeg voorbeelden te vinden die het tegendeel bewijzen. Als u even naar de Westeuropese havensteden kijkt, ziet u dat Antwerpen de stad is met het kleinste aantal inwoners. Antwerpen is kleiner dan Bremen, Hamburg, Rotterdam en Marseille. Naar mijn mening wordt er een bewijs van onkunde geleverd als u deze idee lanceert. Onkunde om een stad van 500.000 inwoners behoorlijk te besturen. Bovendien heeft de idee een politieke bijklank gekregen. U hebt dat zelf in de hand gewerkt, toen u zei dat de gemeenteraadsverkiezingen van 1994 in Antwerpen wel eens zouden kunnen worden verdaagd. Ik heb gehoord dat mevrouw Demeester, uw collega in de regering, het tegendeel bewijst. Ook de heer Tobback heeft op vraag van ons reeds zijn mening over deze kwestie gegeven. Ik denk dat we nu wel mogen stellen dat de verkiezingen in Antwerpen op de

juiste datum zullen doorgaan. In elk geval hebt u de idee op deze manier een politieke bijklank gegeven. Ik zie er een CVP-strategie in om opnieuw aan de bak te komen in de randgemeenten. Dit is een duivels spel. Zoals ik vorige zondag al zei in De Zevende Dag moet u de idee van de defusie onderzoeken. U geeft uzelf daar vier maanden de tijd voor. Wij gunnen u die vier maanden, maar dan moeten we wel een duidelijke conclusie krijgen over de haalbaarheid tegen 1994. Het is namelijk zeer gevaarlijk bij de mensen verwachtingen te creëren die achteraf niet kunnen worden ingelost. Dan krijgt de politiek het deksel eens te meer op de neus. Wat ons betreft is het heel duidelijk dat de idee van defusie aan twee essentiële voorwaarden moet worden gekoppeld. Ten eerste moeten we weten of er een parlementaire meerderheid de idee wil steunen. Uit wat ik tot hier toe heb gehoord, maak ik op dat dit niet het geval is. Ten tweede is de defusie afhankelijk van het kwijtschelden van de schuld van de stad Antwerpen. Het gaat hierbij om een bedrag van 70 miljard frank.

De heer L. Hancké : Het gaat om 62 miljard frank.

De heer E. Beysen : Meneer Hancké, 62 plus 8 is 70. U kan straks zelf de berekening maken.

U spreekt over de historische schuld, dat wil dus zeggen de schuld die bestond voor de fusie. Nu komt daar acht miljard frank bij, dat levert een totaal op van zeventig miljard franken.

Minister T. Kelchtermans : Ik vind dit een eerder eigenaardige redenering. U geeft de defusie een kans, maar toch wilt u duidelijk maken dat u hiervan geen voorstander ten gronde bent.

De heer E. Beysen : Ik wil enkel een grondig onderzoek.

Minister T. Kelchtermans : U brengt wel argumenten aan waarom een defusie niet zou kunnen. Tegelijkertijd zegt u echter ook dat u uw standpunt zou kunnen wijzigen indien de schulden worden kwijtgescholden !

De heer E. Beysen : Dat heb ik niet gezegd.

Minister T. Kelchtermans : Daar komt het toch op neer. Ik begrijp het in ieder geval toch zo.

De heer E. Beysen : Ik heb dat niet gezegd en zal dat ook niet zeggen. Ik heb twee voorwaarden gesteld die moeten worden vervuld. Er moet een parlementaire meerderheid voor worden gevonden en de schuld moet naar mijn overtuiging volledig worden kwijtgescholden. Bij gebrek hieraan is deze idee niet realiseerbaar.

De heer P. Van Grembergen : Mijnheer Beysen, ik geloof in de zin van defusie, dit ook los van de financiële aspecten. Als u louter het financiële aspect blijft beklemtonen zoals u tot nu toe hebt gedaan, zal u nooit het operationeel gunstige effect van defusie bereiken op het vlak van bestuurbaarheid en sociaal-maatschappelijk effect. Integendeel, u zal dan het tegenovergestelde bereiken. U zal daarmee in de huidige structuur verankerd blijven.

Ik zeg zeker niet dat er geen oplossingen moeten worden gezocht voor de financiële problemen van de grootsteden, vooral van Antwerpen en, in mindere mate van Gent. Als u de klemtoon blijft leggen op de zeventig miljard frank en wat daar mogelijk nog bijkomt, moet u niet denken dat men dit zomaar zal aanvaarden.

De heer E. Beysen : Ik neem nota van uw houding, mijnheer Van Grembergen. Ik besluit daaruit dat de defusie niet zal kunnen worden uitgevoerd. Dit betekent niet dat men niet naar andere verbanden op zoek zou moeten gaan. Sommige denkpijpen gaan die richting uit. Dit moet echter precies het onderwerp van discussie zijn als wij het in de commissie zullen hebben over de grootstedelijke problematiek. Van daaruit moeten de conclusies komen om in de toekomst nieuwe beleidsinstrumenten te creëren, waarmee deze problematiek beheersbaar wordt gemaakt, ook voor de grote steden.

Mijnheer de voorzitter, ik blijf ervan overtuigd dat de financiële toestand

Beysen

van de stad Antwerpen beheersbaar blijft indien men de nodige maatregelen daarvoor wil nemen.

De voorzitter : De heer Cardoen heeft het woord.

De heer G. Cardoen (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik had liever gezien dat ook de minister van Ambtenarenzaken hier aanwezig was. Mijn eerste vraag is immers tot hem gericht. Ik neem aan dat hij in de nabijheid is.

Het is niet de eerste maal dat ik het heb over deconcentratie en decentralisatie als wij een begroting van Ambtenarenzaken bespreken. De minister heeft tijdens de bespreking in de commissie erkend dat men bij de hervorming en het streven naar efficiëntie van de Vlaamse administratie de achterliggende filosofie inzake deconcentratie en decentralisatie te weinig onderbouwt. Hij heeft dat duidelijk benadrukt. Ik citeer hem : Het is te weinig in het veranderingsproces ingebouwd, Einde citaat. **(Minister Van den Bossche komt de zaal binnen)**

Mijnheer de minister, ik ben blij dat u ondertussen bent aangekomen. Ik wil u waarschuwen voor een te snel uitgevoerd of eerder een ondoordacht decentralisatiemodel, of liever deconcentratiemodel, dat uitsluitend aandacht schenkt aan de efficiënte werking van de diensten, maar waarbij de burger, de man of de vrouw voor wie die administratie wordt opgebouwd, in de vergeethoek raakt.

De goede werking van een overheidsdienst is belangrijk, maar is geen doel op zichzelf. Deze werking is efficiënt op het ogenblik dat de burger kan rekenen op een behoorlijke en voldoende toegankelijke dienstverlening. Ik waarschuw voor het gevaar van een versnelde deconcentratie-strategie onder druk van sommige akkoorden — ik verwijs daarvoor ook naar het Sint-Michielsakkoord — waarbij onvoldoende aandacht zou gaan naar de relatie tussen de burger en de overheid of administratie.

Voorzichtigheid is hier geboden, vooral nu binnen een paar maanden enorme problemen ter zake op ons zullen afkomen onder meer — niemand zal mij dat ten kwade duiden — ingevolge de splitsing van de provincie. Een nefast gevolg daarvan zal zijn — ik heb daarvoor reeds in de commissie gewaarschuwd — dat een groot deel van de Vlaamsbrabantse bevolking naar Leuven zal moeten, willen zij gebruik maken van sommige diensten. Ik pleit er derhalve voor om op een doordachte manier, na serieus overleg, deconcentratie door te voeren, ten minste van de diensten waarop de burger geregeld een beroep doet.

Aangezien de heren Van Keirsbilck en Van Vaerenbergh uitvoerig de aandacht voor de problematiek van de kleinere gemeenten hebben gevraagd, onder meer de spanning die er bestaat inzake de verdeling van het fonds, zal ik daar niet blijven bij staan.

In de commissie heb ik verder nog een vraag over de intercommunales gesteld, waarop ik echter geen antwoord heb gekregen. Er is de jongste tijd heel wat te doen geweest rond bepaalde sectoren, onder andere die van leefmilieu, waarbij de intercommunale verenigingen betrokken zijn. Inderdaad, meestal worden intercommunales door de gemeenten, die dan ook in de raad van bestuur vertegenwoordigd zijn, belast met het opheffen, verwerken of storten van huishoudelijk afval. Deze zijn mijns inziens het best geplaatst om de kostprijs van dergelijke operaties te berekenen. Zou het dus niet mogelijk zijn om de betrokken verenigingen, met het oog op een grotere coherentie en uniformiteit in de betalingssystemen, ook de opdracht van rechtstreekse vordering van de retributie bij de bevolking toe te vertrouwen ? Zulks kan trouwens al voor de kabel- en elektriciteitsdistributie en voor de watervoorziening. Waarom zou eenzelfde maatregel niet gelden voor de intercommunales die tenslotte een ruimere doelstelling hebben dan enkel een oplossing te bieden inzake de huisvuilproblematiek ?

Verslaggever Tant heeft er reeds op

gezinspeeld — dat is ook mijn overtuiging — dat de Vlaamse wetgevingen en reglementeringen al te complex worden en te veelvuldig worden veranderd. Dat maakt een nauwgezette toepassing op het terrein steeds moeilijker. Vooral voor de burger is de verzadigingsgrens bereikt. Er bestaat mijns inziens behoefte aan meer wettelijke continuïteit. Hoe dikwijls beklagen lokale bewindslieden en gemeenteamttenaren er zich niet over dat sommige wetgevingen, uitvoeringsbesluiten, ministeriële omzendbrieven heel wat bepalingen vatten die in de praktijk niet of uiterst moeilijk kunnen worden toegepast, niet realistisch en sterk theoretisch blijven ? Ik dring er derhalve op aan — hiermee besluit ik — om voor meer zin voor de praktijk en voor meer doorzichtigheid in de wetgevende teksten te zorgen. Dit betekent geenszins een afkeuring van het beleid. Mijn opmerking is constructief bedoeld vanuit de bekommering om alles op het lokaal vlak zo vlot en functioneel mogelijk te laten verlopen in het belang van de burger. **(Applaus bij de meerderheid)**

De voorzitter : Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw M. Dillen (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, van de twee onderwerpen die ik bondig zal bespreken, behandel ik op de eerste plaats — u zal het al kunnen raden — de grootstedelijke problematiek.

Sinds het aantreden van de regering heb ik met interesse en spanning uw concreet beleid met betrekking tot de grootstedelijke problematiek in het algemeen en uiteraard met betrekking tot Antwerpen in het bijzonder gevolgd. Verscheidene ministers hebben vanuit hun verschillende visie, vaak ook gekoppeld aan hun electorale situatie, zeer veel gezegd. Mooie beloftes, voorstellen van oplossingen, suggesties, denkpluizen, wij hebben het allemaal uitgebreid in de pers kunnen lezen. Helaas, ondanks al deze beloftes is het resultaat vandaag zeer pover. De regeringsverklaring, die alles en niets zegt, is een handige omschrijving waarmee men alle richtingen uitkan. Er waren verscheidene

Dillen

beloftes. Ik verwijs naar de uiteenzetting die u deze zomer hebt gehouden. Ik verwijs naar het antwoord van uw Antwerpse collega's, de ministers Demeester en Detière. Er werden mooie beloftes gedaan, grote bedragen uitgesproken en mooie voorstellen van oplossingen gegeven, helaas, zonder werkelijk resultaat. De situatie in Antwerpen blijft op dit ogenblik bijzonder moeilijk. Er is geen structurele oplossing en er komt op dit ogenblik geen structurele oplossing. Vijfhonderd miljoen frank is het resultaat dat in uw begroting terug te vinden is. Alle fracties hebben het standpunt weergegeven — onze fractie sluit zich daarbij aan — dat het dringend nodig is deze problematiek te bekijken. Het is de hoogste tijd dat het dossier eindelijk op een ernstige wijze wordt aangepakt. Zolang wij dit dossier niet grondig aanpakken, zal elke tegemoetkoming op de wijze zoals die vandaag gebeurt, niets **wezenlijks** bijdragen. De Antwerpse centrumfunctie, zoals die zich vandaag manifesteert, is niet langer houdbaar alleen voor Antwerpen. Uit een studie van de Kamer van Koophandel blijkt dat de economische slagkracht van Antwerpen op dit ogenblik verzwakt. Er is een aanzienlijke stijging van de werkloosheid, wat rechtstreekse gevolgen heeft voor de financiën van de stad.

Ik pleit voor een prioritaire behandeling van dit dossier. U hebt gelijk, collega Van Vaerenbergh en collega's burgemeesters van kleinere gemeenten, dergelijk dossier moet niet enkel beperkt blijven tot de grootste stedelijke problematiek en zeker niet enkel tot Antwerpen. Wij moeten alles in één groot geheel kunnen bekijken, uiteraard, ook met oog voor de gemeenten waar helemaal geen problemen zijn, door een gezond financieel beleid dat zij de voorbije decennia hebben gevoerd en dat uiteraard niet mag worden afgestraft. Wij moeten toch ook rekening houden met — veel burgemeesters van kleinere gemeenten zien dat vaak over het hoofd — de specifieke grootstedelijke situatie. Wij mogen ook niet vergeten dat vanuit grote steden als Antwerpen

grote stimulansen uitgaan naar de Vlaamse Gemeenschap. Uit studies blijkt dat Antwerpen een bijdrage heeft van 19,4 percent van het BNP en 33 percent van het Vlaamse Gewest. De stad mag dan ook niet het slachtoffer worden van onverschilligheid of politieke laksheid, zoniet knijpt men de navelstreng van Vlaanderen welvaart en welzijn langzaam maar zeker dicht. Mijnheer de minister, dit zijn niet mijn woorden, het is een citaat van de voorzitter van de Kamer van Koophandel.

Ik denk dat er eensgezindheid over is dat dit dossier prioriteit moet krijgen. Ik ben dan ook zeer benieuwd naar de komende weken. Ik hoop dat deze zaak niet op de lange baan wordt geschoven.

Het resultaat vandaag is zeer pover. Ik kijk met bijzondere nieuwsgierigheid uit naar het stemgedrag van twee collega's die in de zomer zeer uitdrukkelijk hebben verklaard dat zij de Vlaamse begroting enkel zullen goedkeuren als voor Antwerpen substantiële bijkomende inspanningen worden doorgevoerd.

Mijnheer Van Peel, deze substantiële inspanningen werden tot op heden niet geleverd.

Ik kijk dan ook met grote belangstelling uit naar uw stemgedrag. (**Onderbreking door minister Kelchtermans**)

Mijnheer de minister, iedereen zal het er wel over eens zijn dat zulks geen structurele oplossing is om Antwerpen uit de problemen te halen. Als Antwerpenaar is het niet mijn bedoeling een ondankbare indruk te geven, maar tijdens de zomer werden andere bedragen uitgesproken. Ik denk bijvoorbeeld aan de 5,6 miljard frank die u vooropstelde of aan de 6 miljard frank waarover mevrouw Demeester het had.

Minister T. Kelchtermans : Het gaat hier om een vermindering van de rentelast van de aflossingen ten bedrage van 500 miljoen frank.

Mevrouw M. Dillen : Inderdaad, mijnheer de minister, en als Antwerpenaar dank ik u hiervoor. Dat is echter helemaal niet voldoende om

de problemen van Antwerpen op te lossen.

Ik hoop — en blijkbaar zijn wij het wat dat betreft over alle partijgrenzen eens — dat dringend werk zal worden gemaakt van dit dossier en dat hieraan in januari van volgende jaar prioriteit zal worden gegeven.

Minister T. Kelchtermans : U mag ook niet vergeten dat het Gemeentefonds ondertussen stijgt met meer dan 500 miljoen frank. Het gaat om een gewaarborgde stijging. Het decreet dienaangaande werd trouwens vorig jaar door mijn voorganger in de Vlaamse Raad ingediend. De afstand in het voordeel van Antwerpen wordt dus steeds groter. Dat zijn objectieve elementen die wel van structurele aard zijn.

Mevrouw M. Dillen : Dat zijn inderdaad objectieve elementen, mijnheer de minister, maar toch zal Antwerpen hierdoor niet uit de problemen geraken.

Ik hoop dat hiervan in januari dringend werk zal worden gemaakt. Studies ter zake zijn er voldoende. Het komt er nu op aan aan de hand hiervan prioriteit te verlenen aan deze aanlegelijkheid.

Het tweede deel van mijn betoog handelt over de nieuwe denkpijpe van de minister, met name de defusie van Antwerpen, die ik met veel aandacht en belangstelling heb gevolgd.

De defusie werd omschreven als een schoktherapie voor Antwerpen en het Vlaams Blok is er a priori niet tegen gekant. Ik kijk nieuwsgierig uit naar uw voorstellen, maar ik vrees dat de defusie in de praktijk wat idealistisch zal overkomen. Ik meen dat deze doelstelling moeilijk haalbaar zal zijn. In dat verband denk ik onder andere aan het pensioendossier, aan het schuldendossier, aan de personeelsafvloeiingen die de realisatie van de defusie zwaar zullen hypothekeren.

Wel wens ik aangaande dit project een aantal bedenkingen te formuleren. Eerst en vooral stelde de minister dat wanneer Antwerpen toehapt, een gedeeltelijke kwijtschelding en

Dillen

herschikking van de schulden kan optreden. Mijnheer de minister, volgens mij is het echter niet aanvaardbaar het schuldendossier te koppelen aan de defusie. Al zit het schuldenaspect wel gedeeltelijk verweven in de defusie, toch mag dit niet als een uitsluitende voorwaarde worden gesteld voor de kwijtschelding van de schulden. Mijns inziens moeten beide zaken gescheiden blijven.

Vervolgens heb ik een ernstige bedenking bij uw opmerking als zouden de gemeenteraadsverkiezingen desnoods moeten worden uitgesteld tot men klaar is met de defusie. Namens mijn fractie wens ik duidelijk te zeggen dat ik het hiermee niet eens ben. Verkiezingen kunnen immers niet op de maat van één partij of van één minister worden gesneden. Alle burgers, ook de Antwerpenaars, hebben het recht op de vastgestelde data naar de stembus te gaan.

Het is een totaal ondemocratische gedachtengang te suggereren dat de gemeenteraadsverkiezingen in Antwerpen eventueel moeten worden uitgesteld.

Uit het interview dat ik van u heb kunnen lezen, is zeer duidelijk naar voren gekomen dat de defusie bij u op de eerste plaats een middel is om tegen het Vlaams Blok te gaan ageren. U hebt, zoals andere collega's, blijkbaar schrik van de uitslag van de verkiezingen in 1994. Uw voornemen om het Antwerpse landschap te herkavelen, is duidelijk gericht tegen het Vlaams Blok. Mijnheer de minister, dit kan niet. Hier gaat de politiek werkelijk veel te ver. Ik kan u hierbij duidelijk zeggen dat ik daar zware bedenkingen bij heb en dat ik — voor u dan — vrees dat de Antwerpse burger dat allesbehalve zal weten te waarderen.

U kent ons standpunt in verband met de defusie. Principieel zeggen wij niet neen, maar wij hebben zeer sterke bedenkingen. Wij zijn eerder voorstander van een verregaande decentralisatie. Ik verwijs bijvoorbeeld naar het wetsvoorstel van het Vlaams Blok tot oprichting van stadsdeelra-

den met een werkelijke erkenning, werkelijke bevoegdheden en een eigen verantwoordelijkheid, maar niet losgekoppeld van de stad.

Een defusie mag ook niet een aantal beleidslijnen uithollen. Een aantal zaken moet in ieder geval centraal blijven. Ik denk aan de financiën en het personeelsdossier, want daar vrees ik dat u de defusie niet kan doortrekken. Ik hoop dan ook dat zeer spoedig werk zal worden gemaakt — naast de commissie voor de Grootstedelijke Problematiek en al dan niet los van de commissie voor de Binnenlandse Aangelegenheden, van de concrete behandeling van dit dossier, teneinde in Antwerpen niet te lang bepaalde illusies te laten leven.

Ik kan u nu in ieder geval reeds bevestigen dat mijn fractie bereid is om op een constructieve wijze mee te werken aan dit dossier. Het tijdsbestek dat ik hier ter beschikking heb, is te klein om tot in het detail al onze standpunten ter zake uiteen te zetten. Ik pleit voor de spoedige oprichting van een commissie ter zake, waarvoor ik mij alvast kandidaat stel.

De voorzitter : De heer Hancké heeft het woord.

De heer L. Hancké (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, heren ministers, collega's, als Antwerpenaar kan ik niet ontbreken in dit debat naar aanleiding van de verklaringen van CVP-voorzitter Van Rompuy en de beleidsvoornemens die u onder woorden heeft gebracht in verband met de defusionering van de stad Antwerpen.

Het is mijn overtuiging dat de fusie in Antwerpen een historische vergissing is geweest. Het was een uiting van politieke gelijkhebberij, tegen alle indicatoren van het tegendeel in. Antwerpen was omringd door zeven grote randgemeenten, die samen 325.000 inwoners telden. Ter vergelijking kan ik zeggen dat de Gentse rand 60.000 inwoners had voor elf gemeenten.

Het was ook een psychologische blunder. Men hoefde maar te kijken naar de adviezen van de gemeentera-

den en de colleges, die werden gevraagd met het oog op de fusie. Ik ben bovendien oud genoeg om mij te herinneren hoe de fusie van 1942 werd onthaald en hoe de defusie van 1944 tot grote opluchting werd tot stand gebracht.

U mag niet vergeten dat Antwerpen als vestingstad altijd geografisch sterk gescheiden heeft geleefd van haar randgemeenten, in tegenstelling tot Gent, Brussel en andere steden. Neem een kaart van vijftig of honderd jaar geleden en u zal zien dat tussen de stad en haar randgemeenten minstens een afstand bestond van 1.500 meter, waardoor ieder van de randgemeenten zich als een afzonderlijke entiteit heeft ontwikkeld. Die historische erfenis is blijven doorleven, ook na de fusie.

De fusie is in 1982, na een uitstel in 1976, toch doorgedrukt als een uiting van cynisch denken, in die zin dat men gemeend heeft de financieel precarie situatie van de stad te kunnen afwentelen op zeven gemeenten. Die fusie is tot stand gebracht op het slechtste ogenblik dat men zich kon voorstellen, op het dieptepunt van een budgettaire en economische crisis, die gepaard is gegaan met een snelle dualisering van de samenleving in heel Vlaanderen, maar die zich vooral heeft voltrokken op het vlak van de grote steden.

Naar mijn mening moet de fusie dus worden teruggeschroefd. De SP heeft zich altijd verzet tegen de fusies en is altijd voorstander geweest van defusie. Deze voorstellen verheugen ons dan ook.

Toch wil ik drie correcties aanbren- gen.

Ten eerste, wordt er beweerd dat de fusies tussen 1976 en 1982 niet voorbereid werden en dat de mislukking daaraan is te wijten. Dat is niet juist. Ik was schepen in de gemeente Berchem — ik ben dus eigenlijk geen Antwerpenaar, maar een Berchemnaar — en heb in die functie meege- maakt hoe tientallen ambtenaren- groepen en politici lijvige voorstellen voor de fusie hebben uitgewerkt, die na 1982 als leidraad voor de stedelijke administratie hebben gediend.

Hancké

Ten tweede spreken sommigen regelmatig over het slecht beheer van de stad Antwerpen. De stad Antwerpen heeft een begrotingstekort sedert 1909. Zoals u weet, mochten de grote agglomeraties hun tekort vanaf 1949 dekken door een lening uit te schrijven op de openbare markt. De begrotingen kwamen daardoor in evenwicht, maar tegelijkertijd ontstond een grote schuld. Voor alle andere grote steden werden bijzondere inspanningen gedaan. Voor Antwerpen werd in 1982 een niet al te oordeelkundig onderscheid gemaakt tussen het tekort en de schuld. De fusiewetgeving schrijft voor dat tekorten worden overgenomen door het Rijk. De regering weigerde de schuld van Antwerpen over te nemen en voerde aan dat ze slechts over de overname van tekorten had gesproken. Iedereen wist nochtans dat 98 percent van de schuld veroorzaakt was door de tekorten. Daardoor bleef de stad opgescheept met 70 miljard frank lasten uit het verleden, waarvan oorspronkelijk 1,068 miljard frank afkomstig is van de 7 randgemeenten en 50 miljard frank afkomstig van de kernstad, te verhogen met de tekorten van de begrotingsjaren 1976 en 1982, die niet met leningen mochten worden gedekt. Later werd een schuldverlichting van 10 miljard frank toegekend. Vandaag beloopt de schuld 62 miljard frank.

Ten derde wordt beweerd dat er niet gesaneerd is in Antwerpen. Dat is een ontzaglijke aanfluiting van de werkelijkheid. Onze stad heeft zich in de afgelopen tien jaren blauw betaald aan saneringen. Zo dat niet het geval zou zijn geweest, dan was de schuld nominaal nooit op het niveau van 1983 geblokkeerd kunnen worden.

Op zichzelf is dit status quo al een enorme verdienste. Om die sanering te verwezenlijken, heeft de stad 4.000 personeelsleden laten afvloeien, werkingskosten geblokkeerd, overdrachten onder controle gehouden en investeringen teruggebracht tot een derde van het niveau in de periode voor 1982.

De heer A. Denys : U hebt dat niet vrijwillig gedaan.

De heer L. Hancké : Toch wel, mijnheer Denys, wel vrijwillig. Ik laat me dat niet afnemen. Onze coalitie heeft dat beleid gevoerd vanaf 1983, nog vóór er van het saneringsplan sprake was. Deze saneringen werden opgenomen in de beleidsnota van 1 januari 1983.

Mijnheer de minister, ik zou graag enige aandacht van uwentwege krijgen.

Mijnheer Cardoen, ik neem aan dat u op dezelfde manier zou reageren, als ik de minister gedurende een aantal minuten in een persoonlijk gesprek zou afleiden, als u op de tribune stond ?

De voorzitter : De heer Van Hooland heeft het woord.

De heer R. Van Hooland : Mijnheer Hancké, ik wil nog een kleine opmerking maken. Met alle sympathie voor Antwerpen, een stad waar we graag komen, moet ik toegeven dat de stad misschien op een meer dan redelijke manier heeft moeten saneren.

Nochtans mogen we niet over het hoofd zien dat een directeur bij de Stad Antwerpen aan het einde van zijn loopbaan zowat 462.000 frank bruto meer verdient dan een directeur bij de Vlaamse Gemeenschap, die nu 1,3 miljard frank bijlegt en die ook al geld tekort heeft bijvoorbeeld voor De Singel.

Ten tweede werd de fusie in de stad Antwerpen ten gronde allerminst voorbereid. Men zag de fusie afkomen en toch heeft men nagelaten een apparaat te creëren om een stad van 470.000 inwoners effectief en efficiënt te beheren. Men kan deze stad naar inwonerstal best vergelijken met de stad Nürnberg. U moet hun structuur en management vergelijken.

De voorzitter : De heer Hancké heeft het woord.

De heer L. Hancké : Mijnheer de voorzitter, ik kan niet blijven vechten tegen vaten vol vooroordelen. De realiteit is dat er grote saneringsin-

spanningen zijn gedaan om terug te keren naar de barema's die voor alle gemeenten gelden, ook in het onderwijs. Iedereen weet dat. Inzake de voorbereiding van de fusie moet ik zeggen dat het wellicht beter kon, maar ze is er geweest in alle gemeenten die betrokken waren. Als de politici het niet deden, waren er in ieder geval nog de gemeentesecretarissen om daarvoor te zorgen. Ik kan de stapel documenten tonen die bij de voorbereiding van de fusie zijn gemaakt.

De heer R. Van Hooland : Mijnheer Hancké, als we zo blijven praten zullen wij jaar na jaar hetzelfde zeggen.

De heer L. Hancké : Dan moet u zich beter uitdrukken, mijnheer Van Hooland.

De heer R. Van Hooland : De voorbereiding is natuurlijk gebeurd in de randgemeenten, en dan nog niet volledig. Ze is echter allerminst gebeurd in termen van het uitwerken van een geschikte organisatiestructuur voor de nieuwe grote stad. Vandaag verklaart men dat men niet over het geschikte apparaat beschikt om bestuurskrachtig en beheerskrachtig 470.000 inwoners te beheren. Terloops, men heeft de jongste tien jaar evenmin iets gedaan op dat vlak. Toevallig ken ik het apparaat en zijn ontwikkeling zeer goed. Ik weet niet of dit duidelijk is.

De voorzitter : De heer Hancké kan besluiten.

De heer L. Hancké : Mijnheer de voorzitter, ik heb nog twee punten toe te lichten. Ten eerste : de situatie van Antwerpen is wel zeer specifiek. Antwerpen is opgezadeld met een schuld van voor de fusie. De lasten uit het verleden slopen een vierde van de ontvangsten in Antwerpen op. U kent de bedragen. Antwerpen gaat naar 7 miljard frank vaste annuïteiten op een begroting van 30 miljard frank, en sleept dat mee tot in het jaar 2018. Geen enkele stad kan dat dragen. Als Antwerpen de ingreep van de heer Verhofstadt in het Gemeentefonds van 1987 niet had gehad, had de stad haar oorspronkelijk saneringsplan kunnen uitvoeren tot

Hancké

in het jaar 2008. Ook dan zou de inspanning enorm geweest zijn. De stad heeft de schuld nu geblokkeerd. Ik ben er ook van overtuigd dat Antwerpen eruit zal geraken, maar dan wel met het perspectief van 25 jaar zware belasting op haar beleidsruimte.

Ik wens ook in deze Vlaamse Raad te zeggen dat wij in Antwerpen weten wat wij aan de nationale regering en nog veel meer aan de Vlaamse regering te danken hebben. Wij hebben aan minister Vanden Bossche wij hebben dat vroeger al gezegd in verband met het Gemeentefonds en het Bijzonder Fonds voor Maatschappelijk Welzijn de regeling van de vastgelegde groei van het Gemeentefonds te danken. Ook het Investeringsfonds is een initiatief van dezelfde minister. Er waren de regelingen van de fondsen Lenssens, de fondsen Van den Bossche. Wij hebben het veiligheidscontract gekregen. Wij hebben een bijdrage in de pensioenlasten gekregen. Er is een regeling voor de pensioenen in de maak op het nationale niveau. Er is 500 miljoen frank ingeschreven in de begroting. Er is dus veel gebeurd, maar er blijft het fundamentele probleem van de zware annuïteiten.

Tot besluit, wijs ik erop dat wij uit de defusie moeten trachten te geraken, die historisch niet verantwoord is en waarvoor wij een afdoende, grondige en functionele formule moeten ontwerpen.

Ter zake denk ik aan een defusieering door het herstel van de historische entiteiten, met overheveling van een aantal bevoegdheden naar een stadsgewest, zoals burgemeester Cools heeft voorgesteld. Ik ben het met u eens dat een regeling moet worden getroffen in verband met de schuld van het verleden, die de organisatie van de nieuwe entiteit niet in de weg mag staan.

Mijnheer de voorzitter, aangezien wij thans wachten op het resultaat van de studie over de defusie heeft het weinig zin daarop vooruit te lopen. Ik stel voor dat wij inmiddels een af-

spraak maken om in mei 1993 deze resultaten te bespreken.

De voorzitter : De heer Van der Poorten heeft het woord.

De heer M. Van der Poorten (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik zal het hebben over het ambtenarenbeleid.

Ik stel vast dat de Vlaamse regering, zoals de federale regering, zich ervan bewust is dat één van de grootste tekortkomingen die in het algemeen door de burgers ten laste van de overheid worden gelegd, te vinden is in de zwakheid van de gezagsorganen.

Door het beleid zelf wordt de wederopbouw van de administratie als noodzakelijk ervaren. De overheid erkent trouwens dat men nood heeft aan een administratie, die aanzien geniet, die met voldoende onafhankelijkheid en met een stevige argumentatie haar zienswijze aan de overheid bekend maakt en die zorgt voor een correcte uitvoering van de genomen beslissingen. Aan een dergelijke administratie heeft men nijpend nood om ons in deze overgangperiode naar een federalisatie te helpen leiden, waarbij een gemis aan onontbeerlijke voorlichting en deskundigheid zware misstappen kan impliceren.

De kwalen werden reeds vaker aangeduid en allerhande analyses hebben de weg naar remedies aangewezen. De Vlaamse regering heeft deze in haar regeerverklaring als uitgangspunten opgenomen.

Niettegenstaande de reeds geleverde inspanningen blijkt het herstel vaak zeer moeilijk te zijn en veel tijd te vergen, wellicht wegens de zwaarwichtigheid en de veelzijdigheid van de ontoereikendheden.

Een allesomvattende en coherente politiek kan ook niet in één klap tot stand komen. Het is essentieel dat zonder al te groot verbalisme en macro-toverformules de goede richting wordt ingeslagen, waarbij wordt aangehouden dat de tussenfasen een succes zijn.

Het komt er dan ook op aan op het

terrein zelf iets te verwezenlijken, in de zin van een grotere motivatie van de ambtenaren, een ruimere modernisering en informatisering van het bestuur en een betere dienstverlening aan het publiek.

Er werden in die zin reeds diverse veranderingsprocessen op gang getrokken, waarbij wij er ons van bewust dienen te zijn dat veranderingen soms weerstanden, twijfels of verzet oproepen. Veranderingen zijn altijd moeilijk omdat zij meestal gepaard gaan met verlies aan macht of invloed, het opgeven van middelen evenals het inperken van gezag over personen of het wijzigen van bestaande situaties, vaak gemakkelijk kheids-situaties.

Ik heb in die zin in de commissie reeds gewezen op het gevaar dat ambtenaren hun vertrouwen zouden kwijtraken en dat zij zich als proefkonijnen zouden voelen op wie steeds nieuwe systemen worden uitgetest, wat precies tot een nog grotere demotivatie zou kunnen leiden.

Een nieuwe bedrijfscultuur dient dan ook in het openbaar ambt tot stand te komen, waarvan motivering en responsabilisering de hefbomen zijn. Collega Vanlerberghe heeft daarop trouwens in zijn verslag de nadruk gelegd.

Motivering en responsabilisering staan in nauw verband met lonen, vorming, evaluatie, loopbaanevoluntie, evenals met betrokkenheid bij het voorbereidend werk en een grotere mobiliteit.

Met betrekking tot deze elementen wens ik enkele opmerkingen te maken.

De verloning in openbare dienst is een belangrijk probleem waarover veel misvattingen bestaan en dat vaak wordt weggelachen. Toch kan men niet spreken van overbetaling, integendeel. Sommige diensten zijn overbemand, wat vaak — en wellicht terecht — tot de slogan heeft geleid met minder personeel, maar beter betaald. De openbare dienst heeft bovendien zijn aantrekkingskracht verloren, en inmiddels heeft een ware brain drain plaats gevonden.

Van der Poorten

Het is dan ook jammer dat de aangekondigde herziening van de weddeschalen zo laat aan het overleg werd voorgelegd en zo lang in de tijd wordt uitgesmeerd.

Opdat ik niet van opbod zou worden beschuldigd, wil ik daarover kort het volgende zeggen. Laat ons het probleem van de verloning ernstig aanpakken, op een ogenblik dat de minister zelf aangeeft, bijvoorbeeld bij de algemene weddeherziening.

Hierbij aansluitend wil ik even stilstaan bij de problematiek van de contractuele personeelsleden — zowel de gesubsidieerde als de niet-gesubsidieerde — die volgens recente verklaringen niet in aanmerking zouden komen voor bevorderingen, maar wel in het normale personeelsbestand kunnen worden opgenomen via een wervingsexamen. De contractuelen met een contract van onbepaalde duur zouden wel in aanmerking komen voor een functionele loopbaan, met name een loopbaan met meerdere weddeschalen gekoppeld aan één graad, een soort financiële loopbaan dus.

Krijgen de contractuelen in het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap loopbaanmogelijkheden of worden die mogelijkheden enkel voorbehouden aan sommige categorieën, zoals de zogenaamde gespecialiseerde contractuelen ?

Minister L. Van den Bossche : Uiteraard niet. Contractuelen worden aangeworven voor een bepaald niveau met een bepaalde verloning, zonder mogelijkheid op een hiërarchische carrière.

De heer M. Van der Poorten : Een ander element dat volgens mij kan bijdragen tot een grotere motivatie is de mobiliteit. In de commissie, mijnheer de minister, hebt u gesproken over de interne mutatie binnen het grote ministerie met zes departementen. Ik heb daarvan het volgende onthouden. Ten eerste, dat het in de toekomst mogelijk zal zijn om bij een bevordering terzelfdertijd een mutatie aan te vragen. Ten tweede, dat u

geen voorstander bent van het recht op mutatie, maar dat de overheid mutatie moet kunnen verplichten.

Wat het eerste betreft, zeg ik onomwonden ja. Wat het tweede betreft zeg ik ja maar. Het personeel moet in de toekomst toch nog de kans krijgen om een andere tewerkstellingsplaats te bekomen en zelfs in een andere administratie een nieuwe uitdaging aan te gaan. Vrijwillige mutatie moet voorrang hebben op verplichte mutatie, bijvoorbeeld via een jaarlijkse oproep. Bovendien wou ik vernemen wat er gebeurt als er personeel teveel is in het ministerie ? Wordt er een uitwisseling voorzien met Vlaamse parastatale instellingen, met Vlaamse wetenschappelijke instellingen of zelfs met andere nationale diensten maar minstens binnen de Vlaamse sector ? Ik denk dat een dergelijke uitwisselingsmogelijkheid voordelen kan hebben, enerzijds vanuit een zuinig beheer van het personeelsbeleid, anderzijds om deskundigheid aan te trekken.

De voorzitter : Mijnheer Van der Poorten, u moet besluiten.

De heer M. Van der Poorten : Mijnheer de voorzitter, tot besluit wil ik nog graag een derde element bespreken : met name de motivering van de stagiairs, omdat zij het zijn die als jonge ambtenaren het toekomstig imago van de Vlaamse administratie in grote mate zullen bepalen. Het is goed dat de kredieten voor de vorming zijn verhoogd, maar ik zou er toch voor pleiten een groot aandeel van deze kredieten voor te behouden voor de vorming van jonge stagiairs.

Ik dring erop aan de opgezette veranderingsprocessen toch in een redelijk tijdsbestek te realiseren, kordaat, goed overlegd en evenwichtig, en er nadien mee te stoppen en niet steeds met nieuwe plannen voor de dag te komen. Deze veranderingsprocessen moeten lukken, ze mogen nu weerom niet leiden tot papieren stoerheid of tot een verblindend vuurwerk van briljante ideeën. **(Applaus bij de CVP)**

De voorzitter : De heer Van Peel heeft het woord.

De heer M. Van Peel (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, heren ministers, dames en heren, ik wil even mijn stem laten horen in het debat over Antwerpen.

Wij verheugen ons over de perspectieven die minister Kelchtermans biedt. De bestuurbaarheid van Antwerpen is een probleem op zich. De minister heeft terecht benadrukt dat in Antwerpen één gemeenteraadslid staat voor 8.500 inwoners, terwijl elders 8.500 inwoners al goed zijn voor een gemeenteraad. Bekeken vanuit mijn partij, stel ik merkwaardige verschillen vast. In Deurne is één CVP-verkozene goed voor 76.000 inwoners, in Essen daarentegen zijn er 16 CVP-verkozenen op 12.000 inwoners. Het contact tussen burger en bestuur, waarover we het de jongste tijd zo veel hebben, heeft ook kwantitatieve aspecten.

Tot nog toe zochten we de oplossing vooral in decentralisering en adviseerende deelgemeenteraden, omdat wij twijfelden aan de politieke haalbaarheid van een defusie. Het feit dat minister Kelchtermans dit idee gelanceerd heeft, heeft de haalbaarheid ervan enorm vergroot.

Mijnheer de minister, u hebt terecht de link gelegd met het schuldprobleem. De heer Hancké heeft al gezegd dat zowel de federale regering als de Vlaamse regering op dit gebied voor Antwerpen heel wat hebben gedaan. Toch zijn er daarbij politieke fouten begaan. Men ging er teveel vanuit dat de oorzaak lag bij de grootschaligheid, bij de VFIK-fondsen, de pensioenbijdragen, de OCMW-steun, het gemeentefonds, terwijl we het er allemaal over eens zijn dat Antwerpen geen probleem zou zijn, mocht het schuldprobleem zijn opgelost. Tot nog toe werden alleen maar lapmiddelen aangewend. Het probleem van Antwerpen zal maar worden opgelost, als de historisch gegroeide schuld wordt aangepakt en zelfs met een defusie zal men daar niet aan ontsnappen. Zelfs als we tot nieuwe bestuurlijke entiteiten komen, moet in elk geval een deel van de hypotheek gelicht worden, zo bevestigde minister Kelchtermans. Mijnheer de minister, wij verwachten

Van Peel

zeer veel van de studie die u ter zake hebt aangekondigd.

Mijnheer de minister, u hebt beklemtoond dat we niet zo maar kunnen terugkeren tot de toestand van voor 1983. Er zal alleszins een overkoepelelend geheel nodig zijn om de dingen die grootschalig aangepakt moeten worden bij elkaar te houden. Of dat nu stadsgewest, of stadsraad of agglomeratie heet, doet niet zo veel ter zake. Het is belangrijk dit meteen duidelijk te maken, om geen overtrokken verwachtingen te wekken.

Tot mijn genoegen heb ik vastgesteld dat verschillende fracties zich in de dynamiek van het debat hebben ingeschakeld. Het is echter duidelijk dat de fusie enkel politiek haalbaar is wanneer we dit debat tot 1994 kunnen beperken tot Antwerpen. Een globaal debat over fusie of defusie in andere gemeenten kan voor de verkiezingen van 1994 onmogelijk tot realisaties leiden.

Mijnheer de minister, u heeft verklaard dat de Vlaamse Raad na de goedkeuring van het Sint-Michielsakkoord bevoegd zal zijn voor een eventuele defusie. Anderen hebben hieromtrent echter afwijkende opvattingen. Het is belangrijk om juridisch vast te leggen wat na een eventuele goedkeuring van het Sint-Michielsakkoord de rol zal zijn van het nationale en van het Vlaamse parlement.

Minister T. Kelchtermans : Het Sint-Michielsakkoord bepaalt dat de huidige nationale regering artikel 108 van de Grondwet voor herziening vatbaar zal verklaren. Na de verkiezingen in 1995 kan de volgende regering artikel 108 van de Grondwet herzien. Voor deze operatie is een federale wet hoe dan ook noodzakelijk.

De voorzitter : Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister L. Van den Bossche (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, collega's, aangezien weinigen wakker hebben gelegen van het debat betreffende de begroting Ambtenarenzaken zal ik mijn uiteenzetting kort houden.

Toch wil ik antwoorden op de vragen van de heren Cardoen en Van der Poorten.

De heer Cardoen heeft gelijk wanneer hij zegt dat een overhaaste deconcentratie en decentralisatie nooit goed kunnen zijn. We moeten echter verdere stappen ondernemen, die uiteindelijk leiden tot het ontvetten van de administratieve diensten in Brussel. De diensten die buiten Brussel perfect kunnen worden georganiseerd, hoeven niet in Brussel te blijven. Naarmate de informatisering wordt verdergezet en nieuwe systemen hun intrede doen om de on-line-verbindingen verder uit te bouwen, wordt het logisch dat sommige diensten worden overgeheveld naar de provincie. Op dat ogenblik zullen we moeten nagaan of enkel de provinciehoofdstad in aanmerking komt voor de vestiging van deze diensten, dan wel of zij ook in andere steden kunnen worden ondergebracht. De heer Cardoen heeft in het kader van dit debat de situatie geschetst in Vlaams Brabant.

De opmerkingen van de heer Van der Poorten moet ik gedeeltelijk tegenspreken. Indien de administratie wil inspelen op de uitdagingen die eigen zijn aan de hedendaagse administratie, niet alleen inzake de gelijke behandeling van alle burgers maar eveneens op het vlak van een efficiënte dienstverlening, zal de organisatie bestendig moeten wijzigen. Een self-learning organisation biedt hier toe de enige mogelijkheid. In dat verband wil ik u waarschuwen dat men op geen enkel ogenblik mag veronderstellen dat het veranderingsproces ten einde is. Het voortdurend betwijfelen van de eigen efficiëntie en effectiviteit is inherent aan de kwaliteitsdiscussie van elk management en geeft bijgevolg aanleiding tot wijzigingen en bijstellingen.

Thans is een grote operatie aan de gang van wijziging van de gehele ambtelijke cultuur. Het is belangrijk dat bepaalde tussenfases slagen en dat de positieve resultaten ook kunnen worden meegedeeld.

Zo werd in het departement Onderwijs vooruitgang geboekt in verband

met de uitbetaling van de wedden. De dienst studiebeurzen is er voor het eerst in de geschiedenis in geslaagd om voor 15 december alle studiebeurzen voor het hoger onderwijs te behandelen en de beurs van al wie zijn aanvraag volledig had ingevuld, in betaling te stellen. Vroeger was een dergelijke handelwijze niet vanzelfsprekend, wij mogen dus besluiten dat wij ons op de juiste weg bevinden.

Ik heb met enige verbazing uw verklaring gehoord over de weddeherziening en de nieuwe weddeschalen.

We zijn bijna klaar, ook met de vereenvoudiging van de rangen, maar dit is geen eenvoudige operatie en dit vergt dus enige tijd.

Er zal met de vakbonden worden afgesproken dat wij in de tweede helft van februari de concrete voorstellen voor het nieuwe statuut en voor de weddeschaalherziening zullen indienen. Beide zullen aan elkaar gekoppeld zijn en zullen worden besproken in één onderhandeling.

Ik heb wel geweigerd eerst de aanpassingen aan de niveaus 3 en 4 in te dienen. De discussie gaat over de globale opbouw. Ik weiger dus in de valstrik te lopen die de vakbonden graag spannen om eerst over bepaalde niveaus te onderhandelen.

We zullen dus discussiëren over het geheel, inclusief de spanning tussen de laagste wedde en deze van de secretaris-generaal. Ik kondig vooraf al aan dat ik heel sterk opteer voor het invoeren van de spanning 1-7 en voor het niet voort verkleinen van deze spanning omdat dit contraproductief is voor een organisatie.

De vakbonden klagen niet over laattijdigheid. Integendeel, ze zullen het voordeel hebben om in Vlaanderen te kunnen discussiëren over een globaal project, wat niet het geval is op nationaal vlak.

De contractuelen zijn contractuelen. Ik loop niet vooruit op het nieuwe statuut, maar ik geloof niet dat ik de contractuelen een hiërarchische loopbaan kan bieden.

Men moet weten wat men wil. Men

Van den Bossche

kan de statutairen bijvoorbeeld afschaffen. Ik ben bereid dat debat te voeren, maar zolang er statutaire personeelsleden zijn, zijn contractuele personeelsleden uitzonderingen en kan men die geen hiërarchische loopbaan bezorgen.

Wat de mobiliteit betreft, meen ik dat onze standpunten niet zo heel uiteenlopend zijn.

Voor de stagiairs is een bedrag uitgetrokken in het kader van het algemeen vormingskrediet. De stagiairs krijgen een dubbele vorming : ten eerste, de vorming in de eigen dienst en ten tweede de vorming over het hele ministerie.

Meer en meer evolueren we ernaar dat het eerste jaar een investeringsjaar is, waarbij de overheid investeert in de mogelijke nieuwe ambtenaar. Dit is rendabel want degene die wordt benoemd, zal kunnen werken met een juist inzicht in het geheel van de administratie. Dit brengt ook met zich dat de overheid beter kan oordelen over wie al dan niet moet worden benoemd.

Ik heb er bij de secretaris-generaal op aangedrongen dat het automatische moet worden stopgezet om op het einde van de stage iedereen te benoemen. Wie zwak is, mag niet benoemd worden. Het einde van de stage is het ideale moment om mensen in wie men geen vertrouwen heeft voor de toekomst niet te benoemen. **(Applaus bij de meerderheid)**

De voorzitter : De heer Van Hooland heeft het woord.

De heer R. Van Hooland : Mijnheer de minister, u voert volgens mij een voorbeeldig beleid. Ik heb er geen moeite mee om dit hier te verklaren, zoals ik dat ook al op andere plaatsen heb gezegd. U bent me er helemaal niets voor verschuldigd. **(Gelach)**

Wat de functionaliteit betreft, zijn heel wat kansen benut. Er is echter altijd nog wel verbetering denkbaar. Van de in totaal 46 deskundigen hebt u er intussen al 37 aangeworven. Het zou nuttig zijn er momenteel niet

meer aan te werven om meer precies na te gaan welke deskundigen u nog nodig hebt.

Ik wil ook het volgende even in het debat gooien omdat het van een andere benadering van de problematiek uitgaat. Er wordt wel eens beweerd dat het een goede zaak zou kunnen zijn enkele nogal hooggeplaatste ambtenaren op een elegante manier kwijt te geraken en dat dit zelfs meer functioneel zou kunnen zijn dan het aanwerven van een hele reeks nieuwe medewerkers.

Ik weet niet of u mij wel begrepen heeft.

Minister L. Van den Bossche : Ja. Een goed verstaander heeft maar een half woord nodig.

De heer R. Van Hooland : Wat de Vlaamse autonomie inzake ambtenaren betreft, wil ik u verzoeken hier te bevestigen wat u in de commissie hebt gezegd. Achteraf beschouwd zien we dat we onvoldoende autonoom zijn om een gefundeerd en geïntegreerd Vlaams personeelsbeleid te voeren, bijvoorbeeld voor de werving en de selectie.

Er zijn afspraken gemaakt over een gemeenschappelijk beheer met het VWS. Wat wij altijd hebben beweerd blijkt juist te zijn, namelijk dat dit systeem niet werkt.

Kan u dit bevestigen ?

Minister L. Van den Bossche : Ja.

De heer R. Van Hooland : Mijnheer de minister, ten derde heb ik ook het gevoel dat wij alles samen relatief weinig belangstelling hebben voor ambtenarenzaken in de commissie Binnenlandse Aangelegenheden. Ons personeelsbeleid is nochtans een strategisch element. Ik zou dan ook willen vragen om in de commissie meer aandacht te laten besteden aan dit punt. De commissie kan — indien nodig en zelfs liefst — ook een werkgroep installeren om die vrij ingewikkelde problematiek uit te diepen. Er bestaat bijvoorbeeld wel een interministeriële werkgroep ad hoc over ambtenarenzaken waar trouwens goede dingen uit voortkomen. Om vele redenen is het volgens mij be-

langrijk dat wij ons hier vanuit de Vlaamse Raad, in de commissie of eventueel in een werkgroep, daar meer mee bezighouden.

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister T. Kelchtermans (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, collega's, dit debat heeft andermaal bewezen dat ook de leden van de Vlaamse Raad de gemeenten uiteindelijk een belangrijk bestuursniveau vinden dat de schakelfunctie tussen overheid en burger als geen ander vervult. De bovenliggende besturen zouden zich moeten spiegelen aan de gedragsregels op het lokale niveau wanneer zij een aantal maatregelen voorstellen die vaak gericht zijn naar de lokale besturen, die op dat vlak vaak heel wat meer ervaring hebben.

De verslaggever heeft zijn werk op een keurige wijze gedaan en bovendien een synthetische weergave gegeven van de bespreking in de commissie. Het geloof in de overheid is nergens anders zo groot als op het lokale niveau. Wij hebben in de beleidsverklaring dan ook vooral gevolg gegeven aan de verzuchtingen van vele leden van de commissie Binnenlandse Aangelegenheden om aan de soepelheid en de slagkracht van het lokale bestuur zo weinig mogelijk te raken. Dat is een eerste belangrijk gegeven in dit debat, de relatie van de voogdijoverheid naar het lokale bestuur.

Tweede belangrijk punt in deze bespreking is het Gemeentefonds. Verder zijn er ook nog het Investeringsfonds, de grote steden — vooral Antwerpen en de defusie en de recente uitspraken daarover — en ook het Sint-Michielsakkoord en de toekomstige repercussies op onze rol die wij in Vlaanderen ten opzichte van de gemeenten kunnen spelen. Tenslotte is er ook de herwaardering van onze gemeentelijke instellingen, zowel naar de ambtenaren als naar de mandatarissen toe.

Het administratief toezichtsdecreet is afgerond en de Raad van State heeft daarover zijn advies geformuleerd. Wij zullen dit dan ook begin 1993 in

Kelchtermans

de commissie Binnenlandse Aangelegenheden bespreken. Inzake het Gemeentefonds hebben wij voor de tweede maal de afspraken gerespecteerd, in het verleden was dit niet altijd het geval. Vooral in de tweede helft van de jaren tachtig heeft men ook saneringen en besparingen doorgevoerd op het vlak van de afspraken die men voor de structurele groei van het Gemeentefonds was overeengekomen.

Ik stel vast dat wij, voor de tweede maal, niet raken aan de groei van het Gemeentefonds. Wij volgen de decretale afspraken, *pacta sunt servanda*. Dat werd dus letterlijk toegepast.

Hetzelfde geldt voor het Investeringsfonds. Er werden heel wat vragen gesteld, dat kan ook niet anders, naar het minder stijgen dan uiteindelijk was voorzien. Het jongste jaar bedroeg de stijging 1,4 procent. Normaal gezien had de stijging ongeveer 4 procent moeten bedragen. Volgend jaar zal dat het geval zijn. Wij zitten in het laatste jaar van de overgangsregeling. De vroeger aangegane verbintenissen moeten nog worden geïmputeerd op de bedragen, ik bedoel hiermee die 4 miljard frank, in het Investeringsfonds.

Verscheidene collega's hebben aangedrongen op een gesprek over de evaluatie van de grote werken. Er werd onder meer het voorbeeld aangehaald van de brandweerkazernes, de grote rioleringswerken, administratieve gebouwen enzovoort. Zij overschrijden vaak de mogelijkheden van het gemeentelijke budget. Iedereen neemt aan dat zij hoe dan ook verbonden zijn aan de opdrachten van het bestuur, hetzij bovengemeentelijk, hetzij in de gemeente zelf.

Deze evaluatiecommissie maakt haar verslag op. De commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden zal in januari kennis krijgen van dit verslag — dit is een antwoord op een zeer concrete vraag — en het gesprek in de commissie zal aan de hand van de opmerkingen en ervaringen die in dat verslag staan, kunnen worden gevoerd. Het spreekt voor zich dat de aanbevelingen die uit dit gesprek

voortvloeien voor mij richtinggevend zullen zijn voor de discussie in de Vlaamse regering.

Ik ben het met u eens wanneer u zegt dat wij hiervoor een oplossing moeten vinden.

Ik kom dan bij de grote steden. Het was te verwachten dat de grote steden het onderwerp van verschillende toespraken zouden zijn.

Er is duidelijk gebleken dat in Vlaanderen de politieke wil bestaat om deze denkpiste, het is zelfs meer dan een denkpiste, grondig te onderzoeken en een kans te geven. Verscheidene politieke fracties hebben zelfs zeer uitdrukkelijk gezegd dat zij een voorstander van deze denkpiste zijn. Sommigen vinden de denkpiste zelfs zo interessant dat zij het wat oneerbiedig vinden daaraan het schuldossier te verbinden. Ik ontken niet dat er een verband is. Ik vind ook dat wij best dat verband respecteren. Men moet duidelijk met een hogere bestuurskracht kunnen vertrekken, met een kleinere schaalgrootte dan in het verleden. Het schuldossier maakt daarvan deel uit. Hoe de verhouding, de spreiding of de verlichting moet zijn, moet achteraf worden uitgemaakt.

Als in deze Raad een consensus wordt bereikt en de politieke wil bestaat om voor dit dossier de federale wet in die zin te wijzigen, dan twijfel ik er niet aan, zoals niemand in dit parlement, dat ook in het federale parlement deze wetswijziging zal volgen. Bovendien gaat het hier om een aangelegenheid die uitsluitend op het Vlaamse Gewest betrekking heeft zonder enige financiële repercussie voor een ander gewest.

Laat mij een misverstand uit de wereld helpen. Ik begrijp dat men vooral daaraan aandacht besteedt. Ik ben ook geen voorstander van het uitstellen van de gemeenteraadsverkiezingen. Ik wil hier herhalen wat ik precies aan de betrokken krant heb gezegd. Als wordt vastgesteld dat de politieke wil bestaat om voor de gemeenteraadsverkiezingen van 1994 tot een defusie te komen — dat moet toch de doelstelling zijn — en als de

federale wet in die zin kan worden aangepast, dan vraagt het een grondige voorbereiding. Als zou blijken dat men in tijdnood zou geraken — maar na wat ik hier vandaag heb gehoord denk ik niet dat dit het geval zal zijn — dan lijkt het mij verkieslijker, liever dan 2000 af te wachten, de gemeenteraadsverkiezingen met enkele maanden, geen jaren, uit te stellen.

Ik ben daar echter geen voorstander van. Ik ben van mening dat, wanneer het dossier over een viertal maanden, met de argumenten pro en contra, bekend zal zijn, we zo snel mogelijk tot een besluit moeten komen. Als men ziet wat er binnen een legislatuurperiode van enkele jaren allemaal wordt beslist en operationeel gemaakt, kan het ook niet zo moeilijk zijn om in verband met deze defusie de beslissing te nemen en tegelijkertijd ook de nodige voorbereidingen op het terrein te nemen.

De voorzitter : De heer Beysen heeft het woord.

De heer E. Beysen : Mijnheer de voorzitter, ik wil de minister er toch op wijzen dat er een verschil bestaat tussen het defusiedossier en de grootstedelijke problematiek. Dit zijn twee verschillende kwesties. Als wij hebben aangedrongen om zo vlug mogelijk werk te maken van de besprekingen over de problematiek van de grote steden, dan is dit onder meer ook om daaruit, indien mogelijk, af te leiden of een defusie al dan niet het juiste middel is om aan deze problematiek tegemoet te komen. Ik heb de indruk dat de minister te veel de nadruk legt op defusie. Het defusiedossier heeft alleen betrekking op Antwerpen. Uit de uiteenzettingen van de collega's in deze Raad is gebleken dat ze deze problematiek in een veel ruimer perspectief willen plaatsen. Mijnheer de minister, als u het probleem van de defusie op politiek vlak bespreekbaar stelt, meent u dat deze defusie zich dan moet beperken tot Antwerpen, of meent u dat defusie ook mogelijk is in andere steden en gemeenten in Vlaanderen ?

Minister T. Kelchtermans : Ik heb er samen met u steeds op aangedrongen dat wij het debat over de grote steden

Kelchtermans

ten gronde zouden voeren in de commissie, of — zoals de voorzitter van de commissie suggereert — in een openbaar debat in de Vlaamse Raad. Ik ben er ook voorstander van dat het probleem defusie, dat ontegensprekelijk verband houdt met de grootstedelijke problematiek, los staat van de uiteindelijke conclusies. Bij de discussie kan men vanzelfsprekend niet vermijden dat, naast de grootsteden, ook de meer dan 300 andere gemeenten deelnemen aan dat debat zodat ook zij hun situatie aan een aantal parameters kunnen toetsen.

Mijn antwoord op uw vraag is dus zeer duidelijk : er bestaat een verband tussen de grootstedelijke problematiek en de defusie. Deze defusie moet een signaal zijn, niet alleen naar de burger, maar ook naar het Vlaamse parlement. De defusie moet aantonen dat, als wij in de toekomst naar een beperkte schuldverlichting zouden gaan — en hierover moet de Raad zich uitspreken — dit ook de aanzet kan zijn tot een structureel gezonde financiële toestand. Dat is het nieuwe element in het dossier. Andere overwegingen beogen de burger het signaal te geven dat de afstand tussen zijn mandataris en zijn positie in zijn gemeente, die vaak psychologisch wordt beleefd, sterk wordt gereduceerd.

Een gemeenteraadslid, schepen en burgemeester effectief meer autoriteit verlenen over bepaalde bevoegdheden, is een veel betere oplossing dan wat door de heer Van Peel terecht als een noodoplossing werd beschouwd.

Een deelgemeenteraad of een districtraad zonder echte autoriteit zullen door de burger altijd als een surrogaat worden ervaren.

Ik denk dat de politieke wil aanwezig is om hiermee door te gaan en dat deze aangelegenheid al onze aandacht verdient.

Mijnheer de voorzitter, wat de consequenties van het Sint-Michielsakkoord betreft — zoals de situatie van

Vlaams-Brabant, Voeren en de ingewikkelde toezichtsregeling — wordt een belangrijke stap voorwaarts gezet. Het Sint-Michielsakkoord biedt in ieder geval het perspectief op de regionalisering van de organieke wetgeving. Ik geef toe dat het nog niet meer is dan een perspectief, maar in de politiek kan snel veel in beweging komen. Dit was trouwens ook het geval met het Sint-Michielsakkoord, met een resultaat dat totnogtoe als onhaalbaar werd beschouwd.

Misschien kan ook inzake de regionalisering van de organieke wetgeving een sneller resultaat worden bereikt. Het perspectief is in elk geval in het Sint-Michielsakkoord aanwezig.

Ik ervaar het als contradictorisch dat men op de verschillende niveaus wel is opgezet met het toezicht en met het opvolgen van bepaalde beslissingen maar dat men geen greep heeft op de organisatie zelf. Discussies, zoals bij voorbeeld de herwaardering van de gemeentemandataris, zouden wellicht op een andere manier kunnen worden gevoerd.

Tenslotte sluit ik mij aan bij de discussie in de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Ambtenarenzaken. Daar werd onder meer verwezen naar onze administratieve opdrachten en naar de sleutelpositie van het gemeentelijk personeel en het hele lokale bestuursapparaat.

Er werd ook gewezen op de consequenties van de gemeentelijke autonomie. Er waren interessante gedachtenwisselingen, enerzijds over de drang van alle gemeenten naar gemeentelijke autonomie en responsabilisering, maar anderzijds ook over de keerzijde van de metaillie wanneer het erop aankomt zelf verantwoordelijkheid op te nemen.

Het geldelijk en administratief statuut streven een grotere uniformiteit na. Inderdaad, nu gelden de meest verschillende barema's en weddeniveaus ; hiervan zijn trouwens voorbeelden gegeven.

We hebben iets gelijkaardigs ervaren bij onze besprekingen inzake de collectieve arbeidsovereenkomst. In dit

geval hebben wij de bal naar de gemeente toegespeeld ; het betreft inderdaad een zaak van gemeentelijke autonomie. We hebben alleen het richtkader van de Vlaamse administratie als voorbeeld gesteld. Dat was ook de afspraak met de onderhandelaars, akkoord dat door de Vlaamse regering werd bekrachtigd. Dit akkoord wordt als een aanbeveling meegegeven voor die lokale bestuurders wier financiële situatie het toelaat. Ruim 78 procent van de Vlaamse gemeenten heeft de model-CAO reeds opgevolgd. De inventarisatie gaat verder en precieze cijfers worden meegedeeld wanneer deze operatie volledig achter de rug is.

De minister van Landsverdediging heeft voorgesteld een aantal officieren en onderofficieren met een goede logistieke kennis ter beschikking te stellen voor de administratieve ondersteuning van de gemeenten. Deze week starten de besprekingen hierover met de minister van Landsverdediging en ik denk dat wij er goed aan zouden doen op zijn voorstel in te gaan. We zullen trachten een convenant te vinden die de lokale besturen toelaat tegen minimale bijdragen van dit contingent mensen met goede kwalificaties gebruik te maken. Dit is geen innovatie, wij werken alleen verder op de gunstige ervaringen die wij met andere convenanten met de gemeenten hebben gehad. Bij deze convenant zullen de lasten worden gespreid. Landsverdediging zal het grootste deel voor zijn rekening nemen en de rest zal worden gedragen door het Vlaamse Gewest en de lokale besturen.

Ik geloof dat ik de grootste rubrieken heb behandeld. Ik zal nog even ingaan op de terechte opmerking van collega Tant dat de technocratie meer en meer de mandataris verdringt. De mandataris komt inderdaad steeds meer onder druk te staan van de technocratische aspecten die het beleid meebrengt. Dit gegeven hangt ook samen met een maatschappelijke evolutie waar wij geen greep op hebben, wat u zeker zal beamen. Ik ben een fervent voorstander van een herwaardering van de mandataris. De federale minister moet op dit vlak het initiatief nemen en ik weet

Kelchtermans

dat hij op dit vlak een aantal wetsontwerpen voorbereidt. Wij moeten deze steunen en in de interministeriële conferenties komen wij daar herhaaldelijk op terug.

Verscheidene sprekers hadden het over de veelheid van adviesraden, met daarbij de opmerking dat anderzijds ook de besturen met adviesraden moeten leren omgaan. Ook hier speelt de autonomie mee. Het aantal decretale adviesraden is beperkt, maar wat de gemeentelijke autonomie voor de milieuraad en in de toekomst ook voor ruimtelijke ordening betreft, vind ik dat we niet alles tot in detail van bovenaf moeten vastleggen. Wat de vorming van het bestuur betreft, speel ik de bal terug. Op gemeentelijk vlak moeten er ook initiatieven worden genomen die de adviesraden met het bestuur leren omgaan. Dat schept immers vaak een probleem, vermits een bestuur politieke verantwoordelijkheid heeft en een adviesraad alleen een advies kan geven dat niet bindend is en geen politieke implicaties heeft. Collega Tant pleit voor een rustpunt op dit gebied. Bij mijn weten zijn het de gemeenteraden zelf die daarover beslissen en het Vlaams Gewest hoeft zich daar niet mee bezig te houden.

Collega Pierco deed mij een goede suggestie aan de hand. Hij stelde voor de gebruiksmogelijkheden van het Investeringsfonds te vereenvoudigen. In het kader van de vereenvoudiging van de procedures op het vlak van de wetgeving en de stedenbouw neem ik mij voor ook op het gebied van het administratief toezicht naar een grotere vereenvoudiging te streven.

Collega Vankeirsbilck deed een aantal goede suggesties en had het over de 500 miljoen frank die onder het budget van minister De Batselier ressorteren. De criteria zijn vastgelegd in het MINA-plan en in het meerjarig investeringsprogramma. Vroeger werden de budgetten steeds vaker gebruikt voor prioritaire riolen. De hoofdbedoeling is met dit bijkomend budget de gemeenten tegemoet te komen om bestaande investeringen te optimaliseren.

Dat moet het criterium zijn. Er kan geen sprake van zijn weer in verspreide slagorde op te treden. Waar er reeds werd geïnvesteerd en nog kan worden geoptimaliseerd door het aanleggen van extra gemeentelijke riolen, moeten wij voor gemeenten die zelf investeren ook kansen op investering vrij houden. Minister De Batselier volgt naar ik meen deze denkplaatje. Deze handelwijze heeft hij de Vlaamse regering voorgesteld.

De heer L. Hancké : Die vijfhonderd miljoen frank telt toch niet voor de prioritaire regeling ?

Minister T. Kelchtermans : Dit geldt naast de prioritaire regeling, maar wel volgens dezelfde filosofie. Ik sluit aan bij de vaststelling dat de liefde tussen Vlaamse Raad en grote steden wederkerig moet zijn. Mevrouw Dillen, drie maal een half miljard frank voor een belangrijke grootstad is toch een substantiële bijdrage, zeker als dit wordt opgenomen in het Vlaams budget dat toch al niet zo breed is.

Via mijn opmerkingen over het Sint-Michielsakkoord heb ik reeds onrechtstreeks geantwoord aan de heer Van Hauthem. De brief die ik heb geschreven aan mijn federale collega, minister Tobback, werd verstuurd op 14 december 1992. Daarin wordt hem gevraagd welke maatregelen hij zal nemen na het uitgebrachte verslag. Tevens stellen wij daarin dat wij zelf zullen nagaan of wij enige maatregelen kunnen nemen. Bij de beslissing heb ik die reeds genoemd. Zij spelen vooral op het vlak van het toezicht. Onkosten voor het referendum zullen niet in rekening kunnen worden gebracht, eventuele voorzieningen in de begroting ten spijt. Hieromtrent werden strikte opdrachten verstrekt aan de gouverneur.

Collega Vanlerberghe had vragen bij de criteria voor grote werken en over het belang van de vorming. Omtrent dit laatste punt werden reeds initiatieven genomen in alle provincies, onder de vorm van provinciale vormingsinstituten. Vijf miljoen frank lijkt een symbolisch bedrag. Het is bedoeld ter ondersteuning van de lokale besturen die hun ambtenaren aansporen tot deelname aan de vor-

Mevrouw M. Dillen (VB) ging bij de bespreking van de begroting van Binnenlandse Aangelegenheden dieper in op de specifieke grootstedelijke problematiek van Antwerpen

mingscycli. Via dit bedrag kan worden tussengekomen in de onkosten van het lokale bestuur.

Collega Tavernier heeft een interessant spanningsveld opgewekt tussen enerzijds het niveau van de gemeentelijke autonomie en anderzijds de toezichtsregeling. Sommige gemeenteraadsleden beleven dat vanuit een meerderheidspositie, andere vanuit de oppositie en deze hebben dan uiteraard meer baat bij een strikte toezichtsregeling als waarborg van hun rechten. Dit is een interessante discussie. Door de vereenvoudiging van het administratief toezicht spelen wij zoveel mogelijk door aan het lokale bestuur, maar geven wij ook waarborgen aan ieder gemeenteraadslid door de openbaarheid van bestuur. Dat schept ook de mogelijkheid om eventuele bezwaren te formuleren.

De VEV-studie waarvan sprake is mij bekend. Er is een probleem van cumulatie van gelijkaardige belastingen. Hierin moet inderdaad een initiatief worden genomen.

De stadsvlucht valt onder ruimtelijke

Kelchtermans

ordering en dit komt straks ter sprake. Wij trekken daarbij de kaart van de gemeente. Inbreiding geniet prioriteit.

Kerkfabrieken behoren tot de bevoegdheid van de minister van Justitie. Wij hebben ervoor gepleit deze materie te regionaliseren. Enigszins in tegenstelling tot de defusie van Antwerpen verdedigen wij de fusie van al die kleine kerkfabriekjes. Volgens mij leiden grotere gehelen daar immers tot een zinvoller bestuur. Meer en meer parochies stemmen trouwens hun werkzaamheden ook op elkaar af.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de minister, u pleit enerzijds voor defusie van Antwerpen, maar anderzijds ook voor fusie.

Minister T. Kelchtermans : Inderdaad, van de kerkfabrieken !

De heer A. Denys : Ik heb daarnet begrepen hoe u uw rol als gewestminister ziet in verband met de wijziging van de grenzen van de gemeenten. Hoe ziet u uw rol dan in verband met een ander probleem, namelijk dat van de wijziging van de kiesdistricten ? Ter zake is weliswaar de federale overheid bevoegd ; nochtans belangt dat dossier u ook aan en hebt u hierin, mijns inziens, toch een rol te spelen. Ik stel vast (**De heer Denys toont een krantartikel**) dat sommige collega's hier zelfs allerlei scenario's voor de aanpassingen aan de kiesdistricten in West-Vlaanderen uitwerken. Moet dat gebeuren op geografische, sociologische, economische gronden ?

Minister T. Kelchtermans : Mijnheer Denys, dat is een federale bevoegdheid. Bovendien hebben wij hier, zo meen ik, genoeg katten te geselen zonder dat wij dan ook nog de discussie ter zake moeten openen. (**Applaus bij de meerderheid**) Ik heb geen moeite om dienaangaande een persoonlijke mening te hebben.

Moet ik bovendien herinneren aan

het structureel overleg in het interministerieel comité met de federale regering en Binnenlandse Zaken over dergelijke dossiers. Overigens, wanneer ik de mogelijke fusie van de kerkfabrieken aankondig, dan gooi ik dat niet zomaar op tafel. Neen, wij zullen ook initiatieven ter zake durven nemen ten aanzien van mijn federale collega van Justitie.

De heer A. Denys : Mijnheer de minister, zal u bijvoorbeeld een advies uitbrengen ten aanzien van de federale overheid over de wijziging van de kiesdistricten ?

Wanneer ik u zo bezig hoor over de defusie van Antwerpen, dan hou ik mijn hart vast. Ik krijg immers de indruk dat u die procedure voor alle gemeenten wil doortrekken en dat de politieke verkaveling waarover de CVP spreekt niet die is zoals wij die zien, namelijk met het oog op politieke vernieuwing, maar enkel opnieuw zal uitmonden in gesjoemel met grenzen om puur electorale redenen en om na te gaan waar de CVP-macht zit, waar ze al dan niet aangetast is ! Meer en meer krijg ik die indruk. (**Applaus bij de VLD en het VB en protest bij de CVP**)

Het gaat niet om de defusie van Antwerpen alleen, maar ook over het feit dat de grenzen van de gemeenten kunnen worden aangetast. Daarvoor hou ik mijn hart vast !

Minister T. Kelchtermans : Mijnheer Denys, dat hebt u mij niet horen verklaren ! Op de vraag van enkele leden over de grootstedelijke problematiek heb ik enkel erop aangedrongen de defusie daarvan los te koppelen en heb ik ervoor gewaarschuwd dat wij bij de behandeling ervan niet zullen kunnen vermijden ook te spreken over de centrumsteden...

De heer A. Denys : En over de kleine gemeenten !

Minister T. Kelchtermans : . . . en over de 306 andere gemeenten. Wat heeft dat nu met grenzen te maken ? U bent voortdurend uw grenzen aan het verleggen ! (**Twistgesprekken tussen de heren Van Rompuy en Denys en leden van het VB**)

Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik heb reeds in mijn algemene inleiding geantwoord op de vragen in verband met de adviesraden. In ieder geval bedank ik de heer Van Vaerenbergh voor zijn positieve beoordeling van het voorbereidende werk en de beleidsnota ter zake, waarvan de plannen met de huidige perspectieven zullen kunnen worden verwezenlijkt.

Hij had het voorts over het principe van openbaarheid van bestuur. Welnu, ik moet hem erop wijzen dat het decreet op de openbaarheid van bestuur enkel van kracht is voor de Vlaamse administratie en niet op de gemeentelijke instellingen. Ten gronde meen ik dat het aanbevelenswaardig is de geest van het decreet ook hier te volgen. Ik betreur het dan ook ten zeerste dat wij hierop geen vat hebben aangezien de organieke wetgeving deze zaken regelt.

Op de belangrijke bedenkingen van de heer Beysen, vooral over de defusie van de grootsteden, heb ik eveneens reeds in de globale inleiding gerepliceerd. Ik ontken ten zeerste dat er sprake zou zijn van onkunde van het bestuur van de kleinste havenstad in West-Europa of dat de idee van de defusie een politieke bijklank zou hebben. Ik heb dit voorstel zonder enige bijbedoeling gelanceerd.

Ik heb in de inleiding herhaald dat wij in dit dossier geregeld werden geconfronteerd met de problemen van de grootstad. Wij proberen nu een structurele oplossing aan te bieden door over te schakelen naar kleinere beheerbare eenheden, vanzelfsprekend – hier volg ik degenen die de suggestie herhalen – met een bovenbestuur, een soort stadsgewest, dat de coördinatie blijft doen en het beheer blijft waarnemen van de grote investeringsdepartementen, het ziekenhuiswezen en andere. Dat is de logica van het voorstel.

De heer Cardoen heeft gesproken over een aantal deconcentraties van diensten. Zijn betoog was vooral gericht tot minister Van den Bossche. Hij sprak ook over de intercommunale ontwikkelingen. Hij haalt aan dat sommige intercommunale verenigin-

Kelchtermans

gen in bepaalde gemeenten zelf bijdragen van de burgers kunnen innen. Er mag ter zake een rechtstreekse fiscale bevoegdheid van de gemeenten zijn, tenzij statutair andere bepalingen werden vastgelegd, wat strijdig zou zijn met de fiscale autonomie en de bevoegdheid van de gemeenten. Een intercommunale heeft die niet.

Mevrouw Dillen, met mijn globaal betoog heb ik geantwoord op de vragen uit uw uiteenzetting, alsook ben ik ingegaan op uw hoofdstuk grote steden en substantiële bijdragen van het Vlaamse Gewest. Ik noteer dat u de bewuste defusie niet afschuift, dat u bereid bent zich in dit debat positief op te stellen. Ik heb ook zeer duidelijk geantwoord op wat men voortdurend blijft herhalen en meer aandacht dreigt te krijgen dan het idee zelf, met name het uitstel van de verkiezingen, wat in het globale voorstel slechts een detail van ondergeschikte orde was.

Ik dank de heer Hancké voor de positieve beoordeling van het voorstel. Hij wenst het schuldossier niet aan het defusiedossier te koppelen. De defusie op zich is ook waardevol. Wij mogen de twee niet verwarren. Toch worden beide problemen best tijdens eenzelfde behandeling besproken, zonder dit als een absolute voorwaarde naar voren te schuiven.

Ik heb reeds geantwoord op de precieze vragen van de heer Van Peel, want het stadsgewest heb ik reeds aangeraakt.

Ik dank iedereen die zich op een bijzonder constructieve wijze in dit debat heeft opgesteld. Het debat over de defusie en de grootstedelijke problematiek, samen met de andere gemeentelijke problemen, zal in de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden op een zeer deskundige wijze worden voorbereid, zodat alle gegevens ter beschikking kunnen worden gesteld.

De voorzitter : De heer Hancké heeft het woord.

De heer L. Hancké (op de tribune) : Mijnheer de minister, sta mij toe nog

twee punten aan te stippen. Het probleem van de schuld mag volgens mij inderdaad niet aan de defusie worden gekoppeld, al was het maar dat het probleem van de schuldverlichting ook blijft bestaan als de fusie niet wordt opgeheven. Het uitgangspunt moet natuurlijk zijn dat na een defusie het resultaat leefbare gemeenten zal zijn. Dat betekent dat zal moeten worden nagegaan wat een draaglijke schuldlast is die de gedefusioneerde gemeenten kan worden opgelegd. De huidige last van de investeringsschulden, aangegaan na 1983, bedraagt tussen 2 en 3 percent op de gewone begroting. Als u dat verdeelt kan er eventueel nog iets bij, tot een limiet van 7 tot 8 percent. Leefbaarheid is in het probleem van de schuld prioritair.

Mijn tweede punt betreft het uitstel van de gemeenteraadsverkiezingen. Dienaangaande wens ik de aandacht van een paar collega's die hiertegen luid protesteerden erop te vestigen dat in 1985 de verkiezingen om politieke redenen werden uitgesteld. Dit gebeurde kort na de Europese verkiezingen van 1984. De SP haalde hierbij bijna 30 percent van de stemmen. Toen hoorde ik echter geen protest op de banken van de PVV, maar vandaag wel.

Mijnheer de minister, het is duidelijk dat uitstel van de gemeenteraadsverkiezingen het succes van de operatie hypothekeert. Mochten de verkiezingen toch worden uitgesteld, dan zou het aangeraden zijn de wettelijke termijn te eerbiedigen. Bovendien zou het uitstel slechts om technische redenen mogen plaatsvinden, al is het zeker niet aanbevelenswaardig.

De voorzitter : De heer Van Hooland heeft het woord.

De heer R. Van Hooland : Mijnheer de voorzitter, graag wees ik de minister nog op drie punten.

Ten eerste, wij hebben steeds gezegd en als eerst dat de defusie een middel was of kon zijn om in bepaalde gevallen een grotere effectiviteit en efficiëntie tot stand te brengen. Ik zelf liet het woord hier voor het eerst vallen. Wij waren bovendien steeds van

oordeel dat dit punt hoe dan ook in het breder kader van de discussie over de decentralisatie, de deconcentratie en de democratie moest worden behandeld. Het gaat hier toch om de bespreking en de verbetering van de structuren.

Ik stel nu vast dat op één jaar tijd heel wat is veranderd. Immers, toen ik destijds de aandacht van de minister vroeg voor de herstructurering in de lokale sector, wat volgens mij op onder andere zuivere defusie kan neerkomen, kreeg ik als antwoord dat ik aan het verkeerde adres was en dat ik hogerop moest aankloppen. Gelukkig kan deze discussie hier vandaag wel worden gevoerd.

Mijn tweede punt handelt over de hoofdstedelijke problematiek. Ik betreur het dat dienaangaande het antwoord reeds in de begroting zit, ten bedrage van 1,3 miljard frank — met alle sympathie voor Antwerpen — terwijl de vragen ter zake nog moeten worden gesteld en de discussie nog moet worden gevoerd. Toch moet men opletten. Het gaat immers niet alleen over de grootstedelijke problematiek of specifiek over Antwerpen, maar ook over Gent bij voorbeeld. Ook in Gent denkt men aan defusie om uit een moeilijke financiële situatie te geraken. Ik vrees echter dat de minister voor Gent zelfs een eenvoudige tegemoetkoming zal weigeren — ik denk aan de model-CAO. Vervolgens, mijnheer de minister, moet u vooral eens nagaan wat dit allemaal betekent voor de 10 centrumsteden die samen bijna evenveel inwoners tellen als Gent plus Antwerpen. Daarover wordt echter weinig gesproken. Maar er moet eens duidelijk worden gemaakt dat heel wat van die centrumsteden in een even benarde situatie verkeren als Antwerpen bijvoorbeeld.

Ik las in een artikel van een Antwerps professor dat de hogere overheid een anti-stedelijk beleid zou voeren, maar ik zou het erg jammer vinden voor u dat men na uw inspanningen in Vlaanderen zou zeggen dat u een anti-gemeentelijk beleid voert. Eigenlijk zijn wij daar niet ver af met wat wij tot nog toe hebben laten gebeuren op het gebied van de groot-

Van Hooland

stedelijke problematiek en de zware financiële gevolgen daarvan, ten koste van de Vlaamse gemeenten in het algemeen. Wij hebben de zaak een beetje laten verrotten, waardoor een zware hypotheek werd gelegd op de politieke en bestuurlijke ethiek, want wie goed beheert, moet niet veel steun verwachten.

Mijnheer de minister, u bent een belangrijk minister, onder meer omdat 196.000 ambtenaren rechtstreeks of onrechtstreeks onder uw bevoegdheid ressorteren. Dat is geen geringe verantwoordelijkheid. Er zijn daarenboven 41.000 Gesco's in de lokale en provinciale sector actief. Mijn vraag is wat er op korte en halflange termijn met die mensen zal gebeuren.

Ik vraag mij ook af wat er mag worden verwacht inzake herwaardering van het politiek personeel, met andere woorden de mandatarissen. Het probleem is naar mijn gevoelen groter dan wij het hier al hebben horen stellen. Ik spreek niet voor mijzelf, maar voor mijn collega's wanneer ik zeg dat het geldelijk statuut van de burgemeesters tot buiten de grenzen bekend is als zijnde een aanfluiting van wat het zou moeten zijn. In een stelling van een doctoraat in de bestuurskunde aan de universiteit van Nijmegen van vorige maandag lees ik en ik citeer : Het salaris van de burgemeester van een Belgische gemeente staat in geen verhouding tot zijn kwaliteiten. Einde citaat. Men bedoelt hier natuurlijk dat hij ondergewaardeerd is. Ik vraag hiervoor uw bijzondere aandacht, te meer omdat men werkt aan de salarissen van de gemeentesecretarissen en de weddenspanning in middelgrote gemeenten nu al onaanvaardbaar is. Een burgemeester van een gemeente met 25.000 inwoners krijgt een fractie van wat zijn secretaris verdient, en sommige burgemeesters werken bijna voltijs.

Ten slotte wens ik te doen opmerken dat er in Vlaanderen een paradox bestaat die wij lang niet hebben onderkend, namelijk dat de steden die het zich het minst kunnen veroorloven veruit het meest uitgeven aan wed-

den, zelfs tot 30 percent meer dan de gewone graden in de hogere bestuursniveaus.

De voorzitter : De heer Van Houthem heeft het woord.

De heer J. Van Houthem : Mijnheer de minister, u verheugt zich over het feit dat de organieke wetgeving regionaliseerd zal worden. Dat kunnen wij begrijpen, maar het feit dat de faciliteitengemeenten en Voeren van die regionalisering worden uitgesloten, geeft te denken. Dat is een nederlaag.

Over de nieuwe bevoegdheden van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht hebt u niet uitgeweid. Ik doe nochtans opmerken dat ook collega Tant in de Kamercommissie voor de Grondwetsherziening ter zake reeds ernstige bezwaren heeft geuit.

Mijnheer de minister, ik dring nog eens aan op het geregeld aanporren van de federale minister van Binnenlandse Zaken om tuchtmaatregelen te nemen, onder meer in Linkebeek. Naar aanleiding daarvan heb ik een tweetal vragen. De gemeenteraad van Linkebeek wordt altijd bijgewoond door uw arrondissementscommissaris. Hebt u ook een zicht op wat in de vijf andere randgemeenten gebeurt ? Gaat daar telkens een arrondissementscommissaris naartoe ? Dezelfde vraag geldt voor Voeren. Wat doet u wanneer een gedeelte van de zitting met gesloten deuren plaatsvindt ? Hoe kan u dan te weten komen of daar de taalwetgeving wordt gerespecteerd ?

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister T. Kelchtermans : Mijnheer de voorzitter, even een kleine rechtzetting bij de toespraak van collega Van Hooland.

Mijnheer Van Hooland, ik weiger niets aan de stad Gent voor haar CAO. Indien de stad meent dat zij zich gezien haar financiële toestand geen hoger percentage kan permitteren, dan is dat voor de verantwoordelijkheid van de stad Gent. Dit is een zaak van gemeentelijke autonomie.

De Gesco's ressorteren onder het

werkgelegenheidsbeleid. De gemeenten hebben recht op een bepaald aantal Gesco's. Die aantallen worden door ons meegedeeld. Mijn departement brengt daarin geen wijzigingen aan.

Het geldelijk statuut van de mandatarissen werd reeds herhaaldelijk ingeleid op het federale niveau.

Mijnheer Van Houthem, als het Sint-Michielsakkoord in zijn huidige interpretatie wordt toegepast, wordt het gewone toezicht van kracht wanneer geen consensus bestaat tussen beide kamers van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht.

Mijnheer Van Houthem, in antwoord op uw tweede vraag zal ik u een schriftelijk verslag laten bezorgen over de methode van rapporteren die wordt gebruikt door mijn administratie in de uitoefening van haar toezicht op de gemeenteraden van Linkebeek en van de andere faciliteitengemeenten.

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (Neen)

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, wij zijn aan het einde gekomen van onze werkzaamheden van deze ochtend.

Wij komen deze middag om 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te werken.

De vergadering is gesloten.

— De vergadering wordt gesloten om 13.10 uur.

BIJLAGE

VRAGEN OM UITLEG

VRAGEN OM UITLEG (Regl. art. 20)

Commissie voor Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van woensdag 2 december 1992

Vaste Verslaggever : de heer F. Ghesquière, secretaris van de commissie

1. Vraag om uitleg van de heer H. Van Dienderen tot de heer J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming betreffende de Sociale onrust bij het personeel van de Vlaamse Vervoermaatschappij.

1. Uiteenzetting van de vraag door de vraagsteller

Er is veel ontevredenheid bij het personeel van De Lijn. De arbeidsvoorwaarden en lonen zijn na de versmelting van NMVB, MIVA en MIVG zeer ongelijk. Het personeelsstatuut wil die ongelijkheid in 5 jaar uit de wereld helpen. Dat personeelsstatuut is al sinds december vorig jaar door de raad van bestuur goedgekeurd.

Graag had ik antwoord gekregen op de volgende vragen.

1. Hoe komt het dat de Vlaamse regering op haar beurt het statuut nog niet heeft goedgekeurd ? Wat zijn de knelpunten ? Tegen wanneer mag een beslissing worden verwacht ?
2. Waarom kan het goedgekeurde pensioenplan niet worden uitgevoerd ?
3. In het Antwerpse zou een tekort van zo'n 20 tram- en busbestuurders zijn. Heeft dit al geleid tot het schrappen van busritten ? Hoe wordt dit probleem opgelost ?
4. Er wordt geklaagd over de toestand van de stelplaatsen en dienstgebouwen van De Lijn in de provincie Antwerpen. Zijn er plannen om daar wat aan te doen ?
5. Hoe wordt de problematiek van de beroepsziekten geregeld ?

De vraagsteller licht deze kwestie als volgt toe.

De NMVB beriep zich steeds op de wet van 3 juli 1967, die de beroepsziekten regelde voor het personeel van de openbare diensten. Voor deze materie was de NMVB eigen verzekeraar, doch voor de medische onderzoeken diende ze zich te wenden tot de medische dienst bij het ministerie van Volksgezondheid. Tot 1979 werden alle gevallen die bij deze medische dienst goedgekeurd werden, uitbetaald. Vanaf 1980 werden de dossiers echter geblokkeerd en tot op heden werd geen enkel geval, dat door de medische dienst werd goedgekeurd, nog uitbetaald (het zou om een 100- tot 200-tal dossiers gaan). De NMVB betwijfelt echter de oorzaak van de beroepsziekte en de vakbonden ACOD en CCOD procedeerden voor verschillende gevallen tot nu toe zonder enig resultaat.

Op 21 september 1987 velde het Hof van Cassatie een arrest dat brandhout maakt van de regeling van de NMVB.

In de oorspronkelijke opsomming van de instellingen waarop het koninklijk besluit van 1 juni 1970 van toepassing was, kwam de NMVB niet voor.

Als publiekrechtelijke instelling ging de NMVB ervan uit dat het eigen verzekeraar was. Daarom beriep ze zich op het koninklijk besluit van 23 december 1970. Dit besluit werd echter nooit overlegd in de ministerraad en op dit punt besloot het Hof van Cassatie dat dit koninklijk besluit geen enkele wettelijke kracht had. Het koninklijk besluit van 13 augustus 1990 zou dit echter regulariseren. Tot nu toe is echter geen enkel geval van chauffeurs met rugklachten als beroepsziekte uitbetaald sedert 1980. De chauffeurs uit de particuliere sector genieten wel hun uitkeringen zonder problemen. De Lijn, die de vroegere NMVB opvolgt, blijft in haar nieuwe organisatie eigen verzekeraar, waarmee ze aantoont dat ze de koninklijke besluiten van 23 december 1979 en 5 januari 1971 erkent. Anders zou ze zich nu verplicht hebben tot het betalen van haar RSZ-bijdragen voor arbeidsongevallen en beroepsziekten aan het Fonds voor Beroepsziekten.

De NMVB en de huidige De Lijn eigenen zich het recht toe autobuschauffeurs die een aanvraag doen te weigeren een onderzoek te laten ondergaan bij de medische dienst van het ministerie, hetzij :

- door ze zelf te laten keuren door een eigen controlegeneesheer ;
- door de aanvraag te weigeren op basis van het feit dat ze na 1970 in dienst gekomen zijn.

Het Fonds van Beroepsziekten stelt in een brief van 10 december 1986 aan de directie van de NMVB dat ze oordeelt dat de trillingslast die een autobuschauffeur na 1970 onderging, behalve in uitzonderlijke gevallen, lager is dan de drempel van blootstelling die toelaat de oorsprong van een been- en een gewrichtsziekte te erkennen als beroepsziekte.

Er zijn echter nog gedurende vele jaren op heel wat plaatsen heel wat andere types bussen, die wel zware trillingslast veroorzaakten, blijven rijden.

De vraagsteller kreeg van de Vlaamse minister graag een antwoord op de volgende vragen :

1. Is de VVM volgens de Vlaamse minister haar eigen verzekeraar of niet ?
2. Welke stappen zal de Vlaamse minister nemen om aan de beschreven onrechtvaardige toestand een einde te stellen ? Kan de verschillende behandeling van buschauffeurs in de particuliere sector en bij De Lijn worden aanvaard ?
3. Om hoeveel dossiers gaat het ?
4. Is het niet aangewezen dat enkel de medische dienst van het ministerie van Volksgezondheid over ieder geval **zou** oordelen, aangezien oude bussen nog lang gebruikt zijn ?
5. Deze kwestie is in een open brief van de ACOD aan de directeur-generaal van De Lijn aangekaart (gepubliceerd in de Tribune Tram 28.03.1991). Voor zover bekend, is daarop nooit een antwoord gekomen. Kan dat ?

2. Antwoord van de Vlaamse minister

De Vlaamse minister antwoordt op de verschillende vragen als volgt.

1. De Vlaamse regering heeft op 31 juli 1992 het administratief en geldelijk statuut van het personeel van de Vlaamse Vervoermaatschappij goedgekeurd met terugwerkende kracht vanaf 1 januari 1992. De toepassing ervan is nu binnen de maatschappij in volle uitvoering.
2. Het pensioenplan maakt deel uit van het goedgekeurde personeelsstatuut en wordt eveneens uitgevoerd. De raad van Bestuur van de Vlaamse Vervoermaatschappij keurde op 17 november 1992 de statuten goed van de VZW Pensioenfonds die de pensioenen van het personeel van De Lijn zal gaan beheren. Ondertussen werd op 25 november 1992 bedoelde VZW opgericht.
3. De entiteit Antwerpen heeft op dit ogenblik inderdaad een tekort aan tram- en busbestuurders. De klant ondervindt daarvan slechts hinder wanneer de entiteit kort voor aanvang van de geplande dienst geconfronteerd wordt met de onverwachte afwezigheid van bestuurders (ziekte, overmacht enzovoort) en een bepaalde rit dient afgeschaft te worden. Aan dit probleem wordt gewerkt door de versnelde indienstneming van een aantal chauffeurs die echter eerst moeten worden opgeleid.
4. Naast het bestaand programma van de normale onderhouds- en verbeteringswerken aan het bestaand patrimonium in heel Vlaanderen, dat jaarlijks ongeveer 105 miljoen frank bedraagt, wordt een versneld vernieuwings- en verbeteringsprogramma doorgevoerd met steun van het Vlaamse Gewest wat als volgt worden gebudgetteerd :

1990 — 50.000.000
1991 — 100.000.000
1992 — 190.000.000
1993 — 210.000.000

De entiteit Antwerpen beschikt in deze budgetten over haar deel.

5. Problematiek van de beroepsziekten

1. De WM is haar eigen verzekeraar inzake beroepsziekten.
2. De WM is inzake beroepsziekten onderworpen aan de regeling voor de publieke sector. De regeling voor de particuliere sector is op haar niet van toepassing.
3. Het gaat om in totaal 101 dossiers.
4. De VVM heeft, zoals de NMVB voordien, haar eigen geneeskundige dienst georganiseerd overeenkomstig artikel 1, f) van het koninklijk besluit van 5 januari 1971.
5. Met de syndicale organisaties is het probleem van de beroepsziekten herhaaldelijk en uitvoerig besproken. Sinds de raad van bestuur van de NMVB op 1 juli 1980 beslist heeft de vergoedingen wegens beroepsziekten stop te zetten. Het standpunt van de NMVB, en thans van de WM als haar rechtsoptvolger, is steeds geweest dat zij niet overgaat tot vergoeding tenzij onomstotelijk bewezen wordt dat er sprake is van een ziekte die het rechtstreeks gevolg is van de beroepsactiviteit bij de maatschappij. Ten gevolge van dit standpunt werd de maatschappij reeds gedagvaard door verschillende personen die een aangifte van beroepsziekte gedaan hebben. Een medisch-technische expertise voor elk geval zou uitsluitsel kunnen geven.

Het spreekt voor zich dat De Lijn zich het recht voorbehoudt in de gedingen desgevallend alle rechtsmiddelen uit te putten die haar ter beschikking staan.

3. Repliek

De vraagsteller stelt dat de discrepantie tussen de chauffeurs uit de particuliere sector en de chauffeurs van De Lijn moet weggewerkt worden. Moet een publiek bedrijf niet minstens dezelfde normen inzake de erkenning van de beroepsziekten hanteren als een particulier bedrijf ?

De Vlaamse minister repliceert dat deze verschillen inherent zijn aan de eigen statuten. Hij belooft om dit probleem verder uit te diepen.

2. Vraag om uitleg van de heer H. Van Dienderen tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden en tot de heer J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming over de Antwerpse oost-westas en Punt aan de Lijn.

1. Uiteenzetting van de vraag door de vraagsteller

De Antwerpse oost-westas (Station — Carnotstraat — Turnhoutsebaan) is een zeer gevaarlijke gewestweg. Sinds begin dit jaar vielen er al 2 doden, 3 zwaar- en 8 lichtgewonden. Er waren 17 ongevallen met stoffelijke schade. Verder is de Turnhoutsebaan vuil, een valkuil voor fietsers en een knelpunt voor tram en bus. De gemeenteraad van Antwerpen heeft in juni 1992 een opdracht toegewezen aan het studiebureau Stramien om plannen uit te tekenen. Voor de opdracht is ook de handtekening nodig van De Lijn en van het Vlaamse Gewest (de wegbeheerder) essentieel. Naar verluidt remmen die af en is het contract nog niet getekend.

Graag vernam ik van de Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming een antwoord op de volgende vragen.

1. Is het waar dat De Lijn afremt om alle middelen te reserveren voor Punt aan de Lijn ?
2. Als dat zo is, waarom geeft De Lijn de voorrang aan dit prestigeproject ?
3. Als het niet zo is, wat staat afspraken over de aanpak van de Turnhoutsebaan in de weg ? Of is het contract intussen al wel getekend ?
4. Op welke manier wordt de voorrang voor het openbaar vervoer geregeld ?

Graag vernam ik van de geachte Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoever het staat met het dossier Turnhoutsebaan en concreet met de ondertekening van het contract met Stramien ?
2. Hoeveel geld is daarvoor uitgetrokken en tegen wanneer ?
3. Hoe ziet de opdracht voor de baan eruit ? Wat zijn de vereisten inzake veiligheid leefbaarheid en voorrang voor openbaar vervoer ?
4. Wat is de planning van de werken ?

2. Antwoord van de Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming

1. Zowel de geplande investeringen ten laste van de eigen begroting van De Lijn als deze ten laste van de begroting van het Vlaams Gewest, verdeeld over Vlaanderen, volgen het in het fysisch programma bepaalde schema voor het jaar 1992. Het project Punt aan de Lijn maakt tot op heden hiervan geen deel uit.

In het kader van haar eigen begroting zal De Lijn 2 km dubbelspoor per jaar uitbouwen en tevens instaan voor de aanleg van het coördinatiepunt op de site van General Motors. 2,8 miljard frank is hiervoor uitgetrokken. Tevens zal De Lijn 900 miljoen frank eigen middelen moeten inbrengen, via een verhoogde exploitatie, door reorganisatie en verder doorgedreven optimalisatie. De raad van bestuur van De Lijn zal inzake het project Punt aan de Lijn zelf een beslissing nemen op 15 december 1992. Het project groeide vanuit de particuliere sector.

2. Er kan dan ook niet gesteld worden dat voorrang wordt gegeven aan het bedoelde project.
3. Ten einde de commerciële soepelheid van het openbaar vervoer op de Turnhoutsebaan te kunnen verhogen wordt door De Lijn de gecoördineerde aanpak van de aanpassing van de Turnhoutsebaan ten volle gesteund. Hiertoe werd een protocol opgesteld, dat ter ondertekening voorligt, waarin expliciet de voorrang voor het openbaar vervoer wordt gesteld en

een opdracht aan het studiebureau Stramien werd opgenomen om een gezamenlijk voorontwerp op te maken met inspraak van de belanghebbenden.

4. De wijze waarop de voorrang van het openbaar vervoer zal worden gerealiseerd is mede het doel van deze opdracht aan de VZW Stramien. De kostprijs van deze studie bedraagt 3,5 miljoen frank.

3. Antwoord van de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden

1. Het contract met Stramien betreft een studieovereenkomst voor de uitvoering van een stedenbouwkundige studie van de Turnhoutsebaan tussen de leien en de Krijgsbaan, meer bepaald tussen de N 1 en de R II. Dergelijke studies, die in opdracht van de gemeente of de stad worden afgesloten, vallen normaliter ten laste van de opdrachtgever in casu de gemeente of de stad. Volgens de algemene beleidslijn van Openbare Werken komt het departement niet tussen in de kostprijs hiervan. Wel stelt Openbare Werken het aanbestedingsdossier samen, waarin naast de specifieke werken ten laste van het gewest, ook de werken zijn opgenomen ten laste van de gemeente of de stad of eventueel Aquafin en De Lijn. Aanbesteding en leiding van de werken gebeurt ook door de Wegenadministratie.

2. Volgens gegevens van het dossier zou de kostprijs van deze studie ongeveer 3,5 miljoen frank bedragen.

3. De opties van het project zouden als volgt zijn :

- de Turnhoutsebaan zou heraangelegd worden als hoofdstraat op basis van het globaal structuurplan Antwerpen.
- fundamentele optie om voorrang te geven aan openbaar vervoer ;
- het autoverkeer zou beperkt worden tot louter bestemmingsverkeer en met een wijkverdeelfunctie.

4. Werken zijn op te nemen op het rollend driejarenprogramma afhankelijk van de gestelde criteria en prioriteiten in verband met doortochtprojecten. Volgens de opgegeven gegevens van de administratie zou het deel ten laste van openbare werken reeds ongeveer 150 miljoen frank bedragen. De stad en De Lijn zullen als mede-partners hoogstwaarschijnlijk betrokken worden in de uitvoering van de werken. Indien het project door de Coördinatiegroep van de Doortochten als prioritair wordt gesteld, zal het project gelet op de financiële impact, in fasen dienen te worden uitgevoerd. Ter zake wordt vermeld dat de kredieten die uitgetrokken zijn op het rollend driejarenprogramma 1993-1995 onder de rubriek doortochten voor buitendienst Antwerpen voor 1993, 1994 en 1995 respectievelijk 140, 145 en 115 miljoen frank bedragen. Bij de uiteindelijke keuze zullen uiteraard prioriteiten dienen te worden gesteld.

Weliswaar is de weg op sommige plaatsen in slechte staat ten gevolge van de herstellingen tijdens de bouw van de premetrokokers. Uit ongevalstatistieken blijkt dat het wegvlak tussen de Singel en de leien, veel ongevallen kent. Het is dus aangewezen kleine verbeteringswerken ter plaatse van de kruispunten zo snel mogelijk uit te voeren om het aantal ongevallen te doen dalen. Uiteraard zijn hiervoor geen stedenbouwkundige studies nodig en moet de studie Stramien niet worden afgewacht. Aan de administratie Wegeninfrastructuur en Verkeer wordt opdracht gegeven hiervoor de nodige voorstellen te doen.

4. Repliek

De vraagsteller vraagt of de studie voor de Turnhoutsebaan groen licht krijgt vóór het einde van het jaar vanwege de Vlaamse regering. Hij betwijfelt het nut en de **attractiviteit** van de organisatie van een grootschalige overstapplaats op enkele kilometers van het centrum van Antwerpen. Zal de automobilist voldoende gemotiveerd zijn om zijn auto hier achter te laten ?

Een lid merkt op dat de financiering van het megalomane project zal gebeuren ten koste van andere lijnen. Hij betwijfelt het nut van dergelijk prestigeproject dat, ingevolge tunnelopstoppen, ten dode zal zijn opgeschreven.

De Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming repliceert dat het project Punt aan de Lijn voor- en tegenstanders heeft. De toegekende middelen van 2,8 miljard frank impliceren de uitbouw van een dubbel tramspoor (2 km per jaar). Punt aan de Lijn vervult hierin een hefboomfunctie, en biedt een oplossing voor de stelplaats voor de dubbele trams.

Het vorige lid betwijfelt, samen met de inspectie van Financiën, het nut van bepaalde studieopdrachten.

Door een ander lid wordt het park-and-drive-systeem beschouwd als een positieve aanzet voor de oplossing van de verkeerscongestie van de stadskernen. Hij wijst op de gunstige ligging van de site van General Motors als overstapplaats op enkele kilometers van het stadscentrum.

3. Vraag om uitleg van de heer M. Didden tot de heer J. Sauwens, Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel

en Staatshervorming over de afschaffing van de bestaande lijn Eindhoven-Turnhout en de invoering van een nieuwe lijn Maaseik-Brussel

1. Uiteenzetting van de vraag door de vraagsteller

De vraagsteller benadrukt dat de vraag betrekking heeft op het recente verslag dat door De Lijn werd bekendgemaakt aangaande de activiteiten in 1991. In dit verband is het de vraagsteller opgevallen dat er een stijging is van 3 procent wat het aantal reizigers betreft ten opzichte van voorgaande jaren. Tevens werd er recent een reizigersdienst afgelast tussen Eindhoven en Turnhout. Gelijktijdig werd er een nieuwe reizigersdienst ingevoerd tussen Maaseik en Brussel.

De vraagsteller vernam gaarne van de Vlaamse minister een antwoord op de volgende vragen.

Welk is de reden van de afschaffing van de lijn Eindhoven-Turnhout en wat is het exploitatieverlies dat over vermelde lijn werd geleden ? Tenslotte wenst de vraagsteller te vernemen welke tot op heden de resultaten zijn van het busverkeer op de lijn Maaseik-Brussel.

Wat is het aantal vervoerde reizigers en welk exploitatieverlies werd tot op heden geleden ?

2. Antwoord van de Vlaamse minister :

De Vlaamse minister antwoordt op de verschillende vragen als volgt.

1. Stijging vervoerde reizigers 1991

Entiteit	1990	1991	%
Antwerpen	79.648.376(1)	82.765.404	+ 3.91
Oost-Vlaanderen	49.792.081	50.865.490	+ 2.16
Brabant	36.952.917	38.426.322	+ 3.99
Limburg	17.468.201	17.898.277	+ 2.46
West-Vlaanderen	26.801.021	27.855.457	+ 3.93
DE LIJN	210.662.596	217.810.950	+ 3.39

(1) 20 september 1990 — indienststelling Brabotunnel — tram naar Linkeroever

De stijgende trend van het aantal reizigers houdt aan.

2. Sneldienst Antwerpen-Turnhout-Eindhoven. Afschaffing

Situering

De exploitatie van de grensoverschrijdende lijn Antwerpen-Eindhoven startte op 8 mei 1989 op initiatief van de NMVB (De Lijn) in samenwerking met het Nederlands streekvervoerbedrijf Zuidooster (ZO).

De bedoeling van deze snelbus bestond erin een alternatief te bieden voor het privaat vervoer binnen het kader van de steeds toenemende mobiliteitsproblemen. Om dit te realiseren werd een produkt van hoge kwaliteit (snelheid, bereikbaarheid en betrouwbaarheid) aangeboden met goed uitgeruste bussen. De beoogde doelgroep situeerde zich zowel binnen de zakelijke als de recreatieve markt.

In het begin was deze dienst beperkt tot de weekdays (maandag tot zaterdag). Vanaf 3 december 1989 werd er uitgebreid met 2 heen- en terugritten op zondag. Sedert 27 mei 1990 werden nog een aantal kleinere aanpassingen doorgevoerd :

- verlenging geldigheid retourbiljet naar 48 uur ;
- invoering van groepsticketten ;
- opheffing van de variante van sommige ritten via Berchem station ;
- toevoeging van 2 nieuwe haltes :
 - * Turnhoutsepoort
 - * Internationale School in Eindhoven.

Op de sneldienst waren specifieke tarieven van toepassing die gebaseerd waren op de treintarieven. De gewone vervoerwijzen van ZO en van De Lijn (NMVB) waren op deze lijn niet geldig.

Aantal vervoerde reizigers

Er werden 19.354 ritten uitgevoerd met in het totaal 66.707 reizigers of gemiddeld 3,41 reizigers per rit.

Kosten-baten verhouding

Deze analyse houdt enkel rekening met de kosten-baten voor het deel van De Lijn-NMVB sinds de opstarting op 5 mei 1989.

Kosten :

Kilometerkosten 15.750.769 frank
lonen 16.136.134 frank

Opbrengsten :

vervoer inkomsten De Lijn (NMVB) 8.254.653 frank

Kostendekking : 25.86 percent.

Twee jaar na de opstarting van het project bedroeg de kostendekking 25.89 percent. Dit is nauwelijks hoger dan de dekkingscoëfficiënt die bereikt werd een half jaar na de opstarting van de snellijn namelijk 24.85 percent.

De raad van bestuur van De Lijn besloot dan ook de dienst vanaf 1 januari 1992 stop te zetten, om volgende redenen :

- de weinig positieve evolutie van de dekkingscoëfficiënt sinds mei 1989 ;
- de kleine kans die bestond op een stijging van het aantal reizigers in de toekomst ;
- de wens van Zuidooster tot stopzetting van de snellijn ;
- het feit dat Turnhout niet meer bediend werd sinds 1 september 1991 en dit een van de motieven was voor De Lijn om de snellijn oorspronkelijk op te starten.

3. Sneldiensten

- Bocholt - Houthalen - Antwerpen
- Maaseik - Houthalen - Leuven - Brussel

Deze sneldiensten die opgestart werden op 12 november 1991 richten zich in hoofdzaak op het woonwerkverkeer dat zich situeert tussen het noord-oosten van onze provincie het Maasland en de grootstedelijke agglomeraties Antwerpen en Brussel.

Deze lijnen vormen de perfecte aanvullingen op de ontbrekende treinverbindingen vanuit deze regio's.

Overzicht kosten/baten voor periode november 1991/december 1992.

	nov./dec. 91	jan./maart 92	april/juni 92	juli/sept. 92	okt./dec. 92
Uitgaven	4.377.367 frank	7.776.103 frank	8.227.595 frank	8.242.556 frank	8.080.163 frank
Ontvangsten					
bus	165.672 frank	699.276 frank	730.654 frank	749.319 frank	850.000 frank
abonnees	103.273 frank	294.528 frank	357.214 frank	317.279 frank	420.000 frank
Totaal	268.945 frank	993.804 frank	1.087.868 frank	1.066.598 frank	1.270.000 frank
% kostendekking	6.14 %	12.78 %	13.21 %	12.94 %	15.71 %

Opmerking

Deze kostendekkingscoëfficiënt kan nog als zeer laag worden beschouwd.

Hierbij mag niet uit het oog verloren worden dat dit het gevolg is van het tariefstelsel waarbij de maximum abonnementsprijs deze is van een netabonnement (prijs die gelijk is aan 40 km/secties), terwijl het gemiddelde traject veel meer KM/S bedraagt.

Wanneer de sneldiensten bewezen hebben aan een reële behoefte te voldoen en dat het aantal gebruikers gestabiliseerd is, zal worden overwogen bij gelegenheid van tariefwijzigingen, aangepaste tarieven voor sneldiensten toe te passen.

Vervolgens worden er stappen gedaan om een oplossing te brengen aan de vragen van de reizigers, namelijk :

op 30 juni 1992 aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest werd ingediend, maar akkoord werd tot heden nog niet verleend.

1. rechtstreekse bediening voor het NATO-hoofdkwartier in Evere. De aanvraag voor de bediening ervan werd op 30 juni 1992 aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ingediend, maar akkoord tot heden nog niet gegeven ;

2. bediening verlengen tot de parking ter hoogte van Reyersplaats ;

3. niet meer via Leuven-station rijden, doch enkel nog een beperkt aantal ritten die op gerichte wijze Leuven aandoen.

Deze maatregelen zullen voorzeker een positieve invloed hebben zowel op het aantal reizigers als op de ontvangsten zonder dat de uitgaven hierdoor omzeggens gevoelig beïnvloed zullen worden.

Financiële tussenkomst Permanente Werkgroep Limburg

Door de Permanente Werkgroep Limburg wordt voor dit project een financiële tussenkomst gepland voor 1991-1992 ter dekking van het geleden verlies (\pm 72 miljoen).

De Lijn heeft thans een nieuw dossier ingediend om het project van de snelbuslijnen verder te subsidiëren voor de periode 1993-1995 gezien de te verwachten groei.

	1992	1993	1994	1995
Uitgaven	32.327.229 frank	34.590.135 frank	35.973.740 frank	37.412.690 frank
Ontvangsten				
bus	3.029.249 frank	3.695.673 frank	3.861.973 frank	4.711.591 frank
abonnees	1.389.039 frank	1.694.619 frank	1.906.416 frank	2.325.824 frank
Totaal	4.418.288 frank	5.390.292 frank	5.768.389 frank	7.037.415 frank
% Kostendekking	13.67 %	15.58 %	16.03 %	18.81 %

Deze tussenkomsten vormen om budgettaire redenen een absolute vereiste om dit pilootproject verder te kunnen ontwikkelen. Met andere woorden om Limburgers verder de kans te blijven geven om zelfs zonder over een wagen te beschikken toch de mogelijkheid te geven om voor werkgelegenheid terug te kunnen vallen op de grootstedelijke agglomeraties.

Naar de toekomst toe zullen deze immers enkel aan belang gaan winnen, zeker Brussel dat nu reeds alle uiterlijke kenmerken vertoont van centrum van Europa en dat zeker aan de hoger geschoolde studenten uit die provincie heel wat kansen te bieden heeft.

Bovendien is het ook voor het imago van Limburg ontzettend belangrijk om extra gemeenschappelijke vervoersvormen te creëren om op die manier als belangrijkste pendelprovincie een bijdrage trachten te leveren aan het bestrijden van de fileproblematiek.

VRAAG OM UITLEG (Regl. art. 20)

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Vergadering van 2 december 1992

Vaste verslaggever : de heer R. Deswaene, secretaris van de commissie

- Vraag om uitleg van de heer E. De Groot tot de heer L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de eis van de Vlaamse Beroepsvereniging voor Vroedvrouwen om de vroedvrouwenopleiding te hervormen

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

In uitvoering van de Europese richtlijn 80/154 kwam in België het koninklijk besluit van 1 februari 1991 tot stand. Dit koninklijk besluit geeft belangrijke nieuwe taken en verantwoordelijkheden aan de vroedvrouwen.

In artikel 1, paragraaf 1 worden de bevoegdheden van de vroedvrouwen als volgt omschreven : om onder eigen verantwoordelijkheid het toezicht op zich te nemen van de zwangere vrouw bij wie een zwangerschap met verhoogd risico werd uitgesloten, om bevallingen te verrichten waarvan de evolutie zeer waarschijnlijk normaal zal verlopen, alsook om de begeleiding en verzorging van moeder en kind gedurende het normale post-partum waar te nemen.

Bovendien wordt de vroedvrouwen op basis van artikel 5 de bevoegdheid toegekend om tijdens de bevalling bepaalde verstrekkingen uit te voeren die tot de heelkunde behoren.

De spreker meent dat wanneer men de bevoegdheden en de verantwoordelijkheden van een zorgenverstrekker op dergelijke wijze uitbreidt, het evident is dat daartegenover een belangrijke aanvullende opleiding staat. Hij staat dan ook volledig achter de eis van de Vlaamse Beroepsvereniging om de vroedvrouwenopleiding te hervormen en deze voortaan volledig los van de verpleegstersopleiding te organiseren.

De logica van het verzoek van de beroepsvereniging zit volgens de spreker vervat in de basiswetgeving op de geneeskunde in België. Het koninklijk besluit nummer 78 van 10 november 1967 is bepalend voor de uitoefening van de geneeskunde, de verpleegkunde en de paramedische beroepen. In dit besluit wordt een duidelijk onderscheid gemaakt tussen de taak van de verpleegkunde en deze van de vroedvrouw.

In het licht van de uitvoering van de Europese richtlijn 80/154 lijkt het voor de spreker totaal onaanvaardbaar dat de opleiding tot vroedvrouw gehandhaafd blijft binnen de verpleegstersopleiding. De vroedvrouwen zijn ongetwijfeld bereid de nieuwe taken hen door het koninklijk besluit van 1 februari 1991 opgedragen uit te voeren, maar dan is een adequate opleiding vereist.

Volgens het lid is een opleiding van minimum drie jaar noodzakelijk. Het lid beseft dat de Vlaamse regering met het besluit van 8 juli 1992 reeds een eerste stap in de goede richting heeft gezet omdat men vanaf het schooljaar 1992-1993 reeds vanaf het derde jaar voor de specialisatie vroedvrouw kan kiezen, vanaf het schooljaar 1993-1994 reeds vanaf het tweede jaar.

Toch meent het lid dat dit besluit zeker vanuit Europees perspectief niet volstaat. Indien men de Belgische vroedvrouwen dezelfde kwalificaties wil geven als deze uit de overige Europese landen, is een volwaardige opleiding tot vroedvrouw, losgekoppeld van de verpleegstersopleiding, noodzakelijk.

De spreker had graag vernomen of de minister bereid is op deze rechtmatige verzuchtingen in te gaan.

2. Antwoord verstrekt door de heer L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

De minister antwoordt dat hij de bekommernis van de vraagsteller deelt, en dat in uitvoering van de Europese richtlijn de eerste stappen tot hervorming van de opleiding tot vroedvrouw reeds werden gezet.

Hij bevestigt dat per 1 februari 1992 in 16 opleidingsinstituten – 2 van de ARGO, 12 van het vrij gesubsidieerd, 1 van het provinciaal en 1 van stedelijk net – vanaf het derde jaar verpleegkunde de optie vroedvrouw werd ingeschreven. In totaal kozen 173 studenten of gemiddeld 10,8 per instituut voor deze optie. Vanaf het schooljaar 1993-1994 bestaat de keuzemogelijkheid reeds vanaf tweede jaar.

Vervolgens deelt de minister mee dat de eis van de beroepsvereniging tot organisatie van een volwaardige opleiding tot vroedvrouw, los van de verpleegstersopleiding, ten gronde onderzocht zal worden in het kader van de discussie over de herstructurering van het HOBV. Hij wijst wel op de financiële implicaties en vestigt er de aandacht op dat in voorkomend geval de procedure tot erkenning van een nieuwe opleiding gevolgd zal moeten worden.

De minister voegt eraan toe persoonlijk eerder terughoudend te staan tegenover de vraag van de beroepsvereniging het curriculum op vier in plaats van op drie jaar vast te leggen.

Tenslotte deelt hij mee dat teneinde de eisen van het beroepsveld en de toegankelijkheid tot de beroepsuitoefening in overeenstemming te brengen met de opleidingen in de paramedische sector, eerstdaags een interkabinettenoverleg met de nationale minister van Volksgezondheid zal plaats hebben.

3. Replik

De vraagsteller meent begrepen te hebben dat de minister zijn vraag niet ongenegen is. De spreker heeft begrip voor de financiële imperatieven maar hij meent dat ook de medische imperatieven niet uit het oog verloren mogen worden. Het is onverantwoord onvolledig opgeleide mensen een grote medische verantwoordelijkheid te geven. Het feit dat de vroedvrouwen hier zelf op wijzen, noemt hij significant.

Volgens hem is de inrichting van een volwaardige opleiding van drie jaar, los van de opleiding tot verpleegster, een eerste stap in de goede richting.

VRAAG OM UITLEG (Regl. art. 20)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van 2 december 1992

Vaste verslaggever : de heer E. De Groot, secretaris van de commissie

— Vraag om uitleg van de heer J. Devolder tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de aanleg van een natuurreservaat op het terrein De Leiemeersen te Moerbrugge-Oostkamp

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

I. Reeds geruime tijd is de administratieve procedure voor het natuurherstellingsproject de Leiemeersen lopende. Door ondeskundig optreden komt dit project nu bij de plaatselijke bevolking in een kwalijk daglicht te staan en dit nu de concrete realisatie in de steiger staat.

Het ondeskundig optreden hier bestond in een eerste bodemmonstername door een afgevaardigde van de VZW Natuurre-servaten en een ambtenaar van Openbare Werken. Rekening houdende met het feit dat beiden zeer goed bekend waren met de plaatselijke toestand stelt de plaatselijke bevolking dat deze staalnemers toch duidelijk moesten weten dat hun bodembemonstering gewoon betrekking had op een bovenlaag teelaarde en niet op het vroeger gestorte baggerslib. Bijkomend stelt men dat de staalnemers in feite belang hadden bij het afleveren van een "proper staal". Gezien dit een vlugge realisering van het betrokken natuurreservaat de Leiemeersen zou meebrengen en anderzijds zou de kostprijs voor Openbare Werken dan ook minder duur uitvallen.

Ik wil mij in deze discussie niet mengen maar het is een feit dat op 4 september 1992 door het Bestuur Milieuvergunningen aan het gemeentebestuur Oostkamp meegedeeld werd dat het storten van het materiaal corresponderend met het voorgelegde analyseverslag van de Bodemdeskundige Dienst niet vergunningsplichtig is volgens Vlaem aangezien op basis van de analyseresultaten kon worden gesteld dat het af te graven materiaal als niet verontreinigd bodemmateriaal diende te worden beschouwd.

Eerste vraag : Kan die eerste bodemmonstername als een officiële monstername beschouwd worden ?

II. De plaatselijke bevolking van Moerbrugge nam in ieder geval aanstoot aan de bemonstering van de bodem en liet op 14 oktober 1992 een officiële monstername uitvoeren in aanwezigheid van de toezichthoudende ambtenaar van het Bestuur Milieuspectie.

Hun wantrouwen ten opzichte van de eerste bodemstaalname leek gerechtvaardigd want de analyseresultaten die op 27 oktober 1992 meegedeeld werden vermelden :

Op basis van de analyseresultaten kan worden gesteld dat het afgegraven materiaal verontreinigd is met zware metalen — in hoofdzaak kwik, arseen en lood en in mindere mate koper, zink, cadmium en chroom.

In zijn brief van 3/11/1992 aan het gemeentebestuur van Oostkamp stelt het Bestuur Milieuspectie dat rekening houdende met de vergunning van 27/03/1991 inzake wijziging reliëf, de afgravingswerken in de Leiemeersen verder kunnen gaan maar gelet op de verontreinigingsgraad van het afgegraven materiaal zoals vastgesteld in het ontledingsverslag d.d. 26/10/1992 dient de afvoer evenwel plaats te vinden naar een daartoe vergunde inrichting en het materiaal dat zonder vergunning werd gestort op het terrein langs de Moerbruggestraat dient eveneens naar een daartoe vergunde inrichting te worden verwijderd.

III. Bij komende vragen

1. Graag vernam ik van de minister, gelet op de stelling van het bestuur Milieuspectie, wat nu concreet de planning vóór de verdere realisatie van het natuurherstellingsproject de Leiemeersen zal zijn.

2. Welk bestuur zal opdraaien voor de meerkosten van realisatie die het gevolg zijn van een eerste verkeerde bemonstering ? De reeds afgevoerde bagger die nu langs de openbare weg ligt dient verder te worden afgevoerd.

3. Zijn er testen gebeurd om het gevaar voor doorsijpeling naar het grondwater te meten van de tot Moerbrugge gestorte zwaar verontreinigde baggerspecie ?

2. Antwoord van de minister

Het door het lid aangehaalde onderzoek werd uitgevoerd door de bevoegde diensten in opdracht van de administratie Waterinfrastructuur en Zeewezen.

Er waren twee monsternames waarbij een ernstige contaminatie door zware metalen is vastgesteld. De werken werden daarom opgeschort. Een nieuwe milieuvergunning, voor de verdere uitvoering van de werken is aangevraagd, maar deze aanvraag is nog in onderzoek.

De minister verklaart dat heel dit dossier grondig zal worden onderzocht. Hij hoopt dat dit de uitvoering van het project De Leiemeersen niet in gevaar zal brengen.

3. Repliek

De vraagsteller wil duidelijkheid over de instantie die de eerste monstername heeft uitgevoerd. Er zijn duidelijke aanwijzingen dat dit in opdracht en met medewerking van een privé-persoon gebeurde.

De minister herhaalt dat de bevoegde diensten de monstername hebben uitgevoerd en dat de opdracht werd gegeven door de administratie Waterinfrastructuur en Zeewezen. Bij de eerste monstername zijn er echter problemen van vervuiling opgedoken, die men niet verwacht had. Vandaar dat er later een tweede monstername heeft plaatsgehad, die uitsluitend heeft gegeven over de contaminatie met zware metalen. In elk geval moet het bericht dat privé-personen één van de monsternames zouden hebben uitgevoerd ten stelligste worden tegengesproken.